

DIARI DE SESSIONS

DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

VIII legislatura

Setè període

Sèrie P - Número 93

Dimecres, 30 de setembre de 2009

Ple del Parlament

PRESIDÈNCIA DEL M. H. SR. ERNEST BENACH I PASCUAL

Sessió núm. 62, segona reunió

S U M A R I

Debat

sobre l'orientació política general del Govern (tram. 255-00005/08) (continuació) p. 3

NOTES

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El DSPC reproduceix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del Ple.

SESSIÓ NÚM. 62.2

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les deu del matí i cinc minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general i la lletrada Sra. Casas i Gregorio.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de tot el Govern.

El president

Es reprèn la sessió.

Debat

sobre l'orientació política general del Govern (tram. 255-00005/08) (continuació)

Segueix el debat amb les intervencions dels representants dels grups parlamentaris. L'ordre d'intervenció serà de major a menor. Té la paraula, pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'honorable senyor Artur Mas.

El Sr. Mas i Gavarró

Gràcies, senyor president del Parlament. Senyor president de la Generalitat, senyores i senyors consellers, senyores i senyors diputats, en primer lloc, voldria començar aquesta intervenció demanant disculpes al president per una raó, i és que no podré respondre amb detall la seva intervenció; i em disculpo perquè nosaltres només tenim trenta minuts, vostè va estar cent minuts, no?, més de tres vegades més. Això fa impossible, doncs, entrar en detall en la valoració del que vostè va dir –com m'hauria agradat fer de tota manera– i, en canvi, sí que m'agradaria aprofitar aquesta estona que tenim per explicar quina és la nostra visió de com està Catalunya en aquest moment i de com hem de superar la crisi i aixecar el nostre país. Em sembla que d'aquesta manera farem una millor contribució al que avui precisament ens aplega.

Només dos comentaris a tall de resum, senyor president, sobre la seva intervenció. Primer, mentre vostè parlava –anava desgranant totes les coses i tots els temes– jo recordava una anècdota que va passar en una empresa quan un director general va comparèixer davant del consell –una empresa que s'estava jugant el seu futur– i aleshores, doncs, va començar a explicar tot el que s'havia fet. I en un moment determinat el president de l'empresa el va tallar i li va dir: «Escolti'm, senyor director, el que vostè ha fet ja ho sabem –el que ha fet ja ho sabem–, però com que ens juguem el futur ara el que volem saber és què pensa fer de cara endavant i com i amb qui». I vostè ahir ens va explicar coses que s'havien fet –algunes segurament bones, altres no tant–, però no ens va explicar què pensa fer ni tampoc ens va explicar com ho pensa fer; i aquest és un debat de política d'orientació general, i orientar-se normalment ens orientem cap endavant, cap al futur. Sí que ens va dir amb qui ho pensa fer, això sí; un elogi total i absolut del tripartit que, per altra banda, no va ser sorprenent,

és lògic, perquè el tripartit, senyor president –i li ho dic amb tota cordialitat, i no és un retret, simplement un comentari–, el tripartit s'ha convertit en el seu salvavides polític, i per tant és lògic que vostè, és lògic que vostè el defensí.

L'altra cosa que m'agradaria comentar-li de la seva intervenció és que tot allò que vostè va dir que s'havia fet i que està ben fet, nosaltres li ho agraïm –nosaltres li ho agraïm–, perquè, escolti'm, en definitiva, una manera no retòrica sinó pràctica d'estimar el país és que, ho faci qui ho faci, si està ben fet ens està bé. Per tant, allò que estigui ben fet ho donem per bo: queda per al país, és bàsic per al futur, és bo, endavant. Tothom, el conjunt de Catalunya, en recollirà aquesta bona herència.

Ara, deixi'm dir-li també una cosa, que jo crec que li va fallar o li va faltar, que és la següent, no? Vostè va fer tot un conjunt d'explicacions sobre coses que s'havien fet, etcètera, va parlar de la continuïtat històrica –cosa que un president de la Generalitat crec que ha de fer–, però al mateix temps es va oblidar d'un petit detall, que és agrair al president Pujol que moltes de les coses que vostè està acabant de fer les comencés ell. (*Remor de veus.*) No els dic... No els dic que agraeixin res a Convergència i Unió, perquè ja entenc que un any abans de les eleccions això vostès no ho faran, no se'ls hi demana, però Victorià Muñoz, etcètera. Tot això està molt bé i forma part de la continuïtat històrica. Ara, escolti'm, moltes de les coses que vostès estan fent ara vénen d'un altre moment, d'una altra decisió, d'un altre lideratge i no costa res, en aquest sentit, agrair aquesta continuïtat històrica que, en definitiva, és bona per al conjunt del país.

I la tercera cosa que li volia comentar de la seva intervenció d'ahir és que després d'escoltar-lo encara ens reafirmem més que aquest país necessita un canvi –necessita un canvi–, perquè, sincerament, escoltant-lo ahir jo tenia la sensació que vostè, doncs, no està a la realitat del país, o que les persones que li preparen el discurs estan, doncs, en una torre d'ivori. Estan instal·lats allà perquè..., si del que es tractava és que la gent escoltés com es pensen superar les dificultats i com s'orientarà la superació de la crisi i com s'aixecarà aquest país, doncs, escolti'm, es van quedar sense resposta, senyor president; aquí no hi ha projecte –aquí no hi ha projecte– i, per tant, cal un canvi. Cal un canvi per respondre a les necessitats, les expectatives i la realitat del nostre país. Però jo aquí no hi aprofundiré per una raó, perquè si vostè parla del tripartit i nosaltres parlem del canvi, doncs, això es converteix en un debat estrictament pre-electoral. I com que queda un any per a les eleccions, el nostre propòsit avui és veure com podem aprofitar aquest any sencer per fer la feina que s'ha de fer, per deixar el país el millor preparat possible, i per prendre les decisions que s'han de prendre. Jo li faré propostes en aquest sentit; propostes per prendre decisions i per liderar la sortida de la crisi des de Catalunya, que crec que és on podem, realment, doncs, esmerçar més el temps i a més a més aprofitar-lo més, no?

Un petit comentari, només. La crisi és econòmica, té conseqüències socials, però no només hi ha una crisi econòmica. Vostè alguna petita referència hi va fer. No

només hi ha una crisi econòmica, hi ha una crisi de lideratges, en plural, no només polítics; hi ha una crisi de models, hi ha una crisi de principis rectors de la societat, fins i tot podríem dir de fonaments de la mateixa societat, de comportaments generals, i hi ha una crisi de la política. I vostè aquí hi va fer molt poca referència; i va fer balanç del tripartit o dels tripartits i ens va dir: després de sis anys hem assegurat no sé quantes coses... I, en canvi, no va dir que després d'aquests dos tripartits hi ha un allunyament més gran que mai de la societat respecte a la política. I alguna cosa hi deu tenir a veure el Govern del país i el seu president, alguna responsabilitat hi deuen tenir; no l'única –no l'única–, però potser sí la principal, perquè qui més poder té, qui més capacitat d'actuació té, més responsabilitat té en el seu conjunt. La podem compartir, aquesta responsabilitat, però vostè no la pot defugir.

I permeti'm només una reflexió, ja que vostè va parlar del que havia estat la Lehman Brothers, de la crisi internacional, dels problemes a les finances, etcètera, no? Permeti'm també que li digui que, si a cada problema que hi ha, en el món o a casa nostra, l'única resposta és més controls i més regulació, si l'única és aquesta –no dic que això no s'hagi de fer–, però si l'única resposta és aquesta, doncs, escolti'm, l'única cosa que aconseguirem és una societat més controlada, menys protegida –la gent se sent cada vegada menys protegida i més controlada– i al final ens falla una cosa que és fonamental, que és precisament aquest sistema de principis i de valors. I li ho diré amb un petit resum, no? Val més –crec jo, eh?– un bon principi que deu controls. Si tinguéssim millors principis, tots plegats, potser no farien falta tants controls. Deixo dit això simplement com una reflexió, gairebé a títol personal perquè òbviament el debat de política general no pot centrar-se de manera exclusiva o prioritària tampoc en aquesta qüestió.

Vostè va demanar màxim realisme. Doncs, miri, el màxim realisme, senyor president, és que Catalunya té un problema molt seriós de destrucció de feina i d'ocupació. Això és màxim realisme. Vostè va dir –una mica de passada, ja havien passat molts minuts del seu discurs– que teníem un 16 per cent de l'atur. Però el que no va dir és que aquest 16 per cent de l'atur a Catalunya, que està creixent, ens diferencia d'una manera molt important de la resta de països d'Europa. Això no ho va dir. És a dir, el 16 per cent de l'atur a Catalunya i el 18 per cent de l'atur a Espanya (*remor de veus*) ens diferencia d'una manera molt important del que és... (*veus de fons*) –i si ho va dir, escolti'm, doncs, no ho vaig sentir, però és igual, perquè, en definitiva, tampoc hi va donar solucions. (*Persisteix la remor de veus.*)

I si vostè mira el creixement de l'atur veurà el següent: a Alemanya, l'atur ha crescut en el darrer any un 7 per cent; a França, un 17 per cent; a la zona euro, un 25 per cent; a Espanya, un 72 per cent; a Catalunya, un 109 per cent. Màxim realisme, doncs aquestes són les dades. I aleshores, la pregunta és: i el Govern de la Generalitat i el seu president –quan aquesta és l'evidència– què pensen fer? Aquest increment implacable de l'atur que estem tenint a casa nostra, com el pensen vostès resoldre? Com pensen vostès ajudar a resoldre aquesta xacra que en aquest moment tenim a nivell

social. Vostès ens van dir: «No, és que com que la crisi és internacional» –ens deien fa uns mesos– «doncs, escolti'm, tothom està en la mateixa tempesta.» Però resulta que la crisi és internacional, però, mira per on, les conseqüències de la crisi no són exactament iguals a tot arreu. I a Catalunya són molt pitjors, perquè tant Espanya com Catalunya liderem l'atur a Europa, la destrucció d'ocupació i de feina i, a més a més, Catalunya, dintre de l'Estat espanyol, és qui creix més, molt sovint en els darrers mesos, des del punt de vista de la destrucció de l'atur.

Màxim realisme, no? Doncs, miri, el màxim realisme passa per reconèixer això i per recordar-ho i per enfrontar-s'hi. I li vull recordar també que si vostè mira les taxes d'atur juvenil, la base de gent que està pujant que és la que ha de tenir feina en el futur i que és la que ha de portar la societat i l'economia del país, resulta que a Catalunya tenim el 36 per cent de l'atur juvenil, més del doble que fa un any, i més del triple que fa dos anys (*remor de veus*) i sobre això, concretament, ni una sola referència. I aquí sí que m'hi vaig fixar molt bé. Sobre l'atur juvenil, senyor president, ni una sola referència important... (*Persisteix la remor de veus.*)

El president

Senyores diputades, senyors diputats...

El Sr. Mas i Gavarró

Ni una sola referència... (*Remor de veus.*)

El president

Senyor Mas, senyor Mas... Permetin-me, si us plau. Estem en un debat de política general i, per tant, hi ha intervenció dels diversos líders dels grups parlamentaris. Demanaria a les senyores diputades i als senyors diputats que deixin parlar –que deixin parlar– i que intentin –ho dic per ara i per a després– tenir aquest debat amb la màxima tranquil·litat possible, és el millor per a tot plegat. Tothom té oportunitat de parlar, les rèpliques es faran en el seu moment.

Per tant, intentem mantenir –hi insisteixo, ho dic per ara i per després– un to adequat de silenci.

Senyor Mas, pot continuar.

El Sr. Mas i Gavarró

Jo no vaig sentir la xifra del 36,4 per cent de l'atur juvenil a Catalunya. Ho sento molt; i sobretot no vaig sentir res que significués un programa seriós perquè això es pugui resoldre. Absolutament res. La taxa de temporalitat en la feina: més del 40 per cent, la més alta de tot Europa. I si vostès miren a més a més de la gent que no té feina quin grau d'ocupabilitat tenen, és a dir, quines possibilitats tenen de trobar feina en funció de la seva formació i de la seva preparació, resulta que més del 50 per cent tenen unes probabilitats baixes o molt baixes. Això segons estadístiques del Ministeri de Treball, dirigit pel senyor Corbacho, del PSC.

Vostè diu: «L'obra de Govern» –ens va dir– «té resultats sòlids i incontestables.» Doncs, escolti'm, si el

resultat «sòlid i incontestable» és 36 per cent de l'atur juvenil, 16 per cent d'atur general i una capacitat de trobar feina de molta gent realment baixa, aquesta, com a mínim, no deu ser «sòlida» i segur que no és «incontestable», com a obra de Govern, almenys aquesta és la impressió que nosaltres en tenim.

Aleshores, davant d'això –que és el màxim realisme al qual ens convida el president, no?– la seva resposta acaba sent: «Fem el que podem.» Ens va dir: «Fem el màxim de les nostres possibilitats.» Jo li dic, senyor president, que això no és cert. Aquest Govern no està fent el màxim de les seves possibilitats. Es pot fer molt més i a més a més es pot fer molt millor.

I no em digui que no tenen els instruments per fer-ho, perquè, escolti'm, no hi havia hagut mai una concentració de poder a Catalunya com la que tenen vostès. Mai cap partit havia tingut els instruments de poder que vostès tenen concentrats en una sola mà. Mai. Tenen el Govern de la Generalitat, tenen ministres a Madrid, tenen vint-i-cinc diputats al Congrés, una colla de senadors, i per tant, tenen tots els instruments per liderar allò que s'hagi de liderar. No es poden excusar dient: «És que nosaltres no tenim prou poder per fer tot això.» Vostès el tenen, una altra cosa és si l'utilitzen o no l'utilitzen. I en aquest sentit de ser percebuts com un govern que pot lluitar per superar la crisi econòmica, deixi'm dir-li, senyor president, que vostès són un govern invisible en aquest tema –un govern invisible. Però és que no ho dic jo, ho diuen els ciutadans de Catalunya.

Si vostè agafa els estudis del Centre d'Estudis d'Opinió, el CEO, dependent de la Generalitat de Catalunya, veurà que un 0,1 per cent de la gent espontàniament diu que el Govern està liderant la sortida de la crisi econòmica, el Govern de la Generalitat, un 0,1 –un 0,1–, u de mil, un ciutadà de cada mil. Ho diu la gent. Vostès són invisibles en el tema de la superació de la crisi econòmica.

I, en canvi –i això és el que jo els venia a dir, no?, en nom de Convergència i Unió–, crec que Catalunya està en disposició de liderar la sortida i la superació d'aquesta crisi, tant des d'un punt de vista polític –si vol– com des d'un punt de vista econòmic. El teixit empresarial –entenent per empresa l'empresari i els treballadors– i la mateixa política catalana, si volgués, si tingués el coratge de fer-ho, si s'enfrontés a la realitat tal com s'hi hauria d'enfrontar, crec que en aquest moment podrien liderar la superació d'aquesta crisi, fins i tot a nivell del conjunt de l'Estat.

Deixi'm fer una breu referència al tema de què caldria fer per superar aquesta crisi, no? Miri, el primer que no cal fer és apujar els impostos. Vostè, en cent minuts, senyor president, no va citar ni una sola vegada un tema que afecta el conjunt de la ciutadania catalana, que és la pujada d'impostos, anunciat per un govern en el qual vostès participen. Ni una sola paraula. (*Remor de veus.*) És a dir, el gran debat que hi ha en el carrer, la preocupació de molta gent, de moltíssima gent, no van merèixer ni una mínima atenció del president de la Generalitat, que ens demana màxim realisme.

Quina és la seva opinió sobre això, senyor president? Perquè això preocupa a nivell de carrer. La pujada d'impostos preocupa, entre d'altres coses perquè afecta tothom, i afecta molt principalment les classes mitjanes i les classes més desfavorides. Perquè, si s'apuja l'IVA, s'apuja l'IVA del gas, de l'aigua, de l'electricitat. I tot això qui ho paga? Tot això ho paguen també els pensionistes, que no tenen precisament unes pensions massa brillants.

I vostè, que feia una defensa que el sector del turisme, per exemple, està aguantant bé la crisi, etcètera –i en part és veritat–, vostè sap la preocupació que hi ha aquests dies, a nivell del sector turístic, perquè la propera campanya, d'aquí a uns mesos, l'hauran de fer amb uns IVA més grans, que ens descol·loca a nivell de la competitivitat internacional?

I els ajuntaments? Vostè ha parlat amb els ajuntaments, amb els alcaldes, amb les alcaldesses? Vostès saben l'impacte que té això sobre uns comptes municipals que ja estan molt tocats en aquest moment, l'impacte que té per poder fer front a aquestes pujades, per exemple, de l'IVA? I això no mereix ni una sola referència per part del president de la Generalitat.

Jo li faig una proposta sobre aquest tema. El conseller d'Economia fa unes setmanes va dir una cosa que crec que era encertada –no perquè sigui conseller d'Economia, sinó perquè va aplicar el sentit comú–, que era: «En plena crisi, no s'han d'apujar impostos.» Va dir ell: «En plena crisi..., ara no, ara no s'han d'apujar impostos, després ja es veurà, però ara no», que és el que estan fent la resta dels països europeus que se'n comencen a sortir: no apugen impostos en plena crisi. Quan la gent està més tocada, quan el consum està més tocat, quan la inversió està més tocada, no s'apugen els impostos, perquè s'ha d'estimular el funcionament de l'economia. I el funcionament de l'economia no l'estimularan els governs a través de l'Administració, simplement o principalment; l'estimularà la gent.

I, per tant, escolti'm, és veritat. El conseller d'Economia va dir allò que nosaltres havíem dit moltes vegades: «En plena crisi no s'han d'apujar impostos.» Doncs, escolti'm, si això és així i vostès hi estiguessin d'acord, fem una cosa: liderem des de Catalunya que a Espanya no s'apugin els impostos en plena crisi. Fem-ho tots, oposem-nos-hi. I no em diguin que no pot ser, perquè la suma dels diputats catalans a Madrid fa impossible, si van junts en contra d'aquesta pujada d'impostos, que s'apugin els impostos, tal com pretén el Govern socialista. (*Remor de veus.*) Ho fa impossible. Per tant, escolti'm, fem un front comú des dels partits catalans a Madrid perquè des de Catalunya es digui: «Per liderar precisament la sortida de la crisi, no s'han d'apujar els impostos en plena crisi econòmica, perquè això perjudica directament la gent i el teixit productiu i empresarial, que és el que pot fer sortir-nos d'aquesta situació de crisi econòmica.» Aquesta és una proposta ben clara, només cal que s'hi afegeixin. I li asseguro una cosa: Catalunya té força en aquest moment, si la vol utilitzar i la sap utilitzar, per impedir que en el conjunt de l'Estat espanyol es faci aquest increment de la pressió fiscal.

I, a més a més, deixi'm dir-li una altra cosa, deixi'm dir-li també que si algun territori està carregat de raó per dir això és Catalunya, perquè nosaltres contribuïm amb un 22 per cent a tot el pagament d'impostos a nivell de l'Estat espanyol i, per tant, qualsevol pujada d'impostos a Catalunya ens afecta més, proporcionalment ens afecta molt més.

I també deixi'm dir-li una cosa, una petita referència sobre el tema del finançament, no? En aquest cas ens trobarem amb una situació gairebé dramàtica, perquè, escolti, si al final resulta que a Catalunya li trauran 3.000 o 3.500 milions d'euros l'any que ve per la pujada d'impostos i n'hi acabaran donant 2.000, segons vostès ens deien, del finançament, doncs, això deixi'm dir que és el negoci de Robert i les cabres. (*Remor de veus.*) Clar, millorar el finançament a base d'apujar els impostos és molt fàcil, perquè és: li treus els diners a la gent i després millores el finançament general, en aquest cas de les autonomies.

I, per cert, a veure si avui aconseguim que ens contesti una pregunta, la que li vaig formular el mes de juliol reiteradament i no ens va voler contestar: ens podria dir d'una vegada per totes què és el que la Generalitat de Catalunya haurà de pagar a l'Estat com a conseqüència de les liquidacions que s'han fet els anys 2008 i 2009 en excés? Perquè, escolti'm, si al final no ens donen aquesta xifra, que és la que resta del que vostès van dir, al final resulta que tot això del finançament acabarà sent propaganda, més que la veritat. Volem..., crec que els ciutadans de Catalunya tenen dret a saber la veritat, i vostè avui ens hauria de dir què és el que la Generalitat de Catalunya ha de tornar a Madrid com a conseqüència del pacte que vostès van signar. La xifra per al 2008, que està tancat, i l'estimació per al 2009. Tenim dret a saber-ho.

Una petita referència al tema de l'austeritat. Vostè creu que es poden apujar impostos sense que les administracions públiques, totes elles, facin al mateix temps un programa *creïble* d'austeritat, que vol dir de reducció de determinades despeses? La Generalitat de Catalunya, entre l'any 2003 i l'any 2009 haurà pujat un 50 llarg per cent els seus empleats. De 140.000 a 220.000, 80.000 més, més del 50 per cent. Saben quant ha crescut la població catalana aquests mateixos anys? Un 10 per cent. La població catalana creix un 10 per cent, l'Administració de la Generalitat creix més d'un 50. Això és austeritat? I no em diguin que tots aquests nous empleats són metges, mossos i mestres, perquè no és veritat, i vostès ho saben. (*Remor de veus.*) I vostès ho saben. Per tant, escolti'm, això... (*Persisteix la remor de veus.*) Qualsevol pla de reactivació i qualsevol apel·lació als sacrificis que ha de fer la gent i que ha de fer la població passen perquè des dels governs –i el seu també– facin clarament un programa creïble d'austeritat.

I aquest programa passa per dir-nos, de cara als propers temps, quantes conselleries es poden reduir en el Govern de la Generalitat, quants alts càrrecs es poden reduir, quanta despesa de funcionament es pot reduir, quants informes es poden deixar d'encarregar de portes enfora, d'aquells que podria fer l'Administració de portes endins, perquè té gent per fer-los. En tot això,

ens va dir vostè genèricament que hi haurà austeritat, però no ens va concretar absolutament res.

I, per cert, parlant dels informes –vostè ahir hi va fer una referència, no?–, només dir-li una cosa: si realment hi ha un munt, com hi ha, d'informes inútils –i n'hi ha bastants més dels que vostès han dit–, i això comporta despesa inútil –perquè si l'informe era inútil la despesa també ho és–, jo els pregunto quines responsabilitats pensen vostès assumir, a part de fer declaracions? Perquè algun o alguns responsables hi deu haver, de tot això. I, a més a més d'explicar-ho, vostès a més a més ho han d'assumir, han d'assumir aquestes responsabilitats. I espero que vostè, en el torn de rèplica, ens digui, en aquest sentit, què pensa fer.

Les grans reformes, l'altre gran tema per superar aquesta crisi. Vostè va dir ahir –això sí que ho va dir–: «Jo ja en parlo, de les grans reformes. Jo en parlo: de la reforma del mercat laboral, de la reforma del sector energètic...» Vostè deia: «Jo ja en parlo.» Sí, escolti'm, però, a més a més de parlar-ne, què pensa fer? Vostè en parla, però no fa re. I aleshores vostè s'ha convertit –dit amb cordialitat, no?– en un cronista o en un tertulià de les reformes que s'han de fer, com si no depengués de vostè, tot això.

I, evidentment, si s'ha d'impulsar..., no es pot fer des de Catalunya només, però si s'ha d'impulsar una reforma del mercat laboral o del mercat energètic, doncs, escolti'm, s'ha de fer. Costa vots, això, costa vots, però nosaltres estem disposats a fer-ho amb vostès, com hem fet altres coses. Convergència i Unió està disposada a estar al seu costat per liderar a nivell de l'Estat espanyol les grans reformes que s'han de fer, no només per donar subsidis i per convertir l'Estat, i Catalunya també, en un país amb cada vegada més aturats i subsidiats i empleats públics, sinó per enfrontar-se a aquells temes que realment necessitem superar. I el mercat laboral és un d'ells. Perquè, escolti, no em diguin que aquest mercat laboral funciona molt bé, quan resulta que tenim el 18 per cent de l'atur a nivell espanyol i el 16 per cent de l'atur a nivell català.

I fixi's, eh?: l'objectiu no ha de ser –com vostè va dir ahir, crec que erròniament, no?, amb mala intenció, per entendre'ns– abaratir l'acomiadament; no confongui l'opinió pública. L'objectiu, senyor president, ha de ser que d'una vegada per totes Catalunya i l'Estat espanyol tinguin les taxes d'atur, en els moments bons i en els moments dolents, que tenen de mitjana els països de la Unió Europea que són els nostres socis i competidors; aquest és l'objectiu. I per aconseguir aquest objectiu s'han de fer coses, no es pot fer d'espectador. I vostè té instruments per liderar totes aquestes qüestions. No hi puc entrar en detall per manca de temps, no?, però, si en la rèplica hi ha oportunitat, jo amb molt de gust m'estendré sobre aquest punt.

I a més a més deixi'm dir-li una altra cosa: si és important reformar, per exemple, el funcionament del mercat laboral, és per una cosa tan senzilla com allò que dèiem dels joves d'aquest país. Com s'estan ajustant les plantilles? Anullant els contractes temporals. Qui té els contractes temporals? La gent jove. Quin missatge estem donant a aquesta gent jove d'aquest país? «Escolta'm,

forma't», li estem dient, «forma't, forma't, perquè si et formes després això serà una gran inversió per a tota la teva vida.» Es forma, fa un esforç i resulta que a l'hora de la veritat l'acabem traient independentment del seu grau de formació, simplement perquè el seu contracte és més barat de rescindir. Aquest és el missatge que volem donar a la gent jove d'aquest país? Això requereix encapçalar i liderar aquestes reformes a les quals abans fèiem referència. (*Remor de veus. Pausa.*)

L'altre gran tema per superar la crisi: tot el tema de les infraestructures –vostè s'hi va referir molt, aquí–, tot el camp de les infraestructures. En el camp de les infraestructures es poden fer els pactes que vostè reclama. Ara, els hem de fer bé. I fixi's en una cosa: li dic això amb l'aval de tots els pactes que Convergència i Unió ha fet amb vostès. Per tant, no ens diguin que no hem estat per la tasca quan hem hagut d'estar per la tasca. Amb la nostra opinió, lògicament, i si ens n'hem hagut de desmarcar, ens n'hem desmarcat. Igual val quan estem al seu costat que quan no hi som. L'opinió és lliure, en aquest sentit. Però, escolti, nosaltres hi hem estat, al seu costat; vostè mateix ho va recordar. No hem signat el Pacte nacional per a la innovació i la recerca? No hem signat el d'immigració? No hem fet la Llei d'educació conjuntament? Vaja, conjuntament, vostès i nosaltres, perquè el Govern d'entesa aquí no es va entendre, en un tema tan important. Doncs, escolti'm, es pot fer tota la resta: també es pot fer el pacte d'infraestructures, també es poden liderar aquestes reformes que jo li deia, també podem aturar la pujada d'impostos, si volem. Ja ho hem demostrat, que ho podem fer. No és retòrica, no és bla, bla, bla, no són discursos: és la realitat d'aquests darrers temps, vostès des del Govern i nosaltres des de l'oposició, ho hem fet.

Per tant, la nostra invitació avui és: escolti'm, seguim-ho fent, tinguem un programa clar, sapiguem on anem i fem-ho junts, i compartim els costos, si és que hi ha costos en algun moment, com hem compartit també els costos d'alguns acords anteriors. En el tema de les infraestructures també, però només els faig una reflexió: com pot ser que pels equilibris interns del tripartit o per les subordinacions del PSC, en aquest cas, a la política espanyola, hàgim de fer un pacte d'infraestructures que no és el que convé a Catalunya? Per què, això? Facin una cosa: portin el pacte d'infraestructures al Parlament, el que vostès tinguin fet, i posin-lo a votació i que hi puguem presentar esmenes. Jo li asseguro que en guanyarem algunes d'importants i el pacte d'infraestructures quedarà millor.

Per exemple, als diputats d'Esquerra Republicana els direm una cosa que és de calaix, no?: que no sortirà un pacte d'infraestructures de Catalunya que no digui clarament quina és la posició majoritària que han de tenir les institucions catalanes en els aeroports catalans, concretament a l'aeroport del Prat. I per què no es pot dir, això, amb totes les paraules, si ja ho hem votat en aquest Parlament? Perquè incomoden algú? –perquè incomoden algú? O el quart cinturó. Per què, al final, una posició minoritària dintre del Govern, i especialment del Parlament, ha d'acabar condicionant allò que majoritàriament Catalunya en aquest moment sap que s'ha de fer?

Doncs, escolti'm, portin-ho aquí al Parlament i fem –ja que ho fan també a Madrid, alguna vegada– geometria variable. Convergència i Unió està disposada a votar amb el PSC, amb Esquerra Republicana, amb qui calgui, les esmenes sobre aquest pacte d'infraestructures perquè el pacte d'infraestructures no sigui un pacte d'equilibris del tripartit ni de renúncies, sinó el pacte d'infraestructures que s'ha de fer en aquest país, governi qui governi, perquè del que es tracta precisament és d'establir els fulls de ruta.

Per cert, parlant de les infraestructures, saben que el Govern de l'Estat està reduint la licitació d'obres a Catalunya en més del 45 per cent els vuit primers mesos de l'any 2009? I saben que el Govern de la Generalitat està reduint per sobre del 40 per cent aquests vuit primers mesos la licitació d'obra pública? No havíem quedat que, precisament en plena crisi econòmica, una sortida, una manera d'ajudar és invertir? No havíem quedat en això? Com pot ser que hi hagin caigudes de licitacions superiors al 40 per cent? Tampoc hi va fer cap referència, senyor president, i és la pura realitat. Avui mateix, veiem què està passant a nivell del Govern espanyol i del pressupost de l'Estat: caiguda dels ajuts per a la inversió, caiguda dels estímuls per a la innovació. Aquest és el canvi de model productiu que volem fer? Deixar el país més empobrit, més dèbil per lluitar, precisament, contra aquesta situació de crisi econòmica que patim amb les seves conseqüències socials?

No tinc temps, en aquest moment, d'explicar-li un altre tema que crec que és importantíssim, no?, però només l'hi anuncio. També estem disposats a fer amb el Govern un pla –i compartir els costos que ara li explicaré– per donar liquiditat al teixit productiu català, perquè, quan vostè es passeja pel país –i estic segur que ho fa–, què li diuen els empresaris o les empreses, fins i tot les més petites, les microempreses? Què li diuen? Li diuen, escolti'm, que és molt difícil accedir al crèdit en aquest moment i que això posa en perill aquest teixit productiu.

Facin una cosa, dissenyin un sistema potent d'aval, que alguns fallaran –alguns fallaran–, haurem de respondre des de la Generalitat als avals que fallin, però nosaltres els donarem cobertura política, encara que en fallin alguns, perquè ara es tracta de salvar empreses, de salvar el teixit productiu; són les úniques que poden crear els llocs de treball de demà mateix.

Bé, per anar acabant, allò què els deia, no?: aturem la pujada d'impostos, aturem-la, ho podem fer; liderem les reformes, que vostè en parla, però no es fa re; fem un pla d'austeritat real, que sigui creïble; fem el pacte d'infraestructures que Catalunya necessita, i fem un pacte de liquiditat per a les empreses amb el suport polític de l'oposició, perquè, si algun dia falla alguna cosa, vostès estiguin tranquils que no hi haurà crítica en aquest sentit. Fem tot això.

I això es pot fer. Vostès no estan fent el màxim del que es pot fer; es pot fer molt més i es pot fer millor. I això és el que nosaltres hem intentat amb aquesta exposició fer-los entendre, demostrant, crec, la nostra màxima bona predisposició en aquest sentit.

Dos comentaris finals, que no em vull deixar en el tinter per si després mereixen algun comentari per part del president.

El primer. Vostè ens va parlar, a nivell general, sense especificar massa, de tot el tema de les polítiques socials i ens va dir que, del balanç del tripartit, dels tripartits, del que vostès se sentien més, diguem-ne, orgullosos, a part de l'alternança, etcètera, era del canvi de les polítiques públiques i, concretament, de les polítiques socials.

Li donaré una dada –li donaré una dada. L'any 2003, les polítiques socials representaven un 55 per cent del pressupost de la Generalitat; l'any 2009, representen un 51,6. Clar que hi ha hagut més diners per a tothom, clar que n'hi ha hagut més per a tothom, perquè el pressupost ha pujat per a tothom. Però el pes de les polítiques socials ha passat del 55 al 51,6. És una dada. Ho dic simplement per adequar els fets a les paraules, perquè les proclames són molt fàcils, però practicar després les polítiques socials acostuma a ser bastant més difícil i exigeix un nord molt clar i, segurament, menys propaganda i moltes més realitats.

I el darrer comentari. Vostè va fer una referència obligada, crec, a tot el tema de l'autogovern, de l'Estatut, de la sentència del Tribunal Constitucional, etcètera. Jo només li dic una cosa: quan vostè diu «ni un pas enrere» li agafem la paraula i l'agafarem de la mà, en el millor sentit de l'expressió; ni un pas enrere respecte al que va votar el poble de Catalunya. Oi que és això? Ni un pas enrere respecte al que va votar el poble de Catalunya. Doncs, escolti'm, «ni un pas enrere» vol dir que políticament –políticament– nosaltres no hem d'acceptar cap retallada de l'Estatut aprovat pel poble de Catalunya; «ni un pas enrere» vol dir això, ni una; «ni un pas enrere», ho va dir vostè, vol dir això: ni una retallada acceptada políticament.

I deixi'm dir-li una altra cosa. Espero que això sigui així. Si haguéssim de jutjar la defensa que s'ha fet en determinats temes de l'autogovern en aquests darrers temps, potser no ho podríem dir amb la mateixa contundència i amb la mateixa fermesa. I li posaré tres o quatre exemples molt ràpids.

Primer. Vostès creuen que la Llei de la dependència va ser una defensa de l'autogovern de Catalunya? Una intromissió en tota regla del Govern socialista, en aquest cas, no del PP, sinó socialista, en les competències pròpies de la Generalitat en matèria de política social. Això no és una intromissió en l'autogovern? No és una defensa dèbil de l'autogovern haver acceptat això? (*Remor de veus.*) Que ens hagin des de Madrid com s'ha de fer la política... (*persisteix la remor de veus*), que ens hagin de dir des de Madrid com s'ha de fer la política, per exemple, per posar ordinadors a les aules? Ells decideixen a quin curs, decideixen de quina manera. Això sí, com que tenim un gran finançament, Catalunya serà l'únic territori de tot l'Estat on els pares hauran de pagar una part d'aquests ordinadors. Però ho diuen des de Madrid –ho diuen des de Madrid–, el Govern central, socialista, no del PP.

I els 2.500 euros per cada fill nascut, qui ho decideix? La política familiar, la decideixen des de Madrid.

I el Plan E, 8.000 milions d'euros: tot el panorama municipal i local a tot Catalunya, tot absolutament dibuixat amb grans cartells –aquests sí que són molt grans, perquè tothom se n'assabenti– del Govern espanyol, «Gobierno de España», no? (*Remor de veus.*)

I la pregunta és: escolti'm, i resulta que el sistema institucional de la Generalitat, que el conformen la Generalitat i els ajuntaments, aquí –la Generalitat– no hi pinta res? Es tracta de fer un pla d'inversions locals –ei, de voreres, eh?, de voreres, de carrers, de places...– i la Generalitat no hi pinta res? I aquesta és una gran defensa de l'autogovern?

Només dic una cosa –només dic una cosa. Escolti'm, prefereixo no jutjar el que haurem de fer en el futur en funció del que s'ha fet en el passat, prefereixo fer-ho així.

Per tant, li ho torno a dir –li ho torno a dir–, li agafem la paraula; ni un pas enrere respecte al que va votar el poble de Catalunya. Si això és així, i jo espero que aquest cop serà així, senyor president, com en tantes altres coses –com en tantes altres coses–, vostè ens tindrà al seu costat.

Moltes gràcies.

(*Aplaudiments en un sector de l'hemicicle.*)

El president

Té la paraula, en nom del Govern, el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Sr. José Montilla i Aguilera)

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, la veritat és que, senyor Mas, quan vostè ha començat la seva intervenció, pensava realment que el que ha anunciat, d'entrada, després de dir, òbviament, que no podria contestar, respondre a totes les qüestions de la meua intervenció d'ahir i que, per tant, se centraria a fer les propostes que vostès tenen per sortir de la crisi..., la veritat és que esperava alguna cosa més del que ha dit, alguna cosa més que repetir tòpics i llocs comuns, alguna cosa més que les receptes neoliberals que escoltem arreu d'Europa, alguna cosa més, diguem-ne, que tot això, perquè, realment, de propostes –de propostes–, vostè n'ha fet poques.

I, escolti, m'hauria interessat que n'hagués fet més, perquè aquest Govern està obert a escoltar propostes, està obert a discutir-les, està disposat a sumar esforços en les coses, evidentment, que siguin les que en aquest moment el nostre país necessita, no les que necessita Convergència i Unió, les que necessita el país; Convergència i Unió ja sabem que el que necessita és, entre altres coses, legítimament, recuperar el Govern. Però per aquí no passen tampoc les necessitats del país en aquest moment, aquestes necessitats que a vostè tant el preocupen, segurament.

Repeteixo que no ha exposat aquestes respostes a aquestes propostes, entre altres coses, segurament, perquè tampoc ahir va escoltar les meves. No el relat de govern de les coses que hem fet, de les coses que estem fent,

perquè vaig parlar també del que hem fet, del que estem fent i del que farem.

Però veig que, fins i tot, en algunes coses a què textualment vaig fer referència, textualment –i si consulta la intervenció d'ahir, que suposo que estarà disponible, ho podrà veure–, jo vaig parlar del fet diferencial de l'atur a Catalunya respecte a altres països d'Europa. Vaig parlar d'aquest element diferencial, i vaig dir això, «l'element diferencial». I, entre altres coses, això comporta que, evidentment, hàgim posat en marxa iniciatives precisament per tractar de pal·liar aquest greu problema; un problema que vostè sap, a més a més, que no està exclusivament en les mans dels governs, dic «dels governs», en plural, eh?, perquè implica molts més agents.

Nosaltres, en aquest moment, miri, tenim, encara avui, més de 200.000 treballadors més que l'any 2003 treballant –treballant– a Catalunya; hi ha més de 3.200.000 ocupats.

No és veritat alguna de les coses que vostè ha dit. Miri, nosaltres estem dos punts per sota de la mitjana espanyola; és veritat que lluny d'altres regions europees, òbviament. Però Catalunya és el país on hi ha més ocupació tant en termes absoluts com també relatius.

La taxa d'atur de joves de setze a vint-i-nou anys és del 26,6 per cent; no és la que vostè ha donat.

Per cert, vostè també ha dit: «Vostè no ha parlat de l'ocupació i dels joves.» Escolti, i tant que en vaig parlar. Hi vaig fer referència explícita! Si vol..., vostè no sé si coneix l'acord de mesures de lluita contra l'atur juvenil que vàrem signar tots junts amb els agents socials –amb Comissions Obreres, amb UGT, amb Pimec, amb Foment del Treball, amb el Consell Nacional de la Joventut–; fa deu dies d'això, fa deu dies. O sigui aquí no estem exclusivament donant compte de coses que hem fet fa un any o mig any; de coses també que tot just estem implementant ara d'acord amb els agents socials i amb els agents econòmics.

Miri, respecte a l'atur, doncs, al llarg d'aquest any 2008 hem invertit..., l'any 2008 vàrem invertir 155 milions d'euros en formació per a més de 190.000 persones. Hem destinat 9 milions d'euros per anticipar i reduir l'impacte dels tancaments i per formar persones afectades pels ERO. A més a més, hem destinat 100 milions més també perquè els aturats es puguin formar en aquelles matèries en què els serveis públics, a vegades, no tenen una oferta completa. Hem posat en marxa els primers centres d'excel·lència en formació professional; més de 1.600 alumnes poden gaudir d'aquesta nova formació integral i integrada cada any. Hem destinat 53 milions d'euros perquè més de 32.000 persones desocupades puguin adquirir competències professionals en sectors emergents. Hem destinat també un volum de recursos per fomentar l'ocupació autònoma i per a la creació d'empreses i de cooperatives. I això són coses que estem fent; no estic parlant de coses que s'han fet fa no sé quant temps; de coses que estem fent, escolti, avui, en temps de crisi.

Les empreses. La seva gran proposta és... Les empreses tenen un problema de liquiditat, aquí i arreu, sembla. Vostè, que és una persona informada, sap que aquest no

és un problema exclusivament nostre, ni de Catalunya ni d'Espanya, és un problema també que va més enllà.

Què hem fet nosaltres de suport a les empreses?, què estem fent? –què estem fent? A les empreses..., hi ha empreses que el que necessiten és un suport puntual, a causa de crisi, amb més celeritat per part del Govern a l'hora de pagar els proveïdors, amb una línia de *confirming* de fa molt poc, 615 milions d'euros; amb 500 milions d'euros en nous avals per a empreses que pateixen dificultats. El primer semestre de l'any, les operacions de l'Institut Català de Finances, que és un instrument modest, i vostè ho sap, s'han incrementat en més del 80 per cent. Estem o no estem fent el que toca? De fet, estem fent això que vostè proposa com si fos una novetat.

Amb el recolzament a sectors estratègics com el de l'automoció amb 50 milions d'euros de nous ajuts per fer front a les dificultats que pateixen també els concessionaris a causa del retard en els pagaments dels proveïdors. Amb 62 milions d'euros de nous ajuts als fabricants per reduir els estocs de vehicles, creant el pla Autocat i la línia d'ajuts per a la compra, també, de ciclomotors i motos, i per incentivar la compra de cotxes, que, afortunadament, ha crescut un percentatge de dos dígits des de la seva aplicació. Això s'està fent, no són coses que s'han fet; no parlo del passat, parlo del present i del futur també.

Donar un impuls important a l'obra pública. Vostè compta exclusivament un tema que és..., vull dir, parla de la licitació. Vostè sap perfectament que la licitació és un dels factors que s'ha de tenir present a l'hora d'analitzar l'evolució de l'obra pública, però que no és, ni molt menys, l'únic. És evident que si durant un semestre es liciten un parell de projectes molt importants, al següent semestre la licitació caurà. L'important és l'obra que hi ha en execució, senyor Mas –l'obra que hi ha en execució–, i mai hi ha hagut tanta obra pública en execució a Catalunya com ara –mai–, malgrat les dificultats –malgrat les dificultats econòmiques.

Miri, en el que queda d'any 2009, licitem obres –nosaltres, el Govern de Catalunya– per import de més de 1.500 milions d'euros. Podria fer-li el llistat –si vol, després l'hi podem facilitar–: 1.500 milions d'euros. Hi ha projectes que, evidentment, vostè sap que tenen un procés de maduració i de tramitació, desgraciadament, més llarg del que tots voldríem, però això és així. Mai hi havia hagut tanta obra pública en marxa a Catalunya com en aquest moment de crisi.

Vostè ha fet referència també, en la seva intervenció, molt al començament, que jo ahir no vaig explicar..., que vaig explicar les coses que hem fet i no les que pensem fer. Jo crec que sobrerament. Suposo que vostè, si no estava atent a aquest parell de referències que he fet, segurament li van passar per alt les altres coses també, i sí amb qui, diguem-ne. Li agraeixo que digui que el que està ben fet, ben fet està. Jo no vaig fer referència explícita, diguem-ne, al president Pujol, però sí als governs, al conjunt de governs, quan vaig parlar de la continuïtat, la continuïtat de molts projectes, que els pensa, els dissenya i, a vegades, els pressuposta i els executa un govern. En qualsevol cas, hi ha projectes que

vénen de fa molts anys. Recordo el Segarra-Garrigues, no?, que ve de més d'un segle, vaig dir, el dia d'una visita precisament a les obres. I un senyor d'allà em diu: «No, hi ha un llibre que diu que d'això fa vuit-cents anys.» Imagini's si hi ha coses que tenen història. No sé si vuit-cents anys; això ho deia aquest senyor en un llibre –un pagès de Lleida.

Vostè diu que el país necessita un canvi. El país el que necessita és la consolidació de les polítiques que nosaltres fem. El que no necessita el país és el canvi que vostès representen, que és un retorn al passat –és un retorn al passat. Ni jo ni aquest Govern no estem allunyats de la gent; és cert que hi ha una llunyania dels ciutadans, de la política i dels polítics, que és responsabilitat de tots –jo aquí no eludeixo les que nosaltres tenim–, però no són exclusivament responsabilitat ni dels governs ni de l'oposició, és una responsabilitat de caràcter més global; això no se soluciona amb una llei o amb un decret, i vostè ho sap perfectament.

Vostè diu que no cal més regulació ni més control, que les coses no se solucionen amb més regulació i més control. Jo no sóc una persona que tingui conviccions intervencionistes, ni molt menys; però, escolti, moltes de les coses que han passat i que ara patim, entre altres coses, algunes no han passat aquí, afortunadament, perquè hi havia una regulació que ho preveia. Si haguéssim tingut aquí la regulació dels neoliberals, la que tenien en altres països, segurament avui tindríem més problemes afegits dels que tenim, perquè tindríem també un problema molt seriós, molt més seriós en el sector financer, amb el que això hauria comportat. Per tant, regulació, la que calgui, per millorar les coses –per millorar les coses. Intervencionisme? Com menys, millor; en això estem absolutament d'acord.

Bé, vostè ens ha donat la recepta, no?, per superar la crisi. És no apujar els impostos. Bé, de fet, vostès el que han fet al llarg d'aquests anys, i especialment d'aquests mesos, és fer propostes en un sentit contrari, diguem-ne, és d'abaixar impostos. Vostès han fet nombroses propostes d'abaixar impostos. De fet, jo diria que, si analitzem el que és el *Diari de Sessions* –el del darrer any–, o la premsa de les darreres setmanes, el que hi ha són propostes d'abaixar impostos, jo diria que tots els impostos –tots. Vostès han parlat aquí de rebaixar, evidentment, o d'eliminar l'impost de successions. Vostès han parlat de fer més bonificacions i d'abaixar, per tant, l'IRPF –ho han fet a Madrid; les que no han fet aquí les han fet a Madrid–; de rebaixar l'impost de societats. El dia 9 –fa tot just unes setmanes– d'aquest mes, el senyor Duran i Lleida apostava per abaixar l'IVA també. Vull dir, abaixar impostos. Abaixar impostos i gastar més –i gastar més. Perquè vostès, també, les propostes que han presentat en els darrers mesos aquí, en aquesta cambra, entre altres coses el que comporten és incrementar la despesa –incrementar la despesa–, de tot tipus: en inversió, en infraestructures, en polítiques socials; és rebaixar els impostos, rebaixar els ingressos, gastar més i fer que els comptes siguin presentables, que el dèficit no estigui descontrolat.

Vostè sap que això no és possible –vostè ho sap. Això no és una proposta realista. Això es pot fer des de l'oposi-

ció, però no des d'una posició responsable i constructiva; no des d'una posició que aspiri governar Catalunya. Amb aquestes receptes, vostè es presentarà a les eleccions? Això no és realista, no s'ho creu ningú que abaixant els impostos, reduint els ingressos i gastant més, els comptes quadren. Això no és així i vostè ho sap.

Bé, ha parlat de la política fiscal. Tindrem temps, evidentment –i la política pressupostària–, entre altres coses, perquè, com vostè sap, tindrem un debat, dintre de molt poc, amb la presentació dels pressupostos de la Generalitat i del projecte de mesures fiscals i financeres.

Vostè diu que també hauríem de parlar dels impostos de l'Estat, del debat, de no apujar els impostos –no apujar els impostos o demanar abaixar-los, que és el que vostès han fet–; això és fantàstic, a la gent li sona... Normalment, la gent..., pagar impostos no és una cosa que, diguem-ne, exciti el personal. (*Rialles.*) És una cosa que es fa perquè s'ha de fer, perquè hi estàs obligat. Uns ho fan amb convicció que és per defensar un estat del benestar, i altres perquè no tenen més remei. I alguns, si poden, no els paguen; vull dir, això també, també ho sabem. No és popular, eh?, defensar ni les apujades d'impostos ni el manteniment dels impostos. És més fàcil preconitzar les rebaixades d'impostos. Vostè sap perfectament que la pressió fiscal..., i aquest és un debat que tindran a Madrid, cadascú el seu. A vostè li encantaran diu: «Fem un front comú. Fem caure el Govern i així vindrà l'amic Rajoy i així ens podrem entendre amb ells.» (*Fora remor de veus.*) Aquesta és la seva proposta, de veritat. Vostè el que planteja és això, no és una altra cosa, allò altre és una broma. (*Persisteix la remor de veus.*)

Miri, jo..., aquí, nosaltres no portarem, a final de mes –i ho podríem fer, perquè tenim més capacitat normativa, ara, entre altres coses, amb el nou acord de finançament–, pujades d'impostos. Però també he de dir una cosa: vostè sap perfectament..., i si no, miri les dades provisionals d'Eurostat, corresponents al 2008, que són les últimes. Pressió fiscal –per països, per estats. La pressió fiscal a Espanya és inferior a la de Portugal, a la de Malta, a la de la República Txeca. Ja no dic França, Alemanya, el Regne Unit, perquè aquests són uns països que ja entenem que estiguin per davant, fa molts més anys que construeixen un estat del benestar; països governats per governs, també, liberals, conservadors... Aquesta és la realitat. El que no podem és confondre la gent i pensar que podem tenir un estat del benestar equiparable al dels països d'Europa, amb serveis que volem consolidar –les pensions, les ajudes a les persones que tenen dependència, les ajudes als aturats..., perquè vostès no estan en contra, eh?, de les ajudes als aturats, hi van votar. O sigui, a l'hora de votar les despeses, escolti, més, sempre hi ha la possibilitat de gastar més. Si volem tenir un estat del benestar, entre altres coses això comporta pagar impostos. Ja sé que això no és..., en fi, segurament no és popular, però aquesta és la veritat. I a la gent se li ha de dir la veritat. I vostè, si estigués governant, no faria les propostes que vostè fa o que apunta; fins i tot quan parla de l'impost de successions. Escolti, vostè va ser conseller d'Economia i conseller en cap, i tenien capacitat normativa des de

l'any 2001 per rebaixar o per eliminar aquest impost. No ho van fer. Se'n recorden quan estan a l'oposició. Està bé, està bé, això.

Molt bé, miri, finançament. Escolti, aquest any no hem de tornar res, perquè vostè sap –va ser conseller d'Economia i suposo que ho recorda– que les liquidacions es fan amb dos anys de retard; sempre, no és nou, els ajuntaments, nosaltres. Per tant, la liquidació que es fa ara és la del 2007, que és positiva. O sigui, encara..., no és que hàgim de tornar; no, no, és positiva, perquè la marxa dels ingressos públics era la que vostè sobrerament coneix; les altres, ja ho veurem quan es produeixin. Entre altres coses, això respon a esquemes de liquidació dels impostos que vostè sobrerament coneix. Però no intenti dir una cosa i la contrària, perquè l'any que ve no hem de tornar diners; deixi de dir-ho, perquè no és veritat –no és veritat, senyor Mas, no és veritat. I, per tant, l'any que ve el que tindrem són més de 2.500 milions d'euros, que no tindríem si no haguéssim signat el nou acord de finançament, si no haguéssim arribat a aquest acord. Això és el que tenim: tindrem 2.500..., no recordo ara si són 2.551 o 2.515, la xifra exacta, però de més; això és el que tindrem. Això és el que tindrem i és el que contemplarà el pressupost que presentarem aquí, tot just a final del mes d'octubre. Sense el finançament tindríem 2.500 milions menys, això és.

Vostè també ha fet una excursió pel tema de les despeses, diguem-ne, que es poden retallar, i sobre els més de vuitanta mil funcionaris o treballadors de l'Administració pública, que vostè diu que ha crescut. Miri, això no és veritat i vostè ho sap; entre altres coses, perquè vostès no comptabilitzaven, quan fan les seves comparacions, els treballadors de tot el sector públic de la Generalitat, dels consorcis, de les empreses públiques. I, per tant, això no és veritat. Més del 90 per cent de les places que s'han creat al llarg d'aquests anys estan ocupades per mestres, mossos i metges, per personal associat a aquests serveis: a educació, a la sanitat i a la seguretat. I a les presons, perquè alguna n'hem obert i, òbviament, també necessitava gent. Per tant, deixin de dir coses que vostès saben perfectament que no són veritat –no són veritat.

Bé, jo tampoc tinc temps de parlar de tot, però... (*forta remor de veus*), però vostè, quan parla que ha baixat el pressupost destinat a serveis socials..., escolti, el pressupost ha crescut aquests anys més d'un 100 per cent –més d'un 100 per cent. Han crescut més els ingressos? Hi ha ingressos finalistes, com vostè sap també; s'haurien de deduir, no? Els de seguretat, per exemple, entre altres coses, els traspassos d'hospitals, com el Clínic, que són molt importants...

Miri, per anar acabant, entenc que aquest any aquest debat entre vostè i jo està condicionat, podríem dir que per una doble circumstància, no? D'una banda, perquè entrem en un any electoral, en què els respectius projectes polítics es confrontaran democràticament, no?, però amb una intensitat més aguda, amb les seves inevitables, segurament, puntes d'apassionament i d'exageració. I d'una altra, també, perquè estem vivint un moment econòmic i polític que ens exigeix a tots els responsables polítics una certa gravetat i una voluntat

de sumar esforços per atendre adequadament els problemes que afecten la nostra societat. Esforços, precisament..., aquesta voluntat de sumar esforços a què jo el convidava ahir amb l'apel·lació a la signatura del Pacte per a les infraestructures

El que passa és que a vostès el que els interessa més és que hi hagi formacions polítiques que no signin, que no fer un bon acord per al país. Vostès el que volen és excloure. Nosaltres no volem excloure ningú (*remor de veus*) –no volem excloure ningú.

Vostès fan al·lusió a una sèrie de projectes que alguns d'ells s'estan executant. Per cert, l'hauria d'anar a veure, i així ho veuria, per parlar amb una mica més de coneixement, no?

Bé, aquestes dues circumstàncies –l'any, diguem-ne, que serà electoral i, evidentment, les nostres diferències donat l'enfocament de la crisi– faran més evidents les nostres diferències entre els nostres models, no?, entre els criteris i els estils, i també les prioritats.

Vostè, com he dit abans, vol solucions impossibles, no? Voler-ho tot i alhora no només és poc realista, sinó que, francament, desprèn una certa incapacitat per atendre la globalitat des de la moderació i el realisme. No és amb menys recursos que podrem fer més coses.

Però, sobretot, el que estem discutint i el que discutirem és normal, perquè representem models diferents en la gestió de la política i de les solucions als problemes. Vostè representa un model neoliberal i conservador, i altres treballem, doncs, des de postulats més socialdemòcrates, progressistes, del catalanisme polític. És el que representa aquest Govern. (*Remor de veus.*) Hi ha una diferència de models i de projecte, evidentment. I la meva intenció, ja expressada prou explícitament en la meua intervenció d'ahir, és actuar pensant més en la responsabilitat vers la col·lectivitat que en el –per altra banda, ben legítim– interès de part –legítim.

Per això, malgrat tot, vull agrair-li el to de la seva intervenció, reiterar la meua invitació, evidentment, a continuar compartint els grans projectes del país, les propostes que hi ha damunt de la taula. Jo no m'he estat de reconèixer la seva lleial col·laboració per fer possibles el Pacte nacional per a la recerca o el Pacte nacional per a la immigració o la Llei d'educació, i tampoc em vaig estar de lamentar, no?, que no haguéssim estat junts en alguns altres acords, com el Pacte per a l'habitatge.

En aquest sentit torno a demanar-li que reconsiderin la seva negativa a afegir-se al Pacte per a les infraestructures, nascut precisament a suggeriment seu al començament de la legislatura. Crec que la continuïtat bàsica de l'acció dels governs, de què parlava ahir precisament, en aquelles polítiques que determinen el progrés del país a mitjà i llarg termini és molt important, i m'agradaria també que poguéssim compartir, per descomptat, una aproximació rigorosa a la sortida de la crisi.

Jo no li demano que accepti cegament les nostres decisions ni que assumeixi les nostres mesures, no?, les que impulsem, les que apliquem. El que li demano és compartir una visió, podríem dir, el més honesta possible de

la situació, dels límits objectius de tota acció de govern en aquestes circumstàncies i d'orientació de fons de la política per superar la crisi. Crec que no en traurem res, de competir per veure qui descriu amb més precisió la gravetat de la situació –segurament en moltes coses coincidírem–, el que reitero és el que vaig dir ahir: la nostra responsabilitat ens obliga a adoptar el màxim realisme i a la vegada també el mínim pessimisme. Dins dels marges acotats per aquesta actitud, hauríem de coincidir i no permetre'ns fugues que perjudiquen, jo crec, el país i que danyen les institucions i aquesta credibilitat de la política i dels polítics a què vostè feia referència i que, a més a més, desincentiven l'esforç dels actors econòmics i socials per arribar a pactes, també.

I seguint aquest criteri li demano que miri de fer propostes que siguin viables, no aquelles que són inviables o que exclusivament responen a un interès de partit, però no de país. Perquè no és viable predicar, com deia, alguna rebaixa generalitzada d'impostos i exigir mesures que impliquen indefectiblement un increment de la despesa. No és seriós demanar de forma genèrica una disminució de la despesa pública, diguem-ne, sense precisar amb la màxima exactitud aquells serveis que es volen retallar –si és que n'hi ha alguns; ho haurien de dir vostès.

Vostès en el passat –i en vaig parlar també ahir– van donar lliçons de comportar-se en temps de crisi, de com, per sentit de la responsabilitat, calia fer possible la governabilitat a Espanya, per assegurar l'estabilitat imprescindible per prendre les decisions més adequades i per influir-hi positivament. Ara el que li demano és que no ens retregui a nosaltres aquest comportament en unes circumstàncies encara més difícils, perquè, si vostè per al que ens demana la mà és per portar Mariano Rajoy a La Moncloa, òbviament no l'hi acompanyarem. (*Remor de veus.*) És més, el que goso demanar-li és que vostès també adoptin aquesta actitud i es sumin a l'esforç compartit. Crec que seria bo per a tots, que suposaria demostrar a la ciutadania que sabem avantposar l'interès general als seus interessos a curt termini.

El que és vàlid per als grans projectes del país i per a l'esforç per sortir de la crisi també, senyor Mas, és un criteri que ha de guiar la nostra acció, no?, en la defensa de l'autogovern i de desplaçament de l'Estatut. Jo crec en l'Estatut, senyor Mas, com també estic convençut que vostè hi creu, no ho poso en dubte. Sabem les possibilitats que ens obre i sabem que perquè esdevinguin una realitat plena hem de treballar molt bé i amb una gran autoexigència.

Per cert que, evidentment, no comparteixo les al·lusions que vostè ha fet respecte a la valoració de determinades lleis i de determinades accions que, des del seu punt de vista, precisament resten capacitat d'autogovern. Ni la Llei de la dependència ho és –pregunti-ho a les més de 81.000 persones que estan cobrant o rebent un servei que no reben abans (*forta remor de veus*), pregunti-ho a aquestes, si això és menys autogovern–, ni és sobre la base de restar autonomia al món local com es reforça el Govern de Catalunya.

I, escolti, en els ordinadors, precisament el que hem fet és tot el contrari. El ministeri té un pla gratis i per

a cinc mil famílies. Nosaltres hem decidit que no, que, com tenim el nostre pla –al qual vaig fer referència ahir, tampoc vostè ho va escoltar–, l'1x1, entre altres coses el que hem fet és que aquest projecte que tenien en marxa pugui arribar a 33.000 famílies, més de sis vegades més. «Hauem de pagar alguna cosa?» Escolti, la cultura de la responsabilitat, no vaig parlar ahir de la responsabilitat? (*Alguns aplaudiments.*) No en vaig parlar ahir, però avui sí. Jo no sóc partidari del «tot gratis i per a tothom». Això no és possible, això és enredar la gent. I, si es tracta de pagar-ne una petita part, amb el programari i el text..., la programació, que sigui gratuïta, i que les famílies posin uns recursos..., les que puguin; i, per a les que no puguin fer-ho, ja hi haurà beques, ja hi ha beques. Sóc partidari que això arribi a més gent que no que uns quants la tinguin gratis. La cultura de les coses gratis, millor no, les coses gratis normalment no es valoren. Per això no hem aplicat el projecte del ministeri, per això hem aplicat el nostre propi projecte.

Miri, les possibilitats de tenir... Jo crec que malgrat tot, malgrat aquestes diferències, crec que compartim el punt de partida, la voluntat ferma, no?, de complir el mandat estatutari, malgrat aquestes diferents interpretacions que tenim. Les possibilitats de tenir èxit en aquesta empresa estan directament vinculades a la capacitat que tinguem de sumar-hi el màxim també de forces polítiques i socials. Només així disposarem de la força que necessitem també per negociar l'aplicació de l'Estatut; ho hem vist en el tema del finançament. Perquè, a més a més de la convicció en la validesa de l'Estatut i de la força que ens proporciona la unitat, ens cal saber actuar amb intel·ligència, sense caure en la temptació de fer concessions a la galeria, sense deixar-nos impressionar per alguns que no creuen o que no respecten l'Estatut, per diferents raons. I, dins d'aquesta actuació intel·ligent, ens cal també persistir per trobar aliats, ja sigui per convicció o ja sigui per interès a Espanya, aliats ja sigui per convicció o per interès. I, per sobre de tot, ens cal legitimar dia a dia l'Estatut davant dels ciutadans de Catalunya, demostrant que és una eina útil per afrontar els seus problemes i per impulsar les seves aspiracions. I això és el que estem fent.

Per tant, convicció en l'Estatut, unitat política i social i no defallir en la interlocució amb les institucions espanyoles per demostrar, entre altres coses, la utilitat també concreta d'autogovern. Si som capaços de compartir aquests criteris, serem capaços d'afrontar qualsevol intent de disminuir el nostre autogovern, senyor Mas.

I, ho repeteixo, la meua conducta i la del Govern només es guiaran per aquest nord: respectar el pacte polític que va fer possible l'Estatut i fer respectar les nostres institucions i les nostres competències, oferint i exigint alhora la màxima lleialtat institucional i democràtica. I no tinc cap dubte que en cas necessari segur que podré comptar amb la seva lleial col·laboració.

Res més, moltes gràcies.

(*Aplaudiments en un sector de l'hemicicle.*)

El president

Senyor Mas, té la paraula.

El Sr. Mas i Gavarro

Gràcies, senyor president. Algunes coses molt puntuals, perquè hi ha coses que es poden discutir més i altres que es poden discutir menys, no? Simplement, primer, el tema de l'atur juvenil, Generalitat de Catalunya, Departament de Treball: taxa d'atur de setze a vint-i-quatre anys, 36,43 per cent, segon trimestre de l'any 2009. Jo no sé si està equivocada, l'estadística del Departament de Treball, però això és el que hi ha aquí. I, escolti'm...

I deixi'm dir-li una cosa també, vostès diuen: «No, sí que fem alguna cosa. Resulta que ara hem signat ara –ara–, acabem de signar un pla d'ocupació juvenil.» Senyor president, el van tancar en el calaix durant sis anys, el Pla d'ocupació juvenil, sí, el van deixar tancat en un calaix, perquè van considerar en el primer tripartit que això no era necessari.

Però li diré una altra cosa, que aquesta encara és més concreta, no és tan genèrica: vostè sap que s'han quedat més de quinze mil joves, aquest any, aquest curs, fora de la formació professional? És a dir, estem en un moment d'atur juvenil importantíssim, molt alt, el més alt d'Europa, i resulta que el gran govern que ho planifica tot i que ho fa tot bé, segons vostè, doncs, resulta que no pot donar classe a la gent que vol formar-se professionalment, en allò que havíem dit que la formació professional estava per sota de les seves possibilitats. Aquesta és la realitat, senyor Montilla, aquesta és la seva realitat.

Una altra cosa molt puntual també; diu: «No, l'important no és la licitació de les obres públiques, l'important és l'execució.» Ens n'anem, vostè i jo, demà a la tarda, quan s'acabin les votacions, a l'eix Transversal? Em deixa acompanyar-lo? Aquesta obra està adjudicada des de fa un any i mig..., més, vint mesos, i no s'està fent. No licitada, no, adjudicada, a unes empreses. I no s'està construint! I com això, d'altres.

I també deixi'm dir-li una cosa. Si no es licita aquest any 2009, ni l'Estat ni vostès, en la quantia que s'hauria de fer, quines obres es faran el 2010 aleshores? Clar que és important la licitació! L'execució, vostè té raó, és molt important. Llàstima que no la facin tota, la que haurien de fer, la que tenen adjudicada. Però, home, la licitació també ho és! Perquè si vostè diu que pressupost de tants diners per fer obra pública en un moment important a nivell de país i després resulta que no la licita, doncs, escolti'm, això no serveix per a res, serveix per fer propaganda en els pressupostos, serveix per a això, però no per aixecar l'economia del país, ni per superar la crisi, no?

El Segarra-Garrigues. Vostè hi ha fet una referència. Vostè sap que la renda agrària en aquest país en els darrers cinc-sis anys ha caigut un 43 per cent? Un 43 per cent! Poca broma. En aquest moment no hi ha pràcticament ni un sol sector, ni ramader, ni de la pagesia, ni de l'agricultura, que vagi raonablement bé. Pràcticament ni un. I sap qui l'ha pagada la multa del Segarra-Garrigues, senyor president? L'han pagada els pagesos. I l'han pagada els pagesos a base que podran regar molt

menys del que inicialment estava previst. Ja l'han pagada, la multa; l'han pagat els pagesos. És clar que sí.

I en bona part –disculpi'm, eh?, no s'ho prengui malament– gràcies a la manca de sintonia dintre del seu Govern i a una incompetència reiteradament manifesta en aquest sentit. (*Remor de veus.*) I nosaltres els hem escoltat amb molta atenció a tots vostès, i els prego la mateixa atenció i la mateixa discreció, perquè també hi ha coses que diuen vostès que a nosaltres no ens agraden i, en canvi, callem. (*Persisteix la remor de veus.*)

Una altra cosa. Vostè ens diu: «Aquest any no hem de tornar res al Govern espanyol com a conseqüència del pacte del finançament.» Senyor Montilla, jo no li he preguntat què ha de tornar aquest any que ve, no li he preguntat això; li he dit: «Què devem?», que no és el mateix, què deu la Generalitat de Catalunya a Madrid, com a conseqüència del pacte de finançament que vostès van signar el mes de juliol? I això sí que ho han de dir. Clar que deuen; deuen la liquidació de l'any 2008, que van cobrar en excés, i deuen la liquidació de l'any 2009, que també han cobrat en excés.

I això ens ho han de dir, perquè la gent té dret a saber què devem. Quan una persona té una hipoteca, no la paga tota l'any següent, la va pagant durant uns anys. Doncs, escolti'm, això que vostès deuen... I vostè m'ha dit: «L'any que ve no hem de pagar re.» I el 2011, quant s'haurà de pagar? I el 2012? I el 2013? I el 2014? Vostès saben que és així, no ho neguin. Donin d'una vegada la informació; la gent té dret a saber aquesta informació.

I l'última observació puntual. No li he sentit res sobre les responsabilitats que s'han d'assumir per part del Govern respecte al tema dels informes, dels informes inútils, que comporten despesa pública inútil. I els vull recordar una cosa: hi ha gent en aquest país que ha passat pels tribunals i que té una sentència per un informe de 42.000 euros, un, un informe de 42.000 euros. I vostès aquí han gastat inútilment centenars de milers d'euros i no pensen ni tan sols assumir la més mínima responsabilitat? No hi ha ni un sol responsable dintre del Govern? O és que ho són tots? O és que ho és vostè, finalment? Tant costa assumir aquesta responsabilitat en aquest moment? S'ha de fer. Si tanta transparència hi ha i tanta assumpció hi ha de responsabilitats, doncs, escolti'm el mínim deu ser això, no? La gent es deu preguntar això. Si la Generalitat ha gastat inútilment tots aquests diners, algun responsable hi deu haver, se suposa, no?

Volia fer-li un comentari genèric sobre algunes qüestions que vostè també ha dit, que segurament, doncs, són les més importants. Vostè, com gairebé sempre, desqualifica el que li proposen els altres. I vostè no ha entès el missatge central del que jo li volia dir, i segurament deu ser error meu, que no m'he explicat bé, no? Miri, quan a un any de les eleccions, senyor Montilla, quan a un any de les eleccions, un grup que aspira legítimament a governar i que és alternativa de govern ve aquí i li fa una proposta per compartir costos electorals i vostè ho despatxa dient que això són propostes neoliberals, una de dues: o vostè simplement el que vol és mediocritzar el debat, com gairebé sempre, o és que no està disposat a fer allò que el país necessita.

I li ho torno a dir, i li torno a dir el mateix que li he dit abans, no? Vostè ens diu que s'han de fer reformes estructurals. És veritat o no és veritat, que ens ho ha dit, això? Ho diu sempre, per quedar bé. Aleshores, la gent pot dir: «Mirin el senyor Montilla, veu com si que és responsable? No és com el senyor Zapatero, que improvisa cada dia; el senyor Montilla diu que s'han de fer.» Però què està disposat a fer el president de la Generalitat de Catalunya per liderar aquesta reforma, senyor Montilla?

I jo li dic: a un any de les eleccions –a un any de les eleccions–, estem disposats a compartir amb vostès els costos que això comporti, perquè parlar avui d'un *mix* d'energia de cara al futur, incloent-hi l'energia nuclear i deixant-se de les hipocresies que ens connectarem amb l'energia nuclear francesa per tancar les centrals nuclears aquí, a l'Estat espanyol, això té costos electorals –això té costos electorals. Per la ideologia que moltes vegades..., no la ideologia, per la politiqueria, amb minúscula, que moltes vegades s'ha fet en el conjunt del país. Ei, en un país, Catalunya, que està a la cua de les energies renovables de tot l'Estat espanyol, sigui dit de passada!

I parlar de la reforma laboral té costos –té costos. I això no és un problema de si és neoliberal o no, que és l'etiqueta fàcil que vostè hi posa per despatxar el tema. Aquí el tema és si des de Catalunya estem disposats a liderar o no el que s'ha de fer. Li he parlat d'un pla d'austeritat concret. «Un pla d'austeritat concret» vol dir que hi haurà coses que s'hauran de retallar. Estem disposats a compartir-ho amb vostès. Ara, ens han d'explicar que realment volen fer alguna cosa seriosa en aquest sentit.

Li ho torno a dir: quantes conselleries es podrien reduir en el Govern de la Generalitat de cara a l'any que ve? Això hauria de ser una mesura d'austeritat, no?, menys alts càrrecs, menys despesa, en aquest sentit. No es pot fer res en aquest sentit? S'ha de demanar a la gent que pagui més impostos, però que des del Govern no es facin els gestos d'austeritat que s'han de fer i que l'oposició està disposada a recolzar? Això és neoliberal, això? Com més administració tenim i més feixuga és, creem un altre impost a la gent, que és l'impost del temps. I l'impost del temps acabarà ofegant les expectatives d'aquest país: més burocràcia, més papers, més tràmits, més de tot el que vostès volen, i això ofega el país, l'impost del temps, no?

El Pacte de les infraestructures? Escolti'm, només li hem demanat una cosa, que és fàcil de respondre: està disposat a portar aquest pacte que farà el Govern en el Parlament de Catalunya i que hi puguem presentar esmenes? Això deu ser bastant senzill, no?, de respondre. Això és una manera de fer un bon pacte d'infraestructures. No diu que ens hi vol? Doncs, escolti'm, en lloc de negociar només en els despatxos, portin-ho al Parlament, que la gent sàpiga que és el que està defensant Convergència i Unió, i que es voti –que es voti. I a veure, escolti'm, potser el podem millorar aquí, al Parlament. Potser resulta que, amb algun grup, amb el PSC, amb Esquerra, no sé amb qui, potser ho podem

millorar, tot això. Portin-ho aquí, al Parlament, si realment el volen fer, com diuen vostès, entre tots, no?

El Pla de liquiditat de les empreses. Tampoc crec que hagi entès el que li he dit. Li he dit: «No tracti simplement els instruments públics de la Generalitat en la línia tradicional de sempre. Facin un pla perquè les empreses catalanes, no només les mitjanes i grans, sinó també les petites, puguin tenir accés millor al crèdit.» I això no es farà a base de posar-hi només més diners, sinó a base de compartir risc amb les entitats financeres. I això vol dir un sistema potent d'aval. I nosaltres, a un any de les eleccions, senyor president, estem disposats a compartir els costos d'aquells avals que fallin. Imagini's.

Vostè ha parlat molt de les eleccions, i nosaltres no n'hem parlat, i nosaltres pràcticament no n'hem parlat. En parla vostè més com a president que jo com a cap de l'oposició. Ja és curiós el tema! Fixi's la quantitat de coses que es podrien fer.

I el tema dels impostos. Mirin, aquí la demagògia és molt fàcil. Però jo li recordaré diverses coses. Primer, el senyor Zapatero no fa gaires anys..., perdó, no fa gaires mesos –mesos, mesos, eh?, no anys, no, mesos–, deia que abaixar impostos és d'esquerres. I vostè no deia res. Se suposa que ho devia compartir. «Abaixar impostos» –deia el senyor Zapatero– «és d'esquerres.» Fantàstic!

El senyor Castells, que ja no és el senyor Zapatero, abans li ho he dit, fa molt pocs dies, no mesos, va dir rotundament, i va ser titular a molts mitjans de comunicació: «No s'han d'apujar impostos en un moment de crisi com la que tenim.» Ho va dir o no ho va dir? O s'ho ha inventat Convergència i Unió, això també?

I la pregunta que li fem és: vostè comparteix el que diu el senyor Castells i està disposat a fer alguna cosa conjuntament amb nosaltres i altres diputats d'aquesta cambra i altres diputats de partits catalans a Madrid per aturar una pujada d'impostos que no és bona en aquest moment i que el que farà és retardar la sortida de la crisi? Està disposat a fer-ho o no està disposat a fer-ho?

Nosaltres volem anar més enllà, certament. Vostè ho ha dit. Nosaltres presentarem una resolució per eliminar o com a mínim per reduir d'una manera molt significativa l'impost de successions i donacions. Ho hem dit moltes vegades. «No ho varen fer» –vostè diu–, «no ho varen fer quan podien.» Té raó –té raó–; no vàrem arribar a temps de fer-ho.

Ara, també li dic una cosa... (*Remor de veus.*) També li dic una cosa: vostè recordarà que amb el Partit Socialista –amb el Partit Socialista– vàrem fer un acord, que es va aplicar, per reduir dràsticament l'impost de successions i donacions a tots els patrimonis associats a les empreses familiars. I això ho vam fer amb el Partit Socialista i després amb el Partit Popular. I li vull recordar que també a Espanya s'ha abaixat l'IRPF, i que nosaltres hi hem estat, en aquestes baixades, i que això no va castigar l'economia, això la va estimular.

I, per tant, no em digui que la baixada d'impostos és, per definició, contraproduent per a l'economia, perquè, escolti'm, si això és així, per què caram vostès van eli-

minar l'impost del patrimoni ara fa pocs mesos enrere? I ho varen fer vostès. Per què? Em pot donar una resposta mínimament coherent a aquestes decisions que vostès prenen?

Ara, és clar, queda bé l'etiqueta: «Aquests són els neoliberals, aquests volen que en Rajoy torni a La Moncloa.» Això, disculpi'm, senyor Montilla, eh?, jo ho considero..., no li puc dir un insult, perquè no ho podem posar en aquest terreny, no?, però (*remor de veus*) deixi'm dir-li que això no passa de ser una «tonteria», tot això. I li diré per què. No, i li diré per què –i li diré per què. Miri, els que estan fent els grans esforços perquè el senyor Rajoy vagi a La Moncloa són vostès. (*Remor de veus.*) Fent-ho tan malament provocaran que el senyor Rajoy arribi a La Moncloa, segurament abans d'hora. Això, d'entrada. Com varen provocar als anys noranta la victòria del PP amb el senyor Aznar al capdavant, per com de malament vostès ho estaven fent en aquell moment.

Per tant, escolti'm, si nosaltres..., com vostè comprendrà, nosaltres..., si ens podem entendre amb l'actual Govern espanyol, no hi tenim cap problema. (*Remor de veus.*) I ho hem demostrat –i ho hem demostrat. (*Persisteix la remor de veus.*) Per tant, no ens digui..., això és l'excusa fàcil, senyor Montilla, és el debat fàcil, és la politiqueria amb minúscules, és el guió que li han preparat sempre, és l'única cosa que saben dir: la por del PP. Si no hi ha això no hi ha res, és el buit total; si no és la por del PP, no hi ha res més.

I aleshores diu: «Escolti'm, això ja no ven.» Entre altres coses...

El president

Senyor Mas...

El Sr. Mas i Gavarró

...perquè el Partit Socialista, quan li convé, amb el PP, hi pacta per governar. (*Forta remor de veus.*) Per exemple, a Euskadi. A Euskadi hi pacta per governar. I aleshores no passa res, perquè, com que ho fa el Partit Socialista, aleshores òbviament això deu ser bo per definició.

El president

Senyor Mas...

El Sr. Mas i Gavarró

L'última cosa que li volia dir, per acabar. La gran apel·lació –disculpi'm, senyor president, acabo de seguida– a la responsabilitat. Vostè diu: «No es poden abaixar impostos i al mateix temps demanar que es pugin les despeses.» Doncs, escolti'm, jo li dic que, si s'ha de fer un pacte de contenció de despesa els propers temps, parlem de quines –parlem de quines.

I aquesta apel·lació a la responsabilitat, vagi amb compte com la fa, perquè jo encara recordo, en l'última campanya electoral catalana, què deia vostè respecte a determinades polítiques, no? I una d'elles, una, la primera de totes, amb les quals es va presentar a les eleccions, era aconseguir la gratuïtat dels llibres de text en quatre

anys. En què quedem, senyor president? Què vol dir? Que vostè era un irresponsable fa quatre o tres anys per haver proposat això? I ara és responsable fer pagar els ordinadors als pares? I abans era..., què?, irresponsable, hem de concloure, presentar-se a les eleccions amb la gratuïtat dels llibres de text...

El president

Senyor Mas!

El Sr. Mas i Gavarró

...amb l'atenció bucodental gratuïta, amb els audiodfons i amb no sé quantes coses?

Els fets, senyor president, han de correspondre a les paraules prèviament pronunciades. I en aquest sentit em dona la impressió que aquesta gran apel·lació a la responsabilitat, vostè, com a mínim, se l'hauria de revisar.

(*Aplaudiments en un sector de l'hemicicle.*)

El president

Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyor president. Senyors diputats, començant una mica per l'ordre de les qüestions a les quals ha anat fent al·lusió el senyor Mas...

Atur juvenil. Vostè diu que teníem un acord, un conveni, un document, no se sap exactament què, tancat al calaix. Escolti'm, vostès van preparar un pla tot just uns mesos abans de les eleccions amb una dotació de 300.000 euros. Vull dir, aquest era el pla de lluita contra l'atur juvenil que tenien vostès: 300.000 euros. Suposo que ha tingut ocasió de conèixer el document que hem subscrit amb els sindicats i les organitzacions patronals i el Consell Nacional de la Joventut; la seva quantificació no són precisament 300.000 euros, sinó que hi ha accions quantificades. I això no vol dir, evidentment, que al llarg d'aquest període de temps no haguéssim estat treballant pels joves, en temes de formació, en noves beques per a la compra de llibres, perquè no són gratuïts però Déu n'hi do els recursos que hem incrementat perquè la gent que ho necessita tingui els llibres gratis –avui, un percentatge molt elevat dels estudiants–, amb beques per seguir estudiant una vegada que finalitza l'ESO, amb noves ofertes formatives de la formació professional, a la qual vostè ha fet referència també dient: «Com és possible que milers de joves quedin fora de...?», en aquest cas, de l'oferta de formació ocupacional.

Miri, no és cert que quinze mil alumnes, com vostè ha dit, no tinguin plaça a formació professional; no és veritat. Confon vostè el procés de preinscripció amb la matriculació definitiva, senyor Mas. Hi ha la matriculació a formació professional en aquest moment més alta de la història –més alta de la història–, més de 85.000 alumnes en cicles formatius, que és pràcticament igual a la que hi ha al batxillerat, i 106.000 estudiants a formació professional més altres estudis professionals de

caràcter també artístic, musical i de disseny. Per tant, més oferta i més alumnes estudiant formació professional que mai.

Deia que els joves, doncs, tenen això, formació, que tenen més beques, que tenen també... Parlant d'altres joves, els que cursen estudis universitaris, sap vostè quant s'han incrementat els recursos per alumne a la universitat en els darrers cinc anys? –els darrers sis anys, per ser exacte–, 4.254 euros per alumne; pràcticament s'ha doblat. Un altre esforç també per als joves, per als joves als quals vostè feia referència, amb una inversió molt important en equipaments universitaris, un 35 per cent més, i amb menys alumnes per professor a les universitats, i més docents i investigadors que mai. Això també –això també– és atendre precisament els joves, aquests als quals vostè feia referència, aquells als quals el pla que hem aprovat..., aquest acord, aquestes mesures amb les organitzacions econòmiques i socials tracta de donar solució, entre altres, a un problema molt greu, que és evidentment el de l'atur.

L'obra licitada i executada no és el mateix, té vostè raó. Vostè n'ha citat una que, miri, és un bon exemple precisament del que jo acabava de dir: l'important no és la licitació sinó l'execució. Vostè sap perfectament, aquesta obra, els problemes que ha tingut, entre altres de finançament del mateix concessionari, afortunadament ja resolt, fruit, entre altres, de la situació del mercat financer per als concessionaris d'obres públiques. Per cert, no és que estigui aturada; no ho està. Per cert també, és aquest Govern el que ha tret a licitació i han començat les obres de l'eix Transversal, que vostès van tardar no recordo quants anys a fer, per fer al final una via amb dos carrils que va quedar col·lapsada pràcticament quan es va finalitzar, amb aquesta visió que vostès tenien del país, que evidentment no es corresponia amb les seves necessitats, com s'ha demostrat amb posterioritat. (*Remor de veus.*)

Vostè ha parlat del Segarra-Garrigues. Diu que la multa del Segarra-Garrigues la pagaran els pagesos. Bé, els pagesos el que tindran és un canal i aigua, sap vostè?, el que vostès no garantien; després de molts anys de parlar-ne i parlar-ne, vostès tot just al final van adjudicar les obres, a corre-cuita, sense tenir en compte, entre altres coses, que hi havia dos expedients oberts per la Unió Europea, l'any 99 i l'any 2001. El que estem ara fent és arreglar els «desaguisats» que vostès ens van deixar (*forta remor de veus*), amb dues sentències condemnatòries –dues sentències condemnatòries de les seves polítiques; escolti, de les seves polítiques. El que diuen les sentències precisament..., entre altres coses, fruit d'aquests expedients de l'any 99 i de l'any 2001, que, si no ho recordo malament, governaven vostès. Això és el que estem fent i ho estem fent tractant que, entre altres coses, el projecte del canal sigui un projecte viable i pugui solucionar els problemes que té la pagesia i també les comarques, amb caràcter més general, les comarques d'aquesta zona de ponent. Aquest és l'objectiu. I de fer-lo i tractar d'evitar que ens atuessin les obres, que era el risc que hi havia, escolti, entre altres coses, per la seva desídia, per no atendre les reclamacions que van fer en el seu moment. (*Veus de fons.*) Els expedients són dels anys que són, eh?, escolti. I és ara

que estem arreglant aquest «desaguisat», per tant no vingui ara aquí a parlar-nos dels pobres pagesos que estan pagant... Estan pagant per culpa seva i de la seva desídia. (*Remor de veus.*)

Miri, què devem a Madrid? Escolti, res, ja li ho he dit, i menys fruit del nou sistema de finançament, perquè entre altres coses el que dona són més recursos. Vostè ho sap i, entre altres coses, coneix perfectament, perquè hi ha coses de l'antic model que, com vostè sap, també subsisteixen; el canvi no ha estat al cent per cent. És a dir, entre altres coses, si els impostos pugen, si la recaptació puja o baixa això té evidentment un impacte sobre totes les administracions, sobre els ajuntaments i també sobre nosaltres. Però el que tindrem és, l'any que ve, fruit del nou finançament, 2.500 milions d'euros més. Aquesta és la veritat. I no haurem de tornar res l'any que ve, escolti. I aquest any la liquidació és positiva.

Vostè ha parlat del tema dels informes. Bé, jo..., miri, parlem d'informes; no tinc problemes a parlar d'informes, no? Aquesta polèmica em sembla que sobretot és, en part, una demostració d'aquesta doble vara de mesurar les coses que tenen vostès, no?, entre el que ara diuen i el que feien abans. Perquè és gràcies a aquest Govern que es publica la relació de personal eventual i els seus sous; no sempre ha estat així, senyor Mas. És gràcies a aquest Govern que es publiquen els sous dels alts càrrecs de la Generalitat; no sempre se sabien. És gràcies al Govern que es publiquen periòdicament les subvencions atorgades per la Generalitat; abans tampoc es feia. I és gràcies a aquest Govern que s'ha fet una llei per regular els estudis d'opinió i que aquests siguin publicats en un registre; abans, com vostè sap, s'utilitzaven les fotocopiadores.

Per tant, senyor diputat, aquest és el Govern que pot dir que ha introduït transparència en la gestió pública i el respecte a la tasca del Parlament. Perquè la veritat, el fet objectiu és que aquest Govern ha respost més de trenta mil preguntes escrites, més de set-centes sol·licituds informatives i ha rebut més de quaranta visites de diputats a les seus dels departaments per revisar documents. Abans hi havia estudis que ni s'entregaven ni es deixaven veure ni existien –ni existien–; no es contestava, purament i simplement. Vostè, com a conseller en cap, respecte a alguns d'aquests temes en el seu moment no va respondre; no citaré ara aquí la... Però hi ha un llistat, eh? –algunes que fan referència a això, escolti. (*Remor de veus.*)

Miri, recordo també que l'any 2005, de resultes d'una auditoria de gestió que es va elaborar igualment per la Intervenció de la Generalitat, la Fiscalia del Tribunal Superior de Justícia va sol·licitar còpia de dos estudis dels anys 2002 i 2003 –si no ho recordo malament, vostè era conseller en cap– del Departament de la Presidència, que no es van localitzar; és a dir, que no es trobaven allà on haurien de ser, no?, que és al... Suposo que algú se'ls va emportar o es van perdre; no ho sé. Per cert, uns estudis amb uns títols curiosos, eh? Un era: «Configuració de l'opinió a través dels mitjans. Anàlisi quantitativa i qualitativa», per valor de 56.000 euros. El que passa és que no hi era. Un altre: «Estudi sobre l'avaluació de les demandes i actituds dels ciutadans en

els mitjans de comunicació a la ciutat de Barcelona» —a la ciutat de Barcelona, anys 2002, 2003, em sembla que hi havia eleccions—, per valor de 38.000 euros.

Escolti, respecte al tema dels informes, el que hem fet, entre altres coses, per primera vegada és una auditoria externa, que vostès coneixen, que s'ha entregat aquí, que entre altres coses posa en relleu que ni hi ha il·legalitats ni irregularitats. I això dels informes inútils..., «inútils» no és el mateix que «de dubtosa utilitat», perquè de dubtes tothom té dret a tenir-ne, i molts; suposo que vostè també —jo almenys els tinc.

I, a més a més, he de dir que les indicacions que ha fet la Intervenció General respecte a les mesures que cal prendre són mesures que implementarà el Govern de Catalunya, precisament per donar més transparència encara, per donar més seguretat i, entre altres coses, per fer encara un ús millor dels recursos públics.

Respecte a la fiscalitat i a altres reformes estructurals. Vostè ha parlat fins i tot de les reformes energètiques en el sector de l'energia..., vull dir, aquí diu unes coses però a mi encara no m'ha quedat clar, no?, si vostès estan a favor de la interconnexió o no, si defensen les nuclears o no. Perquè vostès requereixen als altres però després..., vull dir, jo no sé exactament què és el que vostès defensen, no?; si he d'escollar uns o altres, els alcaldes en el territori. Respecte a això no és que vostès tinguin una actitud molt clara; ho he de dir així. Respecte a algunes d'aquests qüestions és sobrerament coneguda la meva opinió.

Reduir les conselleries. Miri, vull dir, això ho deixem per..., en fi, per a altres que el que volen és donar cops d'efecte. Hi ha algun govern del Partit Popular que ho ha fet. Vostè sap que això no... Els recursos que necessitem són de tal magnitud que la reducció de la despesa, si és això, és molt poca cosa precisament i seria molt poc operativa, i faria fins i tot mal; vostè ho sap perfectament. Des del Govern ja s'estan fent gestos d'austeritat —ja s'estan fent gestos d'austeritat. Vostè sap les retallades de despesa que hi ha hagut, de despesa corrent, fonamentalment del capítol II, tant en el pressupost de l'any passat com en el pressupost de l'any 2009; retallades de despesa en aquelles coses que no dic que no siguin útils, sinó que poden esperar, que no són imprescindibles en moments com aquests, precisament perquè hi hagi recursos per a aquelles coses que no poden esperar, que són imprescindibles, que és el que hem fet i és el que farem.

Vostè ha parlat novament de més liquiditat per a les empreses i d'aval. Escolti, he parlat abans d'una línia d'aval, nova, a més a més de les que hi havia, que hem implementat aquest any; vull dir..., i del bon ús que n'estan fent les empreses. He parlat fins i tot de l'increment de les operacions de l'Institut Català de Finances de més d'un 80 per cent en el primer semestre. Escolti, això ja ho estem fent, diguem-ne —ho estem fent—; no el que fèiem l'any passat, no, aquest any més. Vull dir, no sé en concret si vostè pensa que des de l'Institut Català de Finances podem suplir el conjunt del sistema financer; nosaltres no, pensem que no el podem suplir, diguem-ne. Evidentment que hem ampliat la seva activitat, hem incrementat els seus recursos, les seves línies

de col·laboració amb les empreses, també amb els ajuntaments, però tot això té unes certes limitacions.

Abaixar impostos és d'esquerres? Doncs no ho sé; miri, això és com... I apujar impostos de què és? Vull dir..., eh? Depèn de quins impostos... (*Remor de veus.*) Depèn de quins impostos, depèn a qui, depèn de quan es faci. Això depèn, escolti. Vull dir, jo he vist també propostes des de la dreta d'apujar impostos a canvi d'abaixar cotitzacions socials; suposo que... Això què és, de dretes, d'esquerres? —apujar l'IVA, no?, en concret. Això vostè sap que depèn de cada impost, depèn de quan..., i depèn, entre altres coses, de quan, evidentment en uns moments com aquests, de manca de recursos i de creixement del dèficit.

Successions; no van tenir temps. Déu n'hi do, vint-i-tres anys. No van tenir temps de retocar-lo; se'n van recordar després —se'n van recordar després. Perquè he de dir que la primera reforma seriosa de l'impost de successions la va fer aquest Govern —la primera; no vol dir que sigui l'última, però, vull dir...—, amb uns efectes, jo crec que en línies generals positius.

«Per què van eliminar patrimoni?», diu vostè. Bé, el van eliminar... No ho confongui: aquí estem parlant..., no, vostè està parlant amb el president de la Generalitat, no amb el senyor Zapatero. Si vol, vagi a La Moncloa i tal, però no... (*Remor de veus.*) Aquí vostè està parlant amb el president de la Generalitat i amb el Govern de Catalunya (*veus de «Molt bé!»*) —i amb el Govern de Catalunya.

L'impost de patrimoni el van suprimir i ens compensen, diguem-ne, eh?, per la supressió al Govern de l'Estat. Per cert, jo no tinc problemes a dir que jo hi era favorable. Ho vaig dir fins i tot abans de ser president de la Generalitat; ho poden recollir a les hemeroteques. Entre altres coses és un impost que, com vostè sap, existeix pràcticament a un parell de països a Europa. El de successions i donacions, no; aquest, trobarà pocs països on no existeixi. Bé, sí, n'hi ha un: Itàlia; a la Itàlia de Berlusconi i a algun altre. El de patrimoni, és veritat, existeix a molt pocs països. Si no m'equivoco, a Suècia i a França, no sé si en algun més.

Bé, Rajoy i Zapatero, vull dir... Vostè diu que jo faig un recurs fàcil, eh?, alludint a això, però, bé..., vostè ha estat conseller en cap amb el suport del Partit Popular. Jo no seré president de la Generalitat amb el suport del Partit Popular (*alguns aplaudiments*), jo no ho seré. Vostè amb els seus vots —vostès— van fer president dues vegades José María Aznar. Els vots dels vint-i-cinc diputats dels quals vostè parla, ha parlat un parell de vegades en aquest debat, mai faran president del Govern, ni per activa ni per passiva, un membre del Partit Popular. Aquesta és una diferència. (*Remor de veus.*) És normal que això sigui així. Vostès tenen coincidències amb..., formen part, una part, d'una família semblant a Europa..., és normal, no?, que això sigui així.

Responsabilitat, que vostè ha parlat de la responsabilitat i de la congruència, també. I ha parlat dels ordinadors i... Bé, miri, li parlaré d'això, de la modernització i del pla de desplegament dels llibres de text digitals, també. Tres-cents vint-i-cinc centres, dels setanta en la

modalitat en la qual cada alumne té un ordinador portàtil propi, diguem-ne, la idea és que 33.310 alumnes, 21.000 d'ESO i 11.000 d'educació primària, i 4.800 docents ho tinguin. El Departament d'Educació el que finança és el 50 per cent del cost dels ordinadors. Les famílies amb rendes baixes reben una beca per costejar l'ordinador. Cada docent dels alumnes participants disposarà, per tant, d'un ordinador per al seu ús propi, també. Cada aula estarà equipada també amb pissarra digital interactiva o sistema similar. I és el centre qui escull els llibres de text digitals que vol per a cada assignatura, que substituiran els llibres de text tradicionals i que seran gratis.

No és el model del Ministeri d'Educació, com veu. És el model propi del Govern de Catalunya, fruit, entre altres coses, del fet que tenim un projecte propi a aquest respecte, en el qual ja estàvem treballant abans que el ministeri posés en marxa aquestes iniciatives.

I res més. Vostè ha fet un parell de referències també, en la seva primera intervenció bàsicament, als temes del lideratge. Vull dir..., ho fa normalment a totes les seves intervencions. Ja li he dit en alguna ocasió que sobre això tenim un concepte diferent, vostè i nosaltres, i jo en aquest cas. Nosaltres tenim una concepció del lideratge molt més social, molt més col·lectiva. No creiem en els lideratges messiànics. Creiem en un govern i un president que el lidera, però acompanyat pel conjunt de la societat. És molt necessari que existeixin més lideratges a la societat; afortunadament, a la societat catalana n'hi ha, i això és molt positiu. Aquesta també és una diferència entre les seves propostes, el seu model, i el nostre, senyor Mas.

(Aplaudiments en un sector de l'hemicicle.)

El president

Senyor Mas, té la paraula.

El Sr. Mas i Gavarró

Sí, gràcies, senyor president. Bé, com que suposo que vostè no tornarà a contestar, m'imagino –m'imagino–, deixi'm dir-li només tres o quatre coses finals.

La primera és que avui hi havia una oportunitat perquè des del Parlament de Catalunya, en aquest debat important, la gent del país tingués la sensació que aquí hi ha un full de ruta per superar la crisi econòmica i les seves conseqüències socials. I estic convençut que molta gent en aquest moment, el que pugui seguir un debat d'aquestes característiques, deu pensar que, malgrat els oferiments de l'oposició, el Govern no està disposat a arriscar re.

Perquè, li ho torno a dir, si el conseller d'Economia diu que no s'han d'apujar impostos, Convergència i Unió els està dient: «Anem a Madrid a evitar aquesta pujada»... No ens posarem d'acord en quins impostos s'han d'abaixar, potser, d'acord; però almenys evitem aquesta pujada en plena crisi, que la gent que no té feina no pugui dir: «A més a més de no tenir feina, a més a més em pujaran els impostos.» Aquesta oportunitat, senyor Montilla, hi era, i vostè l'ha desaprovechada. Segurament perquè, encara que vostè fa grans proclames que vostè

influeix a Madrid, que els vint-i-cinc diputats del PSC és un altre tipus de lideratge, no ens enganyem, senyor president: els diputats del PSC a Madrid –i, escolti'm, és una constatació i és legítim, a més a més, actuar així, eh?– estan al servei de la política del PSOE. I vostè ho explica molt bé, el seu únic objectiu, l'únic, és que no governi el PP.

Per tant, quan vostè fa política allà –que l'ha de fer, com a president de Catalunya, perquè ha d'influir allà on es prenen decisions que afecten Catalunya–, vostè té només una clàusula, i la clàusula no és: «Defensaré eficaçment els interessos de Catalunya davant de qui calgui»; la clàusula és: «Pel mitjà que sigui, jo evitaré que n'hi hagi uns altres que no siguin els meus». Té molta raonabilitat des d'un punt de vista de partit –vostè fa d'home de partit, en aquest sentit–, però té molt poca eficàcia des d'un punt de vista del país.

I fixi's, li ho torno a dir, no es tracta que hi hagi ningú altre que els que hi han ara a La Moncloa; del que es tracta és que el Govern espanyol del Partit Socialista, en el qual vostès participen amb ministres, que aquest Govern faci les coses bé, perquè, si no les fa bé, afecta també Catalunya, el conjunt dels 7 milions i mig de catalans. Això és el que nosaltres hem intentat explicar avui, i oferir-nos a fer coses, com per exemple aquesta aturada de la pujada d'impostos, que tenen ple sentit, perquè els països d'Europa que se n'estan sortint són països que no apugen els impostos en plena crisi, sinó que els han abaixat.

I, per cert, parlant d'altres coses que vostè intenta sempre, doncs, dividir entre dretes i esquerres, no?, escolti'm, si l'impost de successions i donacions l'han tret a Castella - la Manxa, no a Castella-Lleó, a Castella - la Manxa, del Partit Socialista, i en algunes del Partit Popular també! Per tant, no em vingui a dir que això és dels neoliberals, els no sé què, els no sé quants... No, no, escolti'm, si és un problema d'un programa de govern. Tot això d'aquesta línia divisòria entre dretes i esquerres a vostè li convé molt, com sempre, perquè d'alguna manera s'ha d'espavilar políticament. Però això és un recurs fàcil. Hi ha governs europeus, de dretes i d'esquerres, que estan reduint en moments de crisi la pressió fiscal.

Per exemple, vostès van avalar que hi hagués la deducció dels quatre-cents euros *urbi et orbi*, oi?, que ara se la carregaran, un any i poc després; vostès ho van avalar. I la pregunta és: escolti, hi ha països d'Europa que han abaixat l'IRPF en les rendes més baixes, que és el que proposava Convergència i Unió, en les rendes més baixes, no els quatre-cents euros per a tothom o gairebé per a tothom, perquè les persones que no es podien deduir..., que no tenien retroacció, no tenien l'avantatge dels quatre-cents euros, que eren els que més ho necessitaven. Això és neoliberal?, voler abaixar l'IRPF a les rendes més baixes, només a les més baixes? Això és neoliberal, senyor president? Aquestes línies són bla, bla, bla, són politiqueria, allò que li deia, en minúscules, no?

El tema dels informes... Constato això: vostè ha perdut una oportunitat, en la superació de la crisi ha perdut una oportunitat, ha preferit transformar aquest debat en un

pim-pam-pum polític, com sempre. És el que li convé, jo ja ho entenc, és el que li convé. Però jo crec que a Catalunya no li convé això. A Catalunya li convenen, en aquests moments, grans acords de base, com hem fet en alguna àrea –ho hem demostrat, que es poden fer–, i a més a més influir i liderar a tot arreu, amb l'estil que vostè vulgui –cadascú té el seu, jo no li critico el seu, no critiqui vostè el dels altres–, amb l'estil que calgui.

El tema dels informes. Miri, l'informe de la intervenció diu –l'hi llegeixo textualment–: «És important remarcar que *no*», diu, «que *no* es tracta de revisar la legalitat o la correcció administrativa dels expedients.» Aquí, senyor president, no es jutja, per part de la Intervenció General, la legalitat. Es fa una mostra i s'analitza aquesta mostra, i després es dona a conèixer a l'opinió pública.

Tots els seus atacs l'any 2001, l'any 2002..., tot això està molt bé. Què vol que li digui? Que vam cometre alguns errors nosaltres? Segur que sí. Vol que jo li admeti errors nostres? Segur que hi van ser. Alguns d'ells, a més a més, els vàrem pagar; però estan pagats. Ara, qui governa en aquest moment? Jo sóc el responsable del Govern en aquest moment? És vostè, senyor Montilla, estem a l'any 2009, no estem a l'any 2001 ni al 2002, i vostè és el president i vostè ha d'assumir responsabilitats, ha d'indicar les responsabilitats...

El president

Senyor Mas.

El Sr. Mas i Gavarro

No ha de, simplement, estar barallant-se amb el que va passar l'any 2002. Això el desacredita –això el desacredita–, perquè és simplement la batalla política, però la gent espera una altra cosa, no?

I darrera cosa que els volia dir: tota aquesta història de si uns són així, els altres són allà, etcètera, miri, en el fons de tot el que li hem proposat no hi havia una línia divisòria entre dretes i esquerres; el que hi havia era una voluntat d'ajudar Catalunya en un moment difícil en què hi ha molta gent que ho està passant malament. Hi havia això, no?

I permeti'm que li posi aquest darrer exemple, que em sembla que val bastant, no? Amb la Llei d'educació d'aquest país, senyor president, es va fer un pacte entre el PSC i Convergència i Unió, al qual a més a més es va afegir Esquerra Republicana. El Govern no es va mantenir unit en la Llei d'educació. Vostès em parlen d'en Rajoy, d'en Zapatero, de les dretes, de les esquerres, dels neoliberals, i resulta que la Llei d'educació –no estem parlant de l'horitzó nacional, no estem parlant de la independència, no estem parlant de l'autonomia, no estem parlant de l'Estatut–, la Llei d'educació, que deu ser una matèria on les esquerres haurien de tenir, se suposa, un projecte comú, no? –perquè, si en l'educació del país no tenen un projecte comú, en què el poden tenir?–, doncs, escolti, la Llei d'educació va tirar endavant no per la cohesió del Govern, no pel Govern d'entesa, sinó perquè hi va haver algú que des de l'oposició se la va jugar. Ei!, i vostè també –i vostè també.

El president

Senyor Mas.

El Sr. Mas i Gavarro

I vostè també. I així és com es fa el país gran, un país líder, un país amb solucions, un país capaç de superar les seves dificultats.

(Aplaudiments en un sector de l'hemicicle.)

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, l'illustre senyor Miquel Iceta.

El Sr. Iceta i Llorens

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, molt honorable president de la Generalitat, abans de començar amb el que serà la meua intervenció i el seu gruix, volia fer tres comentaris sobre la intervenció del senyor Artur Mas, per unes precisions no amb afany de polèmica –i segur que li ho explicaran, perquè normalment no tinc el privilegi que m'escolti–, per alguna qüestió que em sembla fonamental.

Perquè resulta, senyor president de la Generalitat, que li han dit que els vint-i-cinc diputats del PSC no serveixen Catalunya. Ara, no li han dit qui els ha posat allà. No ens han tocat en una rifa. Els socialistes de Catalunya guanyem les eleccions generals des de l'any 1977 (*alguns aplaudiments*), ens coneix la gent perfectament, sap com som, d'on venim, què defensem i què proposem. I l'any 77, l'any 79, l'any 82, l'any 86, l'any 89, l'any 93, l'any 96, l'any 2000, l'any 2004 i l'any 2008 molts catalans –la darrera vegada gairebé 1.600.000– van decidir que els representàvem millor que altres. Tots amb la mateixa legitimitat, sens dubte. Però, per favor, no desmereixin l'opinió, la voluntat lliurement i democràticament expressada per una majoria del nostre poble que, quan arriben les eleccions generals –que, per cert, és quan més ciutadans de Catalunya s'acosten a les urnes–, confia de forma tan abassegadora en nosaltres.

Segon comentari. Hem sentit molt..., de la necessitat d'abaixar els impostos. Nosaltres creiem que en aquests moments és un luxe que no ens podem permetre. Ara bé, si poguéssim fer encara més per lluitar contra el frau fiscal i sobretot perquè alguns no s'enduguin els diners fora, abans inclús que s'apugin els impostos, aniria molt bé. (*Remor de veus.*) I també els diré: en aquesta proposta que sembla que el Govern d'Espanya formularà, es baixa un 5 per cent l'impost de societats, que alguna influència tindrà i alguna bona acollida pot tenir a la societat catalana.

Però el que volia fer no era això, el que passa és que crec que calia fer aquest aclariment, aquestes tres notes prèvies; volia el que em correspon en nom del meu grup, que és mostrar el nostre suport a la intervenció que el president va fer ahir.

Compartim el diagnòstic dels problemes, reptes i oportunitats de la societat catalana; compartim l'horitzó nacional que va dissenyar, i valorem molt positivament l'acció de govern que ens va presentar ahir.

El nostre objectiu és clar, i crec que parlo en nom dels tres grups que donem suport al Govern en aquest cas: un país fort, una economia sòlida i una societat de benestar. Volem sortir de la crisi amb una economia més competitiva i sense que ningú no quedi exclòs del progrés, ajudant la societat catalana, les empreses, els treballadors i les famílies a superar la crisi. Això és el que està fent el Govern. I en aquest sentit les dades són indiscutibles.

Enguany, entre l'Estat i la Generalitat, s'estan fent a Catalunya inversions en infraestructures per valor de 12.500 milions d'euros, el 5,5 per cent del nostre producte interior brut, la inversió més alta en els darrers trenta anys; un creixement espectacular degut en part a l'acord a què va arribar el Govern de la Generalitat amb el Govern d'Espanya per calcular els recursos derivats de l'aplicació de la disposició addicional tercera de l'Estatut, gairebé 35.000 milions d'euros previstos en set anys.

L'altra part de l'esforç l'ha fet el mateix Govern de la Generalitat. L'any 2003 la Generalitat invertia 365 euros per persona, l'any 2008 en va invertir 715, d'euros per persona.

Aquestes inversions en infraestructures faran possible l'economia sòlida i competitiva que perseguim. I puc entendre que els cogui, però és que fins fa ben poc no teníem garantida ni l'aigua ni la llum, ni el subministrament d'aigua de la regió metropolitana, ni la qualitat del subministrament elèctric.

I és cert, havíem de fer un gran salt en carreteres, autovies, aeroports, infraestructures energètiques i hidràuliques, transport ferroviari, metro, i hem fet la inversió que cal per tenir un país de primera, i encara ens queden uns quants anys de seguir treballant per assolir aquest objectiu.

Però el país és la gent, i el Govern ha perseguit també objectius de justícia social, de reducció de les desigualtats, per guanyar en cohesió, perquè, en efecte, calia estendre els sistemes de protecció social construint la societat del benestar a què els catalans i les catalanes tenim dret, amb especial atenció als sectors que pateixen més durament la crisi.

Per això vull destacar el gran salt en matèria de serveis socials, amb un pressupost que ha augmentat el 117 per cent entre el 2003 i el 2009, amb 81.000 persones que gaudeixen d'ajuts o drets als quals no tenien dret abans, i amb una millora a l'atenció a sectors i col·lectius amb especials necessitats a qui voldríem que el president fes alguna referència addicional en la resposta al nostre grup.

També s'ha fet palès el compromís del Govern amb el món local, dedicant-hi uns recursos que han passat de 371 milions d'euros l'any 2003 a 1.038 milions d'euros l'any 2009.

Però la competitivitat és també guanyar la batalla del coneixement i posar les bases de l'economia del futur. Per això calia millorar les nostres universitats i l'R+D+I empresarial. I també en aquest àmbit les xifres són ben eloqüents: la despesa per estudiant universitari ha passat de 4.446 euros l'any 2003 a 8.701 euros l'any 2009;

l'evolució dels recursos dedicats a l'R+D+I empresarial han passat de 9 milions d'euros el 2003 a 81 milions d'euros el 2008.

En referència estricta a aquest any el president esmentava la culminació del desplegament dels Mossos, l'eix Vic-Olot, el túnel de Bracons, la Ciutat de la Justícia, la nova terminal 1, la nova Llei d'educació, l'Hospital de Sant Pau, la primera fase del canal Segarra-Garrigues, la dessalinitzadora del Prat, el traspàs de rodalies amb més de 4.000 milions d'euros d'inversió, les funcions i serveis traspassats en matèria d'immigració i inspecció de treball, el Pacte nacional per a la recerca i la innovació, i el Pacte nacional per a la immigració.

A aquest extraordinari balanç hi podríem afegir, abans d'acabar la legislatura, l'imminent Pacte nacional per a les infraestructures i la posició determinant de Catalunya en la gestió de l'aeroport de Barcelona.

Repeteixo aquestes dades perquè expliquen per què alguns no volen entrar en el debat sobre la gestió del Govern: és inatacable. Es pot desdibuixar una gestió tan forta, tan brillant com aquesta, amb alguns errors o algunes petites mancances? Creguin que no; jo crec que és perdre el temps.

Com també és perdre el temps, ho diuen totes les enquestes, intentar menystenir l'acord del finançament. Ahir en va parlar el president i no m'hi estendré massa, però sí que en diré alguna cosa. És veritat que va ser un acord que va arribar tard, molt tard. S'hauria hagut de produir abans del 9 d'agost del 2008; va arribar gairebé amb un any de retard, amb una negociació plena de tensions en què es va demostrar que el president de la Generalitat, el conseller d'Economia, el Govern i els partits que li donen suport posaven per damunt de tot l'interès de Catalunya.

Per cert, a alguns se'ns havia negat sempre això. Curiosos país, aquest, en què la presumpció de patriotisme era per als Millets mentre es negava aquesta qualitat als socialistes catalans i a molts d'altres. Fins i tot es negava la capacitat del president Montilla de defensar adequadament l'interès del país. I el temps ho ha desmentit de forma rotunda. És hora d'acabar amb les falses aparences i les paraules buides. Per això nosaltres apreciem els fets del president i el seu discurs lligat a la realitat i tocant de peus a terra.

La feina del Govern ha estat bona, i, ho repeteixo, això no vol dir que no s'hagi pogut produir algun error o alguna mancança, però el balanç és positiu. I sense defugir les dificultats econòmiques que travessem, o precisament per això, tenim l'obligació de donar, quan es produeixen, bones notícies, precisament perquè estem al final d'una crisi que estan patint molt greument ciutadans i ciutadanes de Catalunya, i malgrat tot hi ha bones raons per a l'optimisme i per a la confiança. Precisament per això la ciutadania té dret a saber quants són els recursos mobilitzats des del sector públic per fer front a la crisi.

I permetin-me que utilitzi dos retalls de diaris ben expressius –només n'ensenyaré un perquè és el més maco i ho tinc en color–: «Catalunya és l'autonomia que més recursos dedica a combatre la crisi.» Aquest és el resum,

al final, al tocar de peus a terra del que ha fet aquest Govern. Dóna xifres –és una crònica d'Andreu Farràs a *El Periódico de Catalunya*, del dia 27 de setembre, diu «9.200 milions d'euros», i diu, que m'ha semblat molt rellevant, que el conjunt de comunitats autònomes hi dedica 29.826 milions d'euros, així, doncs, Catalunya concentra el 31 per cent del total. President, n'estem legítimament orgullosos.

El segon és una crònica de Josep Corbella a *La Vanguardia*, que també els la podria ensenyar però no és tan maca, no fan totes les parts en color. «Catalunya lidera la participació d'Espanya en la recerca europea.» Nou dels disset científics espanyols seleccionats enguany per l'European Research Council, ERC, treballen a institucions catalanes. El resultat de la convocatòria de l'ERC mostra com la fuga de cervells que havíem patit s'ha capgirat: Espanya i especialment Catalunya han començat a atraure investigadors líders en les seves àrees.

En el setè Programa marc europeu de recerca –ho sap molt bé el conseller Huguet–, l'any 2008, Catalunya va atreure 103,3 milions d'euros, el 32 i mig per cent del total que rebrà Espanya. President, n'estem legítimament orgullosos.

I, permetin-me, el futur de Catalunya depèn molt més d'aquestes dues notícies que dels rius de tinta dedicats als Millets, Montullis, a l'espionatge de directius d'entitats esportives, a les manifestacions preventives o a les consultes sense efecte pràctic. En notícies com aquestes ens hi estem jugant de veritat el futur del país.

No volem deixar de destacar, ahir, un acord pres pel Govern, un acord, consellera, que realment a alguns fins i tot arriba a emocionar-nos: el reconeixement de les famílies monoparentals, i que les equipara als efectes de prestació per fill a càrrec amb les famílies nombroses. No només és un reconeixement a la diversitat de models de família, que això seria suficient per emocionar-ne alguns, sinó que toca el moll de l'os, l'arrel de la pobresa i l'exclusió de determinats sectors socials.

I és això el que justifica aquest Govern, l'autogovern també, òbviament, però això, consellera Capdevila, ens ha donat una gran alegria, i permeti'm, president, que felicit de forma expressa un conseller, quan potser no ho faré a altres, perquè ahir va ser, francament, un gran dia. La sensibilitat, la feina i l'encert que hi ha al darrere d'aquesta mesura, per nosaltres, han il·luminat de forma claríssima aquest debat.

Podríem parlar del Pla de mesures d'ocupació juvenil; ho ha fet el president i per tant m'ho estalvio, i així no em passaré de temps.

President, aquest és el camí per combatre la crisi i els seus efectes. En aquest esforç compti amb el nostre suport i el nostre compromís. Nosaltres li hem fet confiança des del primer dia, i, president Montilla, els fets han permès que vostè s'hagi guanyat la confiança de molts més i més que han de ser encara.

Volem aprofitar aquesta intervenció per demanar-li algunes precisions sobre la feina desenvolupada pel seu Govern. I em centraré només en tres grans àmbits per

permetre que els altres grups de la majoria puguin incidir també sobre aspectes rellevants de la seva gestió.

Coneix bé, president, la nostra preocupació per les polítiques concretes adreçades a pobles i ciutats, dirigides a endreçar el país, a reduir els desequilibris territorials, a promoure una mobilitat sostenible i a resoldre els problemes i tensions de tot ordre que es produeixen en l'àmbit urbà. Voldríem conèixer quin és el balanç i les perspectives de l'acció del seu Govern en aquest terreny.

En segon lloc, molt honorable president, som conscients de la ingent tasca feta en el camp de la salut, tant des del punt de vista de les inversions com de l'atenció sanitària i la recerca biomèdica. I també en aquest cas voldríem una major precisió de les actuacions realitzades pel seu Govern en aquest àmbit.

I en tercer lloc no volem deixar d'assenyalar el nostre legítim orgull per l'aprovació de la Llei d'educació de Catalunya, fruit d'un consens llargament treballat que, sincerament, no hauria de ser esgrimit per mostrar discrepàncies en un govern, sinó que és la gran oportunitat per mostrar orgull de país. Nosaltres volem saber, president, quines són les prioritats del Govern de Catalunya pel que fa al desplegament d'aquesta llei.

Senyor president, en la intervenció d'ahir vostè va dedicar algunes reflexions al nostre horitzó nacional. Subscrivim fil per randa el seu plantejament: Catalunya avançarà amb l'Estatut que van votar els catalans si ho fa amb unitat política, amb rigor, amb fermesa i amb capacitat d'arribar a acords. Aquests valors, que configuren l'estil del país real, han de ser els mateixos que articulin la nostra vida política, i això passa, en primer lloc, per respectar i enfortir les nostres institucions, i començar per la presidència de la Generalitat.

És raonable pensar en una resposta unitària de qual-sevol repte de futur del nostre autogovern sense el concurs actiu de la presidència de la Generalitat? La presidència de la Generalitat ha demostrat al llarg de la història la seva capacitat de ser i esdevenir referent serè, solvent i sòlid al servei del país; el president Montilla ho ha demostrat també en l'exercici de les seves funcions. No és sensat pensar en escenaris difícils en què la presidència de la Generalitat no jugui el paper institucional que les nostres lleis li atribueixen i que la societat necessita i reclama. És el temps dels presidents, especialment quan les coses es compliquen, es torcen o van mal dades.

Seré més clar encara. Abans que cadascú tiri pel seu cantó, com passa massa sovint en qüestions de país, primer cal fer propostes i escoltar la presidència de la Generalitat, després cadascú és lliure de fer el que tingui per convenient.

Ho dic, sí, pensant en la futura sentència del Tribunal Constitucional, però ho dic pensant també en altres qüestions de país que es puguin suscitar. El lideratge ha de ser exercit i ha de ser reconegut: donar suport en els temes centrals a la presidència de la Generalitat, quan aquesta ho demana des de la seva alta representació institucional, és servir Catalunya.

De la sentència, n'hem parlat potser massa. Massa en parlem, de coses que no han succeït encara, massa energia perduda, massa força perduda per la boca i en efímers teletips, declaracions i contradeclements. Regirant el meu arxiu descobreixo que ja vaig parlar de la sentència per primer cop en aquest Parlament amb motiu del debat monogràfic sobre el desplegament estatutari, un debat prematurament celebrat a finals de març del 2007.

Heus aquí el que vaig dir ja fa dos anys i mig, i el que sense treure'n ni posar-hi res repeteixo avui: «Ho hem dit en moltes ocasions: no veiem cap sentit a situar-nos en el pitjor dels escenaris; ni tan sols sabem quan hi haurà sentència» –fa dos anys i mig. «I és obvi que una sentència que desvirtués l'increment de l'autogovern que es deriva de l'Estatut seria molt perjudicial per als nostres interessos, un cop molt fort que potser en portaria molts a replantejar moltes coses, i és veritat que les institucions de l'Estat han de saber, la societat espanyola en el seu conjunt ha de saber, que darrere l'Estatut hi ha la voluntat majoritària dels catalans, que hi ha un desig d'entesa i de convivència, hi ha reclamació legítima i voluntat de compartir. Han de saber que un cop de porta a l'Estatut seria gravíssim, que és molt greu dir que la demanda de més autogovern que fa Catalunya no cap a la Constitució.

»L'estat de dret, la legalitat i la política democràtica ens donen instruments per recuperar els elements que una eventual sentència desfavorable ens pogués fer perdre, perquè, encara que el Tribunal Constitucional no ens donés la raó, nosaltres no perdríem les nostres raons, però només podem fer-les prevaler des del respecte a les institucions i a la llei, no trencant la baralla, per responsabilitat, per convicció, per interès, perquè no volem una fractura entre catalans, ni tampoc una fractura entre catalans i la resta dels espanyols.» Aquí s'acaba l'autocita, que em dispensaran però crec que, com es pot repetir paraula per paraula, feta fa dos anys i mig, doncs, home, algun valor pot tenir.

Per nosaltres, Socialistes i Ciutadans pel Canvi, l'aposta per l'Estatut era i és estratègica. Creiem que la millor manera d'ampliar l'autogovern de Catalunya és desplegar l'Estatut que van votar els catalans en lliure exercici del seu dret a decidir. Amb nosaltres, ni aventures, ni sorpreses, ni invents, ni passes enrere.

Des del respecte envers les persones, grups i partits que de forma ben legítima reclamen la independència, i sorpresos per la deriva radical dels que van coprotagonitzar fins fa ben poc la via estatutària, que ara sembla que volen abandonar, els he de dir que els socialistes catalans no compartim en absolut les falses drecceres que, seguint la separació d'Espanya, produirien una gran divisió entre els catalans. La nació catalana necessita, avui més que mai, unitat. A la nació catalana l'afebliria, avui més que mai, la divisió.

Ningú no pot negar l'ambició nacional del president Macià, el president que, sense renunciar a res, va acceptar el resultat d'una negociació ben difícil. L'Estatut que havien votat, primer els ajuntaments catalans, després els catalans –i milers de catalanes que no tenien dret a vot van signar el seu suport, perquè van voler-ho manifestar així–, no només va ser interpretat en algun

aspecte menor, sinó profundament modificat l'any 32. I Macià va defensar el resultat de la negociació amb un gran sentit patriòtic; va ser Macià qui va dir: «Penseu, catalans, que aquest Estatut que ens arriba, tot i no ser el que reclamàvem, ens dona facultats per a la creació del nostre govern autònom, i aquestes facultats podran encara ser ampliades legalment a mesura que ho vagin exigint les nostres necessitats. Ja heu vist les lluites que ha provocat, les dificultats que ha calgut vèncer.»

«Ampliades legalment», diu Macià. Massa cops ens posem a la boca els noms dels nostres referents històrics, però no estic segur que sempre n'aprenuem, del seu mestratge. Probablement llavors, com ara, exigeix més coratge acceptar l'acord possible que refugiar-se en aspiracions llunyanes. Però Macià va triar bé, i no era una tria fàcil. Alguns van dubtar llavors del seu patriotisme. Fins i tot hi hagué qui li digué traïdor. De vegades el coratge és el pacte, i, quan el pacte convé a Catalunya, llavors el coratge és defensar-lo, com va succeir amb l'acord de finançament subscrit el mes de juliol.

Sempre he pensat que l'obligació dels responsables polítics és assenyalar els camins del progrés possible i concret, sense renúncia a cap ideal, però no tenim dret a portar el país a carrerons sense sortida. I alguns carrerons sense sortida, han vist la nostra història i aquest mateix Parlament.

Som conscients que haurem de vèncer encara moltes dificultats. He parlat, i crec que sense exageració, de l'animadversió del Partit Popular envers l'ampliació del nostre autogovern. Molt recentment n'hem tingut una nova prova, en llegir el projecte de nou Estatut d'autonomia d'Extremadura, en el qual novament es constata el suport del PP a preceptes inspirats en articles del nostre Estatut que, aquests sí, han estat recorreguts pel mateix Partit Popular davant del Tribunal Constitucional. El Govern de la Comunitat de Madrid, com si no en tingués prou amb el recurs del PP contra l'Estatut, ha recorregut davant del Tribunal Suprem les nostres primeres competències en matèria de permisos de treball per als treballadors estrangers. En fi, també d'això ens en sortirem. Però el que sí que espero és que d'aquí a un any, quan vingui la campanya catalana, el Partit Popular no farà les proclames de sempre exigint més control de la immigració. Espero que almenys no siguin hipòcrites, ja que no volen que la Generalitat tingui cap mena de competència en aquesta matèria.

En la defensa del seu autogovern, a Catalunya li convé més unitat; inclús voldríem el PP aquí, si fos possible. Precisament ara, quan la nostra societat es fa més plural i complexa, és quan el catalanisme ha de ser factor d'unió i no de divisió. No serà la divisió que alguns volen entre separatistes i unionistes la que ens farà avançar. Encara ens queda molt a fer per aconseguir que molts ciutadans de Catalunya s'identifiquin suficientment amb el país, la llengua i la cultura catalanes, per pitjar l'accelerador cap al no-res. En els trens que no s'aturen a cap estació, no hi pugen més viatgers.

Jordi Font ens ho recordava recentment en un article publicat a l'*Avui*. Deia Jordi Font, dirigent del PSC i activista cultural: «En paraules de Renan, "la nació és el plebiscit quotidià de la ciutadania". La nació que

ho oblida i que deixa de protegir, actualitzar i fer créixer aquest consens bàsic és una nació que porta camí d'extingir-se. Per això, el pitjor que li podria passar a Catalunya és la radicalització de minories contraposades, la polarització de la societat i el consegüent risc de fractura social. També per això, la cohesió social és un objectiu nacional fonamental i és avui prioritària l'acció per superar la crisi econòmica i les polítiques socials destinades a compensar els seus efectes sobre els més febles.» Aquí acaba la cita.

President, pot comptar amb nosaltres per donar suport a la Presidència i al Govern per defensar l'Estatut, per desenvolupar-lo amb plenitud, per fer que sigui sempre respectat el potencial d'autogovern que els catalans van votar; per aconseguir la major cohesió cívica, social i cultural en el nostre país; per defensar la nostra llengua pròpia, des del respecte a les altres llengües i als que les utilitzen habitualment; per fer créixer l'estima del país i l'autoestima de la seva gent; per acostar-nos cada dia més a l'ideal fundacional del catalanisme de promoure una societat lliure i segura, pròspera i justa, educada i culta, emprenedora i solidària, una societat avançada. És aquest catalanisme exigent i eficaç el que farà avançar Catalunya.

I permetin un petit parèntesi, aprofitant que el senyor Mas ha tornat, perquè ell deia –i ho deia, jo crec, sincerament afectat–: «Potser avui s'ha perdut una oportunitat.» Jo crec que la gran oportunitat per demostrar fins a quin punt tots estem disposats a compartir diagnòstics i mesures per sortir de la crisi, la tindrem amb el debat de pressupostos, al qual estem emplaçats d'aquí a poc. Per tant, afortunadament, Catalunya ofereix sempre noves oportunitats per demostrar la nostra lleialtat, la nostra fidelitat a aquest catalanisme exigent i eficaç. Un catalanisme exigent amb nosaltres mateixos i amb els altres, un catalanisme eficaç perquè reivindica i obté rendiments.

Catalunya, contra el que alguns apunten, no és un país amant de les derrotes, és un país que vol i necessita victòries. Ja n'ha obtingut algunes, i moltes més les han de seguir. Els qui vulguin construir projectes a partir del pessimisme hipocondríac o senzillament interessat no ens convenen; són un llast per a la Catalunya optimista que vol ser rica i plena.

El que cal és treballar i encertar, com ho està fent el seu Govern, senyor president, que en tres anys ha fet tota aquesta feina que avui nosaltres des d'aquesta tribuna li reconeixem.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

(Aplaudiments en un sector de l'hemicicle.)

El president

Té la paraula, en nom del Govern, el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Moltes gràcies, senyor president. Senyor diputat, li agraïixo sincerament les seves paraules, per l'anàli-

si que ha fet de la situació política i econòmica i per l'acord que vostè ha expressat, no?, amb les mesures que ha pres el Govern per fer-hi front, i pel suport del seu grup al Govern en aquests moments, òbviament, de dificultat, especialment en el terreny de l'economia, amb l'afectació que això té a la societat, especialment a la gent més feble.

Ahir vaig acabar la meva intervenció, com recorda, exposant els motius pels quals considerava un èxit el projecte d'esquerres encetat a Catalunya l'any 2003, per haver fet possible la real alternança política, per les millores indubtables en el nostre autogovern i pel canvi, també, de les principals polítiques públiques; per aquestes tres qüestions. Crec que hi ha un element que uneix tots els tres eixos i que cal destacar, no?, i és que aquest és un govern que vol transcendir, un govern que no vol quedar-se únicament en la gestió diària dels problemes de la gent, que és sempre l'objectiu prioritari, sinó que vol fer progressar i millorar en un sentit ampli la societat, que vol establir les bases per afrontar el futur amb més garanties, aprofitant al màxim les potencialitats de Catalunya i de la seva gent.

Aquest és un govern que ha tingut i té com a principi pensar també en els problemes d'avui, però en els problemes de deu, quinze o vint anys vista, no?, i no depenent dels titulars de demà. Això és el que explica alguns dels pactes, dels grans acords de país que hem assolit. Pensant només en titulars no es construeix una visió estratègica, pensant en les enquestes no es planifica adequadament ni s'actua de manera ordenada i racional, pensant només en l'opinió present no s'inverteix en futur.

Per això és més necessari, encara, saber explicar a la ciutadania el que s'està fent, no només per afrontar els problemes d'avui –que ahir crec que ho vaig fer a bastament en la meua intervenció–; també és important saber explicar el sentit, l'orientació del conjunt de reformes, de les inversions i polítiques estructurals que responen a una determinada i clara voluntat de construir Catalunya, preparant-lo per al futur, partint de les nostres fortaleeses, que són moltes, partint del pòsit, també, de les generacions que han aportat la seva intel·ligència, la seva sensibilitat i el seu treball a l'obra col·lectiva, que és un país com el nostre.

Com a president de la Generalitat, estic convençut que, més enllà d'alguns tacticismes, la majoria dels ciutadans de Catalunya veuen el futur amb la incertesa generada per la situació econòmica, però també –també– amb el convenciment que hi ha un govern seriós que treballa amb rigor i que està abordant inversions, canvis i reformes que en alguns casos calien des de fa molts anys.

Vostè m'ha interpellat a fer un repàs d'algunes de les principals polítiques que el Govern està portant a terme, polítiques en terrenys essencials, i crec que ara és un bon moment per repassar-ne algunes.

En la seva intervenció m'ha parlat dels nostres pobles i ciutats, de la seva planificació urbanística, de la millora dels seus barris, de la feina que cal fer per construir un país cohesionat. Estic absolutament d'acord que aquest és un element clau per a la construcció d'un país i que

la cohesió i l'equitat, l'extensió de la qualitat de vida arreu del territori, són també un substrat necessari perquè l'objectiu de l'excel·lència deixi de ser una percepció, podríem dir, privilegiada o una excepció privilegiada.

Les intervencions de planejament urbà en ciutats i pobles d'arreu de Catalunya pot semblar un tema segurament massa tècnic, però li puc assegurar que té una tremenda transcendència social. Quan acabi aquesta legislatura, tots els pobles i ciutats de Catalunya tindran un planejament urbanístic revisat i vigent. Aquesta era una assignatura de la qual tothom havia parlat sempre, però que encara estava pendent.

Com deia, feia molts anys que se'n parlava però que ara s'ha fet –ara s'ha fet. Abans d'acabar l'any aprovarem les normes d'ordenació per als municipis que no disposen d'ordenament urbanístic general, normalment pobles petits. I l'any vinent haurem aprovat també tots els plans territorials parcials, inclòs el de la regió metropolitana de Barcelona.

Tot plegat, amb el convenciment que contribuïrem a la millora de la qualitat de vida dels nostres conciutadans, una millora que s'ha pogut veure de forma clara en aquelles ciutats i pobles que, per exemple, s'han acollit a la Llei de barris, una de les principals eines de transformació urbana i social del Govern, tal com ha reconegut jo crec que tothom, i que marca claríssimament la diferència de sensibilitat, de visió i de criteri d'aquest Govern respecte a la visió i el criteri d'etapes anteriors.

Enguany són cent disset els barris ja acollits en les diferents convocatòries, amb una inversió mobilitzada de l'ordre de 1.200 milions d'euros i amb una aportació, com vostè sap, del 50 per cent a càrrec dels pressupostos de la Generalitat. Aquest any, per primera vegada, a més a més, s'incorporen al pla deu projectes de regeneració integral i quinze projectes d'intervenció en municipis de menys de deu mil habitants, per primera vegada.

Bé, un altre exemple, d'aquesta manera de pensar el país i el seu futur són les àrees residencials estratègiques, les ARE. Hem aprovat ja deu plans directores urbanístics, que defineixen seixanta-vuit ARE en seixanta municipis i que permetran disposar de sòl per a la construcció de quasi setanta mil habitatges, més de la meitat dels quals ha de ser de protecció oficial.

I el març passat aquesta cambra va aprovar, com vostè sap també –hi vaig fer al·lusió ahir en la meua intervenció–, la Llei de millora de les urbanitzacions amb dèficits urbanístics. A partir d'aquí el Govern ha pogut convocar una ordre d'ajuts que beneficiarà de l'ordre d'una trentena d'urbanitzacions.

També s'està produint un avenç important en el tractament de residus urbans, que a Catalunya també, entre altres coses, en una etapa de creixement econòmic també creix la producció de residus urbans; s'ha multiplicat per 2,5 els darrers sis anys. Ara mateix hi ha en diverses fases d'execució dinou instal·lacions arreu del país, per un import de més de 600 milions d'euros.

Bé, senyor diputat, a aquesta articulació a través de la dignificació dels nostres pobles i ciutats hi hem de sumar el gran esforç que s'està fent per millorar les infraestructures viàries, ferroviàries, energètiques i de telecomunicacions del conjunt de Catalunya. A partir de la suma d'una cosa i de l'altra podem afirmar, ara sí, que des d'un punt de vista del planejament i de la definició de quin país volem el nostre país sap on va. I crec que ens hem de sentir legítimament satisfets del treball de coneixement, de debat, de definició i transformació que estem duent a terme des de fa uns anys.

Ahir ja vaig parlar un moment de infraestructures que suposen la principal aportació a la millora del nostre capital físic i clau de volta per millorar la nostra competitivitat: de la nova terminal; de la dessalinitzadora; del fet que des de l'any 2006 ja tenim més quilòmetres d'autovia sense peatge que amb peatge; que invertim una sèrie de recursos en la reducció d'aquests peatges; del progrés de les obres del metro de la línia 9, de la línia 10, de les que entraran en servei als trams de Can Zam i Can Peixauet, a Santa Coloma, a la tardor d'aquest any, tot just dintre de poc temps, i també entre el Gorg i el Bon Pastor, entre Badalona i Barcelona, aquest hivern, o de la prolongació de la línia 2 entre Pep Ventura i Badalona Centre, que estarà en servei l'estiu del 2010, així com la continuació de la línia 5 entre Horta i Vall d'Hebron, que entrarà en servei la tardor del 2010, o de les millores dels Ferrocarrils de la Generalitat fins a Terrassa, que entraran en servei a finals de l'any 2011, i fins a Sabadell, que s'iniciarà l'excavació del primer túnel a principis de l'any 2010.

Són només exemples visibles, acabats o en marxa, diguem-ne, de la construcció física del país a partir, com dic, d'un treball racional de planificació i d'una execució feta amb rigor i amb sensibilitat.

També ho és –i vostè em parlava també de concrecions– millorar la sanitat pública. També aquí s'està actuant amb racionalitat, amb rigor i amb sensibilitat. Cito alguns exemples concrets i de gran magnitud per al nostre sistema públic de salut. El Govern ha aprovat una partida de 173,5 milions per fer l'Hospital d'Olot.

O l'Hospital Transfronterer de Puigcerdà, que serà el primer d'aquestes característiques de la Unió Europea i que podrà donar servei habitualment a uns 35.000 usuaris de les comarques de la Cerdanya i el Capcir, tot i que estarà preparat per assumir unes puntes de 150.000 usuaris, entre altres coses per l'atracció turística que com vostè sap té la zona. La inversió de la Generalitat prevista per a aquesta obra és de 31 milions d'euros, i constitueix un magnífic exemple de la col·laboració entre governs, i amb una important aportació també de fons per part de la Unió Europea.

O podem parlar també de l'Hospital de Sant Joan Despí; les obres es troben en període d'execució i es preveu que estaran finalitzades al començament de l'any 2010, amb una inversió prevista d'obra i equipament de més 55 milions d'euros.

O un altre exemple, l'Hospital Comarcal de Sant Boi, un hospital general bàsic, amb una inversió d'obra pre-

vista de 70 milions d'euros, i la seva finalització també per al primer semestre de l'any 2010.

O el complex Cotxeres de Borbó, amb una inversió de 25 milions d'euros, que compta amb un CAP, un centre sociosanitari i un de salut mental, que estarà enllestit també al desembre de 2010.

Bé, aquestes són algunes de les inversions en matèria, diguem-ne, sanitària a les quals vostè feia referència, però també podríem esmentar el bloc quirúrgic i l'UCI de la Vall d'Hebron, les urgències i les consultes externes de Granollers, l'ampliació de l'Hospital de Bellvitge, la remodelació de les urgències de Can Ruti, de la Corporació Sanitària del Parc Taulí, de l'Hospital de Terrassa, de l'ampliació de l'Hospital de Figueres, de la remodelació de l'Hospital del Mar, de l'ampliació de l'Hospital Sant Joan de Déu, de Manresa, de l'Hospital de Palamós, l'ampliació i millora de l'Hospital de Palamós, o la del comarcal Sant Bernabé, de Berga, o la de l'Hospital Sant Llorenç, de Viladecans, per citar una part important dels projectes que hi ha en marxa.

I no ens quedem aquí, hi ha més projectes que donaran resposta a noves ambicions, com la implantació progressiva de la recepta electrònica, en fase molt avançada ja; la carpeta de salut, que permetrà que tots els ciutadans puguin accedir a la seva carpeta personal de salut, o el Biopol, com a demostració de la nostra aposta per la recerca sanitària, en col·laboració amb el sector privat.

I com vostè també ha recordat en la seva intervenció i com vaig tenir l'oportunitat d'explicar, després de molts anys..., vostè fa referència a la Llei d'educació, al desplegament de la Llei d'educació. Crec que és una llei a l'alçada del que el país necessita i la societat té dret a exigir als seus representants, que som tots nosaltres, no?; una llei que ha de permetre a aquest Govern i als que vindran fer front a les exigències d'un repte formidable, que és l'educació i formació de les generacions futures de catalans i catalanes. Ho dic amb un cert èmfasi, perquè em sembla que pocs reptes hi ha que siguin més exigents per a un govern que el de vetllar per la solidesa dels seus homes i dones, i les eines per formar-los són essencials.

Aquest curs 2009-2010, la llei ja ha començat a caminar, i per això tres de les mesures més rellevants que es desplegaran durant aquest curs seran l'autonomia de centres, perquè puguin definir els centres el seu propi projecte, el projecte educatiu, adaptant-lo a la realitat que els envolta; les direccions de centres públics, dotant-les de major autoritat, i l'Agència d'Avaluació i Prospectiva, per poder fer un seguiment més precís de l'evolució del sistema educatiu per avançar-se als nous reptes que l'educació haurà d'afrontar en el futur.

Bé, vaig acabant, senyor diputat, sóc conscient, fins gairebé l'obsessió, no?, del moment de dificultats que estem travessant. Tinc el convenciment que estem prenent les mesures adequades, les mesures adequades per, com he dit i repetit, evitar el risc de fractura que podríem córrer si una part de la societat, la més fràgil, no pogués seguir.

I precisament en coherència amb això que dic en els darrers cinc anys s'ha incrementat un 124 per cent les hores d'atenció domiciliària a les persones dependents, hem doblat els recursos destinats a les persones vídues, dediquem 157 milions d'euros a protegir la infància en risc, estem lluitant contra la pobresa i l'exclusió reforçant els serveis socials bàsics, s'està finalitzant el Pla per a la inclusió social i es crearà un observatori català de la pobresa. També estem ajudant les persones que han perdut la seva feina, els autònoms, els joves que han de millorar la seva formació, i estem col·laborant amb el món local augmentant els recursos per als plans d'ocupació i per a ajuts d'emergència.

Hem pres mesures contra la crisi des del primer dia. Cal recordar que el primer paquet va ser a l'abril de l'any 2008, vostè ho sap, i dintre de les nostres competències ho continuarem fent. Però el fet rellevant, el que realment necessita el país és que lluitem contra la crisi mentre preparem Catalunya també per a quan acabi. I en la meua resposta he procurat apuntar-li alguns dels eixos sobre els quals estem enfortint Catalunya, la Catalunya en què viuran i treballaran d'aquí a deu o quinze anys, segurament, més dels 7 milions i mig de persones que avui som.

Moltes gràcies, senyor diputat.

El president

Gràcies, molt honorable president. I seguidament té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'illustre senyor Joan Puigcercós.

El Sr. Puigcercós i Boixassa

Gràcies, senyor president. Senyor president del Govern de Catalunya, senyores diputades, senyors diputats, membres del Govern, convidats, aquest és el darrer debat de política general d'aquesta legislatura, el proper debat de política general estarem ja en una nova legislatura; s'haurà, per tant, dissolt el Parlament, i segurament entrarem, doncs, en una nova fase. Per tant, aquest és el moment adequat per començar a fer balanç, per començar a parlar del que s'ha fet durant aquests anys, però sobretot també de començar a albirar nous horitzons de cap a on volem anar.

Vull parlar d'on som, d'on som en aquest moment, però sobretot també del fet que estic convençut que Catalunya es troba en una cruïlla, una cruïlla doble: econòmica i política. I els vull parlar d'entrada d'aquesta cruïlla.

Estem en una cruïlla econòmica, perquè és donada per una crisi estructural, una crisi econòmica estructural, que en definitiva està minvant tota capacitat, de moltes famílies, de moltes empreses catalanes, de poder arribar a les cotes de benestar i llibertat que desitjarien.

Estem arribant també a una cruïlla política, perquè estem al final d'un model, que pot tenir molt rendiment i hi hem de treballar i li hem de treure tot el suc, però estem ineluctablement al final d'un model.

I fixin-se en el context en el qual ens trobem, és curiós. Encara no fa ni tres anys, menys i tot, el projecte espa-

nyol era un projecte rampant; l'economia espanyola es disparava; el senyor Aznar, no fa tant, posava els peus a la taula del senyor Bush, del ranxo del senyor Bush, i el senyor Zapatero es vantava que havíem superat Itàlia, l'Estat espanyol havia superat Itàlia en renda *per capita* i estava atrapant França. D'això no fa tant.

Aquest era un model que algú deia que era suggestiu, que era atractiu; algú augurava la decadència de Catalunya, que Madrid havia superat definitivament Barcelona i que, per tant, Catalunya entrava en una lenta i inexorable decadència. No fa tant d'allò.

Avui ens trobem que Espanya és a la cua en la sortida de la crisi, que tots els informes de l'OCDE diuen que Espanya serà el darrer Estat segurament a sortir i a recuperar-se. I nosaltres formem part d'aquest Estat. I nosaltres també som, evidentment, també en som, responsables de la mala política que en el seu moment es va fer a l'hora de crear un model de creixement. Un model que va crear el senyor Aznar. Va crear una bombolla, una bombolla basada en l'especulació immobiliària, en el creixement fàcil, en els fons europeus, i, i perdonin l'expressió, que pot arribar a ser vulgar, però perdonin l'expressió, la mamella catalana. Aquest era el model i aquesta era la bombolla. Ho repeteixo, la mamella catalana, sí. I aquest era el model amb el qual aquesta Espanya rampant anava creixent.

És veritat que va haver-hi un canvi de govern –va haver-hi un canvi de govern– i hi ha hagut canvis, hi va haver canvis, i hi va haver sobretot un toc important industrialista, no en va en aquell ministeri hi havia catalans, al capdavant del ministeri, i a la Secretaria d'Indústria, a la secretaria d'estat. Però, malgrat aquest canvi industrialista, el Govern del PSOE es va confortar, estava confortablement instal·lat en el si d'aquesta bombolla. I avui ens trobem, doncs, que, com deia un setmanari europeu, la festa s'ha acabat, *the party is over*, s'ha acabat la festa, i Espanya està arribant finalment a aquest final d'etapa. I això no és en va que a Catalunya..., la història no és cíclica, ja ho sabem, confiem en un sentit no historicista de la història; el relativisme és un element per analitzar la història, però tots sabem que el 1898, amb l'enfonsament de l'Espanya colonial, va començar el moment de renaixement polític de Catalunya, cultural, polític i econòmic.

Escolti, no volem que s'enfonsi ningú, no li desitgem cap mal al Govern espanyol, que tot vagi bé, perquè també ens afecta: en política fiscal, en política energètica, en política laboral, en política social; ens afecta, malauradament ens afecta massa. Però és l'hora que Catalunya decideixi per si mateixa. Si volem sortir de la crisi hem de decidir per nosaltres mateixos. I aquesta és la cruïlla política. S'acaba un model polític, s'acaba un model autonomista que hem vist que, malgrat tots els canvis, malgrat l'esforç –avui fa quatre anys– del 30 de setembre..., avui, han passat moltes coses des del 30 de setembre, però, fixin-se, l'esforç i el desgast d'aquest país, d'aquesta societat, i al final tenim aquella sensació que tornem a ser on érem.

Però en tots aquests quatre anys hi han hagut molts canvis, i nosaltres, Esquerra Republicana de Catalunya, no hem estat aliens a aquests canvis. Nosaltres som els que

ja fa més de quatre anys, en fa sis, vàrem tenir l'opunitat de decidir si volíem que continués un govern de Convergència i Unió o volíem un canvi, un canvi estructural i un canvi polític. El vam facilitar. Vam decidir fer un govern catalanista i d'esquerres. I, no s'enganyin, amb errors i encerts, amb aquest Govern i amb el paper d'Esquerra Republicana s'han fet molts canvis en aquest país, amb el 14 per cent dels vots s'han fet canvis inexorables, que no tindran retorn. I costa d'imaginar, sense Esquerra Republicana, aquests canvis. I els n'explicaré uns quants.

Mirin, en primer lloc, i ja es va citar ahir en aquesta tribuna per part del president, un canvi en profunditat, que és un canvi d'alternança política, que consolida un model democràtic.

En segon lloc, hem cosit el Partit dels Socialistes a la nació. Després de passar pel Govern de la Generalitat i de patir en carn pròpia el que és el centralisme i l'Estat, el PSC ja no pot ser el mateix. (*Remor de veus.*) Sí, sí, ja ho sé, ja sé que..., però és així. El PSC mai havia governat en aquest país. Ha vist definitivament el que és un govern central «amic», com les gasta; les dificultats de negociar competència a competència; la incomprensió, moltes vegades, perquè aquí no es tracta ni de dreta ni esquerra, es tracta de Catalunya i Espanya. I a aquells manífassers que deien ara fa sis anys que s'acabava l'eix Catalunya-Espanya, que Déu els conservi la vista, perquè fixin-se que en aquests anys hem parlat bàsicament d'això, perquè el canvi també és que durant aquests anys la qüestió social, socioeconòmica, té molt a veure, està implícitament instal·lada en el debat entre Catalunya i Espanya.

Hem acabat també, en tercer lloc, amb la dialèctica entre catalanisme i esquerra. Semblava impossible, durant vint-i-tres anys, que en aquest país es pogués ser catalanista i d'esquerres; defensar el concert econòmic des d'una perspectiva social, i això també està instal·lat ja, i són els canvis que s'han produït en aquesta cambra: si eres catalanista havies de ser conservador, si eres progressista o d'esquerres, automàticament havia de ser sucursalista. Escolti, això s'ha acabat.

En quart lloc, hem acabat i hem infligit –i perdoni que ho digui amb aquesta expressió, perdonin–, però hem infligit greus estralls en el sectarisme d'aquest país. Què vull dir amb això? Senzillament, després de molts anys de batalla, de blancs i negres, negres contra blancs, hem aconseguit polítiques unitàries, i les hi recordaré, i n'hem estat promotors: Pacte nacional per l'educació –per cert, Pacte nacional per l'educació que va impulsar una consellera d'Esquerra Republicana, nosaltres no ens hem afegit a una llei posterior d'educació, n'hem estat artífex des del primer moment–, Pacte nacional per la immigració, mentre a Madrid la immigració és un element de confrontació sovint, tres lleis d'estrangeria a l'època de l'Aznar, element de confrontació permanent dels dos partits, a Catalunya hem estat capaços de fer un acord per la immigració. Pacte per la innovació i la recerca..., i podríem continuar.

En cinquè lloc, hem estat també capaços de situar en la centralitat política, senyors i senyores, arguments i

conceptes que durant molt temps van ser marginats o es consideraven –perdonin l'expressió– radicals.

Conceptes com «dèficit fiscal», fa no tant, el concepte «dèficit fiscal» algú el considerava un element immoral políticament. Bé, doncs, ahir vam escoltar com el president de la Generalitat utilitzava aquest concepte i parlava d'una reducció d'una tercera part del dèficit fiscal amb l'acord de finançament.

Balances fiscals: onze anys, diferents grups d'aquesta cambra –Esquerra, també– treballant perquè l'Estat espanyol reconegués el que aportava Catalunya i el poc que se'ns retornava. Bé, finalment, s'ha publicat una balança fiscal; forma part de la centralitat política el debat sobre les balances fiscals.

Concert econòmic: és evident que no tenim concert econòmic, però avui en dia allò que també semblava immoral i semblava insolidari forma part de la centralitat política d'aquest país, no només de la política, del debat entre empresaris, entre sindicalistes, entre entitats i associacions. I fixin-se també que hem situat debats com el de l'aeroport a la centralitat política. L'aeroport, els aeroports, tot el sistema aeroportuari, el sistema de ferrocarril, de mercaderies, de transport de viatgers, això forma part de la centralitat política.

Ens vàrem quedar sols amb l'Estatut defensant el control dels aeroports catalans per part catalana, però això és més dur que mai, i finalment, més val tard que mai, fins i tot una part important de la més representativa i florida societat civil catalana va acabar fent un pas endavant. I hem vist com finalment la societat catalana ha pres la iniciativa en comprar una companyia, jugar-se-la i arriscar.

Per tant, això és la centralitat política, i la centralitat política no és estàtica, es mou. Els que avui consideren que poden haver-hi aventures, fixin-se que si anem enrere les aventures de fa sis anys formen part avui de la centralitat política de tots, alguns més a favor, altres més en contra, però això és, senyors i senyores, la centralitat política. Qui parlava fa uns anys del dret a decidir? Alguns, pocs. No tinc cap dubte que el dret a decidir ja és i forma part de la centralitat política. A favor o en contra, però això ja és centralitat política.

I en sisè lloc, també hem posat en evidència les actituds dels uns i dels altres, del PP i del PSOE a l'hora d'afrontar Catalunya, ja ho he dit. Fixin-se senyors i senyores diputats que en tot aquest procés, en tots aquests quatre anys, no és que l'Estatut del 30 de setembre, que vam aprovar aquí, que era molt ambiciós, no càpiga a la Constitució, és que no hi cap ni l'Estatut retallat. I aquest és el debat polític i la cruïlla política que ens trobarem: no hi cap ni l'Estatut retallat. Ja ho veurem, deia el president, no ens avancem. D'acord, no ens avancem, però molts sabem que després de tres anys, després de tres anys de deliberacions, molt ens temem que en alguna cosa hauran de justificar el seu sou els membres del Tribunal Constitucional, fins i tot aquells que ja estan..., que ja haurien d'estar cessats.

Per tant, en setè lloc, fixin-se que hem fet un servei també, en aquests sis anys, un servei important a la cohesió social del país. L'alternança política no és estrictament

només un concepte democràtic, és facilitar que tothom es pugui sentir incorporat i present i representatiu en una democràcia catalana i en aquesta institució. I, per tant, aquesta cohesió social, un sol poble, com s'ha defensat sempre, des de sempre en aquest país, des de Jordi Pujol, fins ahir el president de la Generalitat, un sol poble, aquest ha estat sempre un concepte defensat per Esquerra Republicana de Catalunya. Ningú, doncs, es podria imaginar un camí en tan poc temps amb tants canvis, amb una centralitat política que avui en dia situa en el seu centre els drets de Catalunya, els drets de la gent de Catalunya.

Però mentrestant, i mentre hem fet canvis, també hem treballat. I mentrestant hem fet nació, hem fet cohesió social, i hem construït estat català. I els posaré ràpidament alguns exemples, hem fet nació quan s'ha reforçat l'Institut Ramon Llull amb una fundació que ha incorporat el Govern Balear, el Govern d'Andorra –el Govern Balear ja hi era– i vuit municipis –de moment, i van creixent– del País Valencià, malgrat la negativa del Govern del País Valencià; podem anar creixent la promoció de la llengua i la cultura catalanes, i Frankfurt en va ser un bon exemple.

Estem fent estat i estem construint estat quan fem política exterior. Ja sé que a molts els pesa que Catalunya surti al món desacomplexadament i faci política exterior, això és el que molesta, però estem construint estat. Estem construint estat quan internacionalitzem i ajudem les petites, mitjanes i grans empreses catalanes a globalitzar-se. Estem fent nació quan construïm i reforcem un espai català de comunicació, malgrat l'obstinació d'alguns a impedir que la llengua catalana, els territoris catalans puguin rebre el mateix espai de comunicació. S'ha fet un acord amb el Govern de les Illes Balears i s'està treballant –malgrat l'oposició d'uns i altres a Madrid– per fer-lo amb el País Valencià.

Estem construint estat quan fem una política nacional d'immigració, estem fent cohesió social també. La immigració és el repte social més important que té el nostre país, després en parlaré, però estem cohesionant socialment el país, estem fent nació i també estem construint estat.

Estem fent cohesió social quan fem una llei de serveis socials que amplia la cobertura social a les classes mitjanes d'aquest país; amb problemes, és veritat, amb reticències i amb problemes com la falta de finançament de la Llei de dependència del Govern de l'Estat, però l'estem tirant endavant amb un gran esforç d'aquest Govern. Estem construint estat quan enviem al Parlament una llei de consultes populars per a una democràcia participativa catalana.

I hem fet una altra cosa, hem aprofitat les esclatxes. Vostè, president, ahir parlava de la joguina. Miri, jo li puc dir una cosa, aquesta joguina, si és que en podem dir joguina, Esquerra no l'ha comprada, Esquerra no la va comprar; amb la joguina del 30 de setembre sí que hi vam jugar, en vam formar part i hi vam treballar molt, però la joguina retallada i sense piles –que les piles se les van quedar a Madrid– i hem d'anar a Madrid de tant en tant a recarregar les piles, perquè se les van quedar ells, aquesta joguina no l'hem comprada, presi-

dent. Respecte: traguem-li el màxim suc. Ja ho ha vist, la nostra actitud exigent amb l'acord de finançament; respecte i anar fins al final, respecte democràtic a la gent que va votar en un referèndum a Catalunya: tot. Traguem-li el màxim suc a la legislació: tot.

Mentrestant, però, no tingui cap dubte que hem d'aprofitar totes les escales, però tothom sap que ha costat molt, i que tornem a estar en coordenades antigues, que hem hagut d'aprofitar una conjuntura de minoria del Govern espanyol, que ha calgut molta pressió del Govern, del conseller d'Economia, dels grups parlamentaris a Madrid, molta pressió de tothom, fins i tot del primer partit de l'oposició creant un clima un any i algun cop de puny damunt la taula, fins i tot. I dues vegades s'ha hagut de dir que no amb rotunditat.

Tornem a estar a les mateixes coordenades de sempre, estem a les mateixes coordenades, aprofitant conjuntures. Miri, ara estem negociant pressupostos generals de l'Estat, només cal que els sis diputats del Partit Nacionalista Basc baixin de les muntanyes –i perdonin l'expressió– perquè el marge de negociació pressupostària de Catalunya torni a ser el que és, molt poc –molt poc– i, per tant, escolti'm, senyores i senyors diputats... (*Remor de veus.*) Quan parlo d'Esquerra Republicana, ja sé, estic parlant d'Esquerra Republicana eh? (*Remor de veus.*) Sóc portaveu d'Esquerra Republicana i president del grup, ja sé que a vegades això molesta, però és així. (*Remor de veus.*)

I els diré una altra cosa, aquest Govern és un govern que ha fet una política arran de terra. Què vol dir una política arran de terra? Que aquest Govern ha hagut d'entomar durant sis anys una situació molt difícil, gairebé exclusiva, gairebé un milió i mig de nous catalans, de població immigrada que ha arribat al nostre país. Hi ha vingut a treballar perquè se'ls donava feina, això també ho hem de recordar –ningú emigra perquè vol, emigra perquè ho necessita–, gairebé un milió i mig de persones, un dèficit fiscal atroç que impedia polítiques socials en condicions per als ajuntaments i per al mateix Govern de Catalunya, i una crisi que es va començar a accelerar. No em diguin que aquest no és un còctel difícil. I aquest Govern, aquest Govern d'entesa ha fet una política de cohesió, ha creat xarxa al costat dels ajuntaments, s'ha fet molta xarxa. S'ha impedit una situació que podia ser d'alt risc, i que encara no ha acabat, aquesta situació, però entre tots ho hem fet molt bé. És millorable? Segur. És perfectible? Segur. No hem d'estar gairebé exultants, però hem de ser conscients que hem passat una etapa molt difícil, arran de terra, i ara toca començar-se a enlairar, i enlairar-se vol dir començar a mirar lluny i veure la nova perspectiva.

Però deixin-me dir-los també que aquest proper any, i començant a mirar ja amb perspectiva, aquest Govern ha de ser capaç, entre d'altres coses, d'impulsar i portar al Parlament... –algunes d'aquestes lleis ja estan en tràmit parlamentari– tres lleis que per a nosaltres, per a Esquerra Republicana, són fonamentals: la llei de consultes, espero que aquest Parlament aprovi aquesta llei al més aviat possible, i que puguem començar a utilitzar-la també al més aviat possible. En segon lloc, la llei d'acollida, anant al màxim, aprofitant les escales,

traient-li suc al marc estatutari, però necessitem una llei per a l'arrelament dels nous catalans, i els nous catalans, escolti, no és que hagin d'aprendre català amb més urgència, o hagin d'aprendre consciència nacional, no. Els catalans necessiten dos coses: saber en quin país viuen, conèixer la cultura i la llengua del país, això és el que està fent la llei d'acollida, però necessiten un ascensor social.

Deia el representant insigne de la dreia espanyola que cal treball, sí; treball, sí; explotació, no, senyor Sirera, explotació, no: treball. I, per tant, en aquest sentit els dic una cosa ben clara, l'ascensor social, l'ascensor social és, al costat de la llei d'acollida, la millor garantia per a la incorporació. Per tant, la importància vital per al proper any de la llei d'acollida.

O la llei del cinema. Els catalans i les catalanes que volem veure cinema, productes electrònics, videojocs en català –i sóc pare de família i sé de què parlo–, som ciutadans de segona a casa nostra. Quants de vostès, quan han volgut veure una pel·lícula en català, han hagut de fer..., utilitzar el GPS, mirar mapes, a veure quin dels cinemes ens acabaven fent la pel·lícula en català? No és cap broma, és un dret poder gaudir de la teva llengua. Som ciutadans de segona. I una llei del cinema que posi el català al nivell que li toca és una necessitat.

Després de la Televisió de Catalunya, de TV3 i de la Corporació Catalana, que ha estat un salt qualitatiu per a la llengua i la cultura del nostre país, el més important, el segon salt serà aquest. I els convido, senyors i senyores diputats, a sumar-se a una llei que ens ha de permetre que en trenta anys de democràcia superem la barrera del 3 per cent del cinema en català.

I, com els deia, estem, doncs, en una cruïlla, i aquest balanç positiu que acabo de fer no pot ni vol amagar que estem arribant al final d'una etapa; una etapa històrica en la qual, després de la dictadura fins a la sentència del Tribunal Constitucional, ha estat una etapa important, transcendent. Jo no sé quina serà la sentència del Tribunal Constitucional, m'hi referia abans, però, sigui més bona o sigui més dolenta, és evident que el Tribunal Constitucional marcarà una paret, marcarà un mur a les nostres aspiracions, definirà allò que tant agrada a Madrid del punt i final. I, per tant, aquest país té l'obligació, no només de saltar la paret, sinó de perfilar nous horitzons, i això que pot representar una sentència adversa, una gran frustració i un cop moral molt important per al país, necessitem, com deia, enlairar el país, mirar més enllà.

No serà fàcil enlairar el país, perquè la crisi que estem vivint és molt profunda, és veritat, però ahir el mateix president deia una cosa que a mi em va alegrar molt d'escoltar, deia: «No és contradictori treballar contra la crisi, crear ocupació, fer un país més competitiu, afegir valor a les empreses i a les persones, no és contradictori amb defensar la llibertat de Catalunya amb l'autogovern, no és contradictori.» Això és un pas històric, perquè durant molts anys en aquesta cambra hem escoltat, de diferents bandes, que això era contradictori. Jo recordaré un adalid de l'esquerra progressista que ens deia, per exemple: «Escolti, defensar les seleccions esportives catalanes no acabarà amb l'atur.» «No, no, però

la selecció espanyola tampoc», li va contestar l'avui vicepresident Josep-Lluís Carod-Rovira. Per tant, fixin-se que no hi ha res contradictori, és complementari.

I, per tant, un país es forma també de decisions contra la crisi, però també de decisions polítiques, de mirar l'horitzó, de veure noves perspectives, i, en aquest sentit, el país haurà de fer un esforç, i aquest esforç passa per canvis, per noves actituds, per tenir valentia, per saber arriscar. Perquè després de la crisi no tot serà igual, no estarem en la mateixa situació; espero equivocar-me, però hem de començar a parlar clar a la gent, hem de ser optimistes, però aquesta és una crisi que al nostre sector industrial li passarà factura. Apareixerem, després de la crisi, amb noves potències al planeta, algunes ja les coneixem, amb cost unitari laboral molt més baix, sense internalitzar costos ambientals, i ens caldrà afegir valor, i ens caldrà prendre decisions i ser valents i arriscar i fer sacrificis.

Per cert, sacrificis que només fem nosaltres, eh? Perquè algú té la sensació que els sacrificis només els fem els catalans i catalanes. Perquè a vegades quan aquí fem pagar els ordinadors, hi ha qui els dona de franc. O hi ha qui es vantava des de fa molts anys de tenir un ordinador per a cada alumne, després resulta que no hi havia cap monitor per ensenyar com funcionava l'ordinador.

Els comunistes italians van definir en el seu moment aquest problema com «modernització sense desenvolupament». Hem pogut veure com a Catalunya hi ha molt sacrifici i molt copagament de la gent, que s'ho ha de pagar tot, i d'altres que ens diuen insolidaris que ho tenen tot pagat. En saben els exemples, no els posaré.

Per tant, escolti'm, necessitem esforç i ser conscients d'on volem anar. I el sacrifici en serà un element, perquè la velocitat que nosaltres volem adquirir, segurament veiem que no la volen adquirir a Madrid. La burocràcia, «la tecnocràcia», que diu el president del Foment, Joan Rosell, que envaeix Madrid i que domina Madrid impedeix decisions estructurals. El conseller Castells i el mateix president de la Generalitat van dir que calien decisions estructurals en el mercat de treball, en el camp energètic, en el camp de l'economia. Vostès han vist alguna decisió estructural per part del Govern del PSOE?

Jo crec que aquí, senyor president, vostè s'ha de manifestar encara amb més contundència i actuar. El conseller Castells, com hem pensat nosaltres també des d'Esquerra Republicana, va dir que, escolti, amb això de la pujada d'impostos, alerta. Escolti, ja hi som. I és veritat que es podria apujar un punt l'IVA si s'abaixessin les cotitzacions socials. Home, és una compensació: els productes que entren al mercat que no internalitzen ni costos socials ni ambientals pagaran IVA, però com a mínim crearem més ocupació. Però és que s'ha pres només una de la part de la mesura, només s'ha pres una part de la mesura, que és apujar impostos.

Per tant, crec sincerament que nosaltres necessitem mirar més enllà, necessitem tenir un horitzó propi i no podem esperar Espanya. No podem esperar Espanya, perquè no prendran decisions, estan instal·lats en la bombolla, i, com els deia, la bombolla ja no dona més

de si. Però hem de tornar també i posar l'accent sobre els valors que han fet de Catalunya un país modern, obert i innovador. I això vol dir que la política no ho pot fer tot. Tenim una gran sort: hem tingut un govern de Catalunya, la Generalitat, ha estat una consolidació que les noves generacions no hi donen importància. Els que ja tenen més cabell blanc o ja no els en queda saben la importància que té, quan fa anys no teníem ni això. Però aquest país s'ha acostumat al fet que la política ho podia solucionar tot. I aquest país, durant molts anys, se n'ha sortit: ha fet mutualitats de previsió social, ha fet hospitals, escoles, ha fet caixes –caixes– i, malgrat això, sense Administració. O més aviat l'Administració la coneixíem com el Govern Militar. Escolti, la Generalitat és una fita importantíssima, bàsica per al disseny del nostre país, però la societat té una responsabilitat, i hem de treballar i no els hem de posar problemes.

També volia parlar d'educació; és el segon canvi. La Llei d'educació és molt important, pel consens en què s'inspira a partir del Pacte nacional per a l'educació. Però no en tenim prou. Hi ha un objectiu, hi ha una disposició addicional per arribar al 8 per cent del PIB; aquest ha de ser l'esforç. Però no n'hi ha prou: hem de conscienciar les famílies que l'escola no ho soluciona tot, hi ha una responsabilitat de les famílies, i això no es fa amb lleis, i això és un canvi d'actitud. La primera educació es fa en la família, més enllà, i al mestre se li deu un reconeixement de l'autoritat. I aquest és un tema fonamental, i hem de donar suport als mestres, perquè amb la pèrdua d'autoritat dels docents, dels mestres, és per on comencem a perdre el camí de l'educació.

Però també parlem d'economia. Com els deia, és molt important que prenguem decisions pròpies, malgrat que no podem treure l'ull del que està passant a Madrid. Perquè, com deia al principi, la política fiscal, la política energètica, la política laboral, es decideixen allà. I hem de seguir treballant allí i hem de seguir pressionant allí i hem de tenir actituds, no només declaracions, actituds valentes allí. Perquè no prendran cap mesura i perdran velocitat, i nosaltres no podem separar-nos d'Europa, no ens podem allunyar d'Europa i, per tant, necessitem prendre decisions des de Catalunya.

I algunes d'aquestes decisions, ja ho saben, també tenen a veure amb les infraestructures, l'aeroport del Prat. Escolti, aquest és un tema fonamental, per l'impacte que té en el producte interior brut de Catalunya, pel que representa de tenir una sortida al món, pel que representa per al turisme. No podem perdre l'avió, no el podem perdre. Hi ha hagut un esforç molt considerable de la societat civil per fer un pas endavant a l'hora d'assumir Spanair –societat civil i administracions catalanes, també. Ara els hem de posar les coses fàcils perquè pugui aterrar, i això vol dir el control de l'aeroport del Prat. No és tolerable que el futur de l'aeroport del Prat es decideixi des de l'aeroport de Barajas. Nosaltres ja ho vam dir: pressupostos generals de l'Estat, escolti, l'aeroport damunt de la taula. L'aeroport vol dir tot l'aeroport, eh?, que Catalunya decideixi sobre l'aeroport, no sobre les botigues, que deia aquell –amb tot el respecte que ens mereixen els botiguers i els comerciants. L'aeroport vol dir tot l'aeroport.

Per tant, en matèria d'economia haurem de prendre decisions. I tinguin clar que si Catalunya no té aeroport, per nosaltres Espanya no pot tenir pressupostos. I jugarem clar i ras amb aquest tema, i crec que la societat catalana està més que madura a l'hora de reivindicar el control i la direcció dels grans equipaments i les grans infraestructures.

Aquests són els tres elements que nosaltres considerem indispensables, com els deia: actitud amb els valors que han fet gran aquest país; tenir molt clar que l'educació és el fonament, i un canvi en el model productiu, que ja s'està treballant des del Govern, però en què cal també la conscienciació de tots.

Deixin-me també que els parli de canvis i de nou horitzó i de noves perspectives. És evident que..., el president, i crec que també el portaveu del Grup Socialista, diuen que no els va agradar això d'Arenys de Munt. Doncs, mirin, jo els ho diré ben clar: a mi em va agradar. I diré per què: perquè a ningú li han de fer por una urna i unes paperetes. Quants anys hem escoltat –i jo que vaig estar un temps a Madrid...– allò de «sense violència es pot parlar de tot», «sense violència es pot plantejar tot»? Algú em pot dir quina és la violència que hi havia a Arenys de Munt, a part dels setanta falangistes? No hi han arguments, és un acte estrictament democràtic. Això entorpeix la creació d'ocupació? Jo diria que no. Això entorpeix..., a l'hora de crear noves empreses? Jo diria que no. El que sí que fa és que marquem una línia dels que estan disposats a parlar, a discutir, a dialogar, en plena democràcia –perquè estem parlant de democràcia–, i aquells a qui els fa por la democràcia. I no hem de tenir por que la gent es pugui organitzar. Perquè, escolti, el dret a decidir, com els he dit, ja forma part de la centralitat política d'aquest país.

I li ho he de dir, president, vostè sap el respecte que jo li tinc, però crec que es va equivocar quan va jutjar el tema d'Arenys de Munt. Potser no ho compartirà, però no és un bon argument dir que això alimenta la caverna mediàtica. Perquè si tenim por d'alimentar la caverna mediàtica no hauríem fet la Llei d'educació, no hauríem fet l'Estatut –perquè vostè sap perfectament que l'ha alimentat, i molt, l'Estatut, la caverna mediàtica–, vostès no haurien pactat amb un partit independentista i vostè no seria president. Aquest és l'element. Per tant, aquest argument no ens val.

Ni tampoc val l'element del radicalisme i l'extremisme. Vaja, escolti, jo no em tinc per una persona extremista. Les persones que impulsen un pacte nacional per a l'educació, un pacte nacional per a la immigració som persones extremistes? Ja ho he dit abans: formem part d'aquesta centralitat política. Li prego, president, que rectifiqui sobre aquest tema. Potser no hi estarà d'acord. Vostè sap, tots sabem qui és independentista en aquesta cambra i qui no ho és. Es tracta de fer trajecte comú, de fer estacions en comú, ja ho ha dit el portaveu i hi estic d'acord, hi ha de poder pujar la gent a les estacions. Hi estem d'acord. Per això vam participar en la redacció de l'Estatut, per això vam forçar i vam treballar màquines en el tema del finançament, per això estem treballant, perquè Esquerra Republicana vol fer política. Algú ens voldria fora de la política, a Esquerra Republicana, i que

féssim, doncs, proclames. No, no, Esquerra Republicana, l'independentisme d'aquest país, fa política.

Vaig acabant. Sincerament, en aquesta nova etapa haurem de posar també el dret a decidir damunt de la taula, haurem de tirar pel dret en decisions econòmiques transcendents, perquè la nostra indústria afegeixi valor, perquè puguem globalitzar la nostra economia. Perquè la millor política social, ja ho saben –està compartit a dreta i a esquerra–, és crear ocupació. Però també tinguin clar que en aquesta nova etapa que s'obre el país, l'economia, la societat, els partits, ens dividirem en dos bàndols: en immobilitistes i en emprenedors.

Immobilitistes són aquells que es neguen al debat i es neguen a la democràcia, que els fa por; emprenedors són aquells que estan disposats a parlar, a canviar, a moure's, a agafar velocitat. Immobilitistes són els empresaris que paren la mà per rebre més subvencions, que prediquen l'acomiadament lliure com a solució a tots els mals de les seves empreses; emprenedors, en canvi, són els empresaris que estan disposats a arriscar, a jugar fort, a innovar, a incorporar nou talent, que estan disposats a assumir la responsabilitat social. Immobilitistes són aquells sindicalistes que neguen la reforma estructural del mercat de treball i que tampoc volen sentir a parlar d'una reforma a fons de l'Administració pública; però emprenedors són aquells sindicalistes que saben el pes de la indústria, que saben que cal salvaguardar un model industrial, que no podem perdre coneixement industrial, que necessitem la pagesia i el turisme, aquests són els emprenedors.

També són immobilitistes els polítics que s'arramben sense vergonya als poders fàctics, els mateixos polítics que converteixen la seva acció amb Madrid en una descarada acció al servei d'interessos dels que sempre han manat.

També són immobilitistes els que amb l'excusa de la por a la dreta renunciïn a tenir grup propi i decisió pròpia a Madrid; una decisió molt lliure, molt legítima, però no ens poden espantar més amb la dreta. Ja sabem què és el Partit Popular, l'hem patit, eh?, i estem encara tots penjant d'un fil amb la sentència del Tribunal Constitucional, podent patir un cop moral per una actitud contra Catalunya. Però, escolti, ara està governant un altre govern, que és el Govern del PSOE. I, per tant, a aquest tema ens hem de remetre.

Són immobilitistes també aquells que només esperen que el tripartit no sumi per poder pactar amb el Partit Popular.

Però són emprenedors aquells que han decidit ja deixar l'autonomisme i tirar cap el sobiranisme pel dret; són emprenedors aquells polítics que volen que els seus regidors i alcaldes puguin decidir lliurement el futur de Catalunya.

I aquesta, no en tinguin cap dubte, serà la nova dialèctica dels propers anys, entre immobilitistes i emprenedors. I serà un debat al marge de l'esgotador i cansat debat i negociació i estira-i-arroña amb Madrid. Serà un debat català, serà un debat entre nosaltres, perquè ens toca ser emprenedors, ens toca agafar velocitat si no ens volem allunyar d'Europa. En aquesta nova etapa, no en tinguin cap dubte, Esquerra Republicana s'apuntarà al bàndol

dels emprenedors i es posarà al costat de tota aquella gent de Catalunya que vol anar més enllà, siguin quines siguin les seves preferències partidàries, i combatrà amb responsabilitat i rigor els immobilitistes.

I acabo. Vull expressar el meu compromís personal i ferm des d'aquesta tribuna del Parlament, senyors i senyores diputades, que no em trobaran mai en una aventura que pretengui dividir el país en dues meitats enfrontades. Per això vam fer aquest Govern, per això vam fer el pacte del Tinell i el pacte d'entesa. Teníem la voluntat de cosir el país: un sol poble. No és un eslògan d'Esquerra Republicana; és un eslògan, crec, compartit per la mateixa majoria que va aprovar l'Estatut ara fa quatre anys en aquesta cambra. Un sol poble; un sol poble amb alternança. No ens trobaran a nosaltres a l'hora de dividir.

Però em quedo amb una cosa que va dir el president ahir. Potser a vegades avançarem més lentament, però va dir el president: «Però jo també miro lluny i vull anar lluny.» Hem d'avançar conjuntament, sí, però sense renúncies, sense distreure'ns, sense pensar que hi ha coses impossibles, perquè, com els deia... Vostè, Iceta, havia sortit segurament per necessitats fisiològiques, però vostè no hi era i ara li ho repeteixo. (*Remor de veus.*) Li ho diré ben clar, senyor Iceta –vostè, quan no hi era, jo ho he explicat–: el que fa un temps es considerava en aquesta cambra immoral –dèficit fiscal, concert econòmic–..., ahir, hem escoltat amb el president que reiterava el concepte «dèficit fiscal». Perquè la realitat mai és inamovible i perquè la centralitat política d'avui no és la mateixa de fa sis anys.

Nosaltres treballem perquè aquesta centralitat política incorpori, doncs, el dret de Catalunya a ser lliure, no en tingui cap dubte. Però, com els deia, nosaltres, amb tota la complexitat, contradiccions i pluralitat de la societat catalana, que és molta, no treballarem mai ni defensarem mai una divisió de la societat catalana. Però, al mateix temps, també els dic amb solemnitat que ni jo ni el meu partit estem en política per deixar les coses com estan, ni per gestionar resignadament les misèries d'un autonomisme que ja no pot oferir res d'interessant al poble català. Qui es vulgui moure que ens truqui. Qui no es vulgui moure que no ens truqui, perquè Esquerra Republicana ja ha començat a caminar.

Moltes gràcies.

(*Aplaudiments en un sector de l'hemicicle.*)

El president

Té la paraula, en nom del Govern, el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Moltes gràcies, senyor president. Senyor diputat, li agraïxo el conjunt de reflexions i d'aportacions que ha fet al debat, la seva claredat i també el seu suport a l'acció de govern. Intentaré donar resposta a algunes qüestions que ha plantejat explícitament, i també, òbviament, algunes consideracions de caràcter més general sobre alguns dels temes de fons que vostè ha tractat en la seva intervenció, no?, fonamentalment i especial-

ment els referits al present i al futur de l'autogovern, al desplegament estatutari i a la sentència del Tribunal Constitucional, també. Seguiré, doncs, en la mateixa línia traçada en tot aquest debat, de no perdre de vista en cap moment que la nostra principal preocupació –i vostè hi ha fet referència també en diverses ocasions– ha de ser ara i els propers mesos, en aquest debat que fem, la greu situació econòmica que estem patint.

Vull reiterar un cop més que la prioritat del Govern de Catalunya és la gestió de la crisi, dels seus efectes i, per sobre de tot, de les vies i accions que en facilitin la sortida. Perquè, tot i que el nostre Govern no s'ha mostrat en cap moment passiu davant la crisi, seria un error limitar-se a una actitud defensiva, orientada exclusivament a una acció palliativa, a una actuació palliativa. La nostra determinació ha estat i és aprofitar la crisi per accelerar la transformació del nostre model productiu i d'aquesta manera preparar el país per a un futur en què necessàriament haurem d'intervenir i haurem d'esdevenir més competitius si volem seguir progressant i mantenir el benestar i la cohesió social.

Amb aquest canvi de model, absolutament necessari..., vostè ha fet referència al creixement econòmic de la darrera dècada, a la bombolla immobiliària, evidentment, entre altres coses, al creixement de l'economia, que ha comportat també, entre altres coses, l'increment de població que nosaltres tenim. Si ha vingut gent és perquè hi havia feina, hi havia treball. Tot i que cal reconèixer, respecte al model productiu, i no és un mèrit exclusiu del Govern, però sí que sota l'impuls del Govern, que no ara que tenim la crisi sinó abans hem començat a prendre mesures per a aquest canvi de model, per a aquest canvi de model productiu que, entre altres coses, pugui comportar que el nostre país tingui una economia més competitiva, que siguem capaços de produir més i millor, i de ser més competitius en l'escenari internacional, en l'escenari de la globalització.

Bé, però el Govern de Catalunya no pot oblidar en aquests moments que més enllà de les polítiques concretes per a aquells que ho estan passant malament, també té l'obligació de preparar, com deia, el país per a després de la crisi. I per això em semblen importants aquestes reflexions, també, que vostè feia a aquest respecte, no?

Crec oportú, d'entrada, recordar algunes de les actuacions del Govern per atendre les necessitats de molts catalans i catalanes que estan patint en primera persona els pitjors efectes de la crisi, després d'aquest període de creixement, d'aquesta bombolla. És obligació nostra ser al seu costat, actuar i dedicar-hi els recursos per evitar que la seva qualitat de vida i el seu nivell essencial de benestar es deteriori.

Però al mateix temps també vull destacar que aquesta preocupació i aquesta voluntat d'actuació des del Govern les compartim també amb el món local i amb les entitats del tercer sector. Junts, tots plegats, conformem crec que una veritable aliança per al manteniment del benestar dels més de 7 milions d'habitants del nostre país. I hem pres moltes mesures, vostè les coneix, fins ara. I estem compromesos a adoptar-ne, també en el futur, les que facin falta.

En recordaré algunes que considero especialment rellevants, començant pràcticament pel final. Aquest any 2009 s'ha dotat amb 3,5 milions d'euros per a ajuts d'emergència que presten els municipis; s'han reforçat els serveis socials amb més de 433 treballadors socials. Si parlem de la col·laboració amb el tercer sector, per exemple, s'han atorgat més de 3,6 milions d'euros a aquestes entitats; s'ha creat la taula d'iniciatives socials i territorials contra la crisi; s'ha elaborat un protocol per atorgar ajuts d'emergència; s'ha creat la plataforma de cuidadors no professionals, que ofereix cursos de formació, grups d'ajuda mútua, ajuda domiciliària, informació i assessorament tècnic, amb una inversió de més de 3 milions d'euros. I, com vostè sap també, recentment s'ha incrementat la dotació de beques menjador, triplicant els recursos que s'hi havien destinat per governs anteriors. En moments com aquest, òbviament, de crisi, aquesta necessitat urgeix.

Miri, senyor diputat, estem acomplint el nostre deure, estem fent honor al compromís de no abandonar els més febles, com ho demostren aquests exemples d'una política social de proximitat, amb el convenciment que una sortida de la crisi que es fes a costa dels drets socials de la ciutadania seria una sortida en fals. Hem de saber atacar el mal de la crisi des de diverses fonts i des de diversos fronts. No podem deixar d'abordar les transformacions necessàries, aquestes a què vostè feia referència, les necessàries per no perdre competitivitat, però tampoc no podem deixar que se'ns perdin ciutadans i famílies al marge de l'estat del benestar. Aquesta és la lluita més sensible, més delicada, més «micro», però cada família amb dificultats que ajudem representa una petita victòria també contra la crisi.

Dit això, reprenc el fil de la nostra estratègia de futur, en sintonia amb el plantejament central, també, del que està sent aquest debat; una estratègia de resposta a la crisi en què l'aposta per la recerca i la innovació també han de jugar un paper decisiu en la perspectiva de transformar el model productiu català.

En aquest sentit, reitero novament el compromís del Govern de mantenir l'esforç en recerca i innovació que vàrem fer recentment en un acte amb el conseller Huguet, un compromís que ara es concreta a desenvolupar les previsions del pacte nacional; hem millorat la governança del sistema de recerca, amb l'agència de centres de recerca i l'agència de recerca; potenciar els centres tecnològics i de recerca. I tots –Govern, forces polítiques, universitats, agents socials, organitzacions empresarials– estem compromesos a fer de Catalunya un país capdavanter en recerca i innovació.

I això és apropar-nos a Europa –això és apropar-nos a Europa. Això és preparar l'economia del futur. Tenim les persones, tenim les capacitats, les condicions. Segurament també podríem, com en totes les coses, anar més de pressa, potser sí, però l'important és el termini. I aquest el tenim. I aquesta convicció compartida ens ha dut a signar el Pacte per a la recerca, que vostè coneix, que ara estem aplicant i desplegant; a invertir més i millor en recerca i innovació malgrat la conjuntura econòmica, i a fer-ho precisament per garantir una sòlida sortida de la crisi, de la situació actual.

Miri, els darrers cinc anys hem passat, en recerca, desenvolupament i innovació, d'invertir 371 milions d'euros a pràcticament 1.000 milions d'euros, de manera que el nostre esforç inversor amb relació al pressupost de la Generalitat s'ha multiplicat per dos en aquest període. I, més enllà dels esforços, hem d'encertar, jo crec, també, amb l'objectiu al qual dediquem els recursos. Mirem de gestionar-los de manera eficient. Estem parlant, per tant, de governança del sistema, de bon govern, que és un dels objectius d'aquest pacte. Ja hem actuat fusionant les agències de suport empresarial dins d'Acció, i ara ho farem en l'àmbit de la recerca.

Per completar la nostra política, en aquest camp s'està elaborant el Pla de recerca i innovació 2010-2013, perquè pensem en els problemes d'avui, però en els problemes també, en els objectius, en la feina que hem de fer per a aquest període que ve; un pla amb unes diferències respecte a l'anterior, que neix després del pacte nacional i que, a la vista de la situació actual de crisi, evidentment, ens obliga a ser més originals i també una mica més agosarats. El pla ens ha de permetre tenir i retenir el millor talent, aconseguir un sistema públic de recerca de primer nivell, assolir una àmplia base d'empreses que innovin sistemàticament, fer que l'Administració pública esdevingui un agent innovador i tractor de recerca, que la societat en general s'involucri també en el progrés científic i innovador. I espero que entre tots ho podrem aconseguir.

Vostè també ha fet referència a altres temes, ha parlat dels elements que d'alguna manera condicionen, no?, la nostra competitivitat. N'hi ha algun, d'aquests, que ha sortit també aquest matí, com el tema dels peatges, a què ha fet referència, al qual destinem, com vostè sap perfectament, un volum de recursos important. Hem multiplicat gairebé per dos la quantitat de diners que es destina a reduir peatges, arribant a 50 milions d'euros aquest any 2009, al mateix temps que treballem en la negociació amb l'Estat per a la creació d'aquest fons de rescat i homogeneïtzació de peatges, per tractar, entre altres coses, d'eliminar les desigualtats actuals, per reduir el màxim de peatges troncal, per promoure mecanismes automàtics i dinàmics de cobrament, per afavorir els vehicles d'alta ocupació, per afavorir també els vehicles de més baix impacte energètic i per assegurar també, diguem-ne, la gratuïtat dels vehicles de transport col·lectiu de viatgers, tot garantint que aquests traslladen als passatgers la reducció d'aquest cost. En definitiva, treballant en una autèntica política de peatges al servei dels ciutadans, la mobilitat i la sostenibilitat.

Vostè ha fet referència també als temes relacionats amb la formació professional, no? Vostè sap que en aquest terreny el Govern és molt actiu. Ho he dit abans; per exemple, per segon any, perquè de fet és el segon any, els més de cent mil alumnes, 106.000 alumnes, que cursaran ensenyaments professionals superaran els més de 87.000 presencials i a distància que fan batxillerat. Jo crec que és un pas molt important; és el segon any que aquesta xifra, la xifra d'alumnes de formació professional, supera la de batxillerat.

Igualment, coneix vostè que hem posat en marxa iniciatives punteres, com els centres de formació professional,

el segon Pla de formació professional; hem implementat quaranta-tres nous cicles formatius, i hem aconseguit incrementar la col·laboració amb les empreses, i que treballen per potenciar itineraris professionals al llarg de la vida, i particularment aquells que condueixen des dels cursos de qualificació professional inicials fins als cicles formatius de grau superior i des d'aquests als cicles formatius de grau superior; entre altres coses, perquè aquest és un dels objectius també de què parla la Llei d'educació, a què vostè ha fet referència, amb el precedent que té també en el Pacte nacional per a l'educació.

Bé, al nostre país, tots els sectors tenen problemes, evidentment; té problemes el sector..., la nostra indústria, i d'aquí els plans sectorials que vostè coneix; el més conegut, el destinat al sector de l'automòbil, però n'hi ha d'altres.

Hi ha altres sectors que tenen problemes, també, com és la nostra pagesia. I d'aquí, precisament, les iniciatives que hem anat desenvolupant tots plegats perquè realment aquest sector, no important des del punt de vista quantitatiu però sí qualitatiu, és a dir, és un sector..., no per la seva aportació al PIB, que també, sinó per la seva importància, de fet, per construir país.

També vostè ha fet al·lusió en un determinat moment als temes relacionats amb la fiscalitat. Jo, a aquest respecte, he de dir que... Vostè ha fet referència a propostes que en el seu moment es va..., a les quals jo havia fet referència, fruit d'un debat trencat en el marc del diàleg social, el de la baixada de l'IVA a canvi d'incrementar les cotitzacions socials. No sé si aquest debat, en l'àmbit, diguem-ne, estatal, a nivell d'Espanya, es reprendrà; ho ignoro.

Però en qualsevol cas el que sí que crec també..., ressaltar i dir, perquè hem parlat de pujada d'impostos i no de baixades, que hi ha hagut també alguna baixada d'impostos damunt de la taula. Vull dir, en concret, és una que, bé, a nosaltres no ens ve malament. És a dir que hi hagi una baixada de cinc punts de l'impost de societats a les pimes, doncs, crec que, en aquest sentit, ho hem de valorar positivament. Jo no sóc molt partidari de les baixades d'impostos, però, vull dir, depèn del conjunt. I en aquest sentit crec que, per a les petites i mitjanes empreses que formen, que són una part essencial del nostre teixit productiu, aquesta proposta, evidentment, té el seu interès, i evidentment crec que l'hem de valorar positivament. I d'altres, evidentment, i totes elles en el conjunt. De temps n'hi haurà en aquest procés de discussió dels pressupostos generals de l'Estat, que no es fa aquí, sinó en aquest cas al Congrés dels Diputats; de temps n'hi haurà de discutir també els nostres pressupostos i la nostra Llei de mesures financeres i fiscals, que aprovarà el Govern de Catalunya a final del mes d'octubre i que amb posterioritat tindrem ocasió de discutir, de debatre i d'aprovar aquí, al Parlament.

Miri, vostè ha fet referència i una valoració molt positiva d'algunes de les lleis. Vostè n'ha citat algunes; jo en podria citar més. De fet, jo n'he citat; algunes d'elles les vaig citar ahir. De manera molt rellevant, penso que és molt important..., hi ha dues de les lleis que estan en tramitació parlamentària, a les quals vostè ha fet re-

ferència: la Llei de consultes, que ens ha de servir per perfeccionar la nostra democràcia, els mecanismes de participació de la ciutadania; la Llei d'acollida, fonamental per al procés d'integració dels nousvinguts, especialment d'aquest més d'1 milió de persones que han vingut recentment d'altres països, que tenen una altra religió en molts casos, una altra cultura, que no coneixen la nostra llengua, tot i que el consorci hi està fent un gran esforç, que crec que val la pena posar en relleu –mai s'havien fet tants cursos de català com ara, com en aquest moment–, i una gran part dels usuaris d'aquest servei són, entre altres, immigrants, i demostren una voluntat d'integració, entre altres coses, aquesta actitud. I jo crec que la llei és un element que precisament reforça aquesta feina que ja estem fent, la projecta més enllà i és molt positiva.

Com ho és, també, la futura Llei del cinema. Encara d'aquesta llei no hi ha un text que hagi aprovat el Govern, però sí que està anunciada i està, diguem-ne, a l'agenda política del Govern l'aprovació de la llei, d'aquesta llei, que és una llei que evidentment, entre altres coses, ha de tenir per objecte allò a què vostè feia referència, és a dir, normalitzar també l'oferta del cine al nostre país. És a dir, no es correspon la presència del cine en català amb la presència que hi ha, doncs, en l'oferta televisiva o en l'oferta dels diaris, o dels llibres, o de la ràdio. És a dir, està infra, infrarepresentada la nostra llengua en el cinema, i això és una de les coses que ha de corregir aquesta llei. Tampoc la llei no és exclusivament una llei del català al cinema, sinó que també contemplarà altres aspectes precisament per estimular la creació del cinema, perquè hi hagi més producció de cine a casa nostra i de més qualitat.

Bé, vostè ha parlat també dels temes relacionats amb l'autogovern, i jo ara m'hi referiré. Ho torno a fer reafirmant, no?, la meva convicció de fons de la plena validesa de l'Estatut, malgrat aquestes Cassandres a què vaig fer referència ahir i també, evidentment, aquesta sentència que algun dia arribarà, atès que el recurs està formulat des de fa molt de temps. El senyor Iceta ens citava una intervenció seva aquí, tot just, de fa dos anys i mig on ja parlava d'aquest tema. Doncs bé, una convicció de plena validesa de l'Estatut, una convicció que crec que el Govern està demostrant amb l'aplicació normal de l'Estatut, que és el que alguns no han volgut i han qüestionat. És a dir, aplicació normal de l'Estatut, que cal recordar-ho amb ocasió i sense ella, és una llei vigent –és una llei vigent– que obliga tothom, eh? I, correntment, amb aquesta actitud, el Govern ha desenvolupat l'Estatut a bon ritme, no? Hem aprovat trenta-dues lleis que se'n deriven, hem assumit dinou noves competències, hem negociat i acordat el nou model de finançament, i això són realitats tangibles, no?, que cap de les incerteses que pugui suscitar aquesta futura sentència del Tribunal Constitucional sobre l'Estatut pot posar en dubte ni, encara menys, negar, són evidències.

I des d'aquesta convicció i des de la seguretat que dóna la feina feta, el Govern espera amb serenitat la resolució del Tribunal Constitucional. Per això no hem entrat ni entrarem a valorar filtracions interessades sobre una sentència encara inexistente, ho hem dit en més d'una ocasió.

En el seu moment estudiarem i en valorarem el contingut, quan es produeixi, i tingui vostè la seguretat que el Govern liderarà la defensa del nostre autogovern amb la determinació i la intensitat que sigui necessària.

Crec que ens avala la nostra conducta, la fermesa demostrada en el procés de negociació del nou model de finançament, ens avala que no hem deixat de treballar ni un sol moment en el desplegament de l'Estatut, però crec que és més rellevant, avui, fixar-nos en els objectius concrets que tenim entre mans, a fer efectius alguns dels traspasos que tenim en marxa, alguns molt importants que han provocat llargs debats, aquí, al Parlament de Catalunya: el traspàs de rodalies, a continuació, ampliar-lo als trens regionals i, evidentment, acordar un nou model de gestió de l'aeroport de Barcelona, a què vostè feia referència també en la seva intervenció; absolutament en la línia amb les resolucions que aquesta cambra ha aprovat en més d'una ocasió.

Treballarem sense parar perquè Catalunya aconsegueixi ser responsable de les seves infraestructures, així com dels serveis que s'ofereixen als seus ciutadans. Ens guia un criteri bàsic, a més a més, que és obtenir les garanties suficients per comptar també amb els recursos adequats per donar un servei de qualitat a la nostra ciutadania.

I amb aquest objectiu s'estan succeint les reunions tècniques i polítiques bilaterals per a la concreció del traspàs efectiu amb els recursos adequats de rodalies per al proper 1 de gener de l'any 2010, i, simultàniament, el Govern de Catalunya segueix molt atentament també aquest procés de definició del nou model de gestió aeroportuària que esperem que el Govern central faci públic molt aviat.

En definitiva, nosaltres tenim una línia de conducta clara i inequívoca amb relació a la defensa de l'autogovern i del desplegament de l'Estatut, i una línia de conducta fonamentada en la convicció que el pacte polític que va fer possible l'Estatut i la voluntat política expressada pel poble de Catalunya prevaldran per sobre de qualsevol altra consideració.

Bé, vostè, després, ha fet referència, evidentment, parlant de curses i d'etapes, no?, vull dir, jo diria que hi ha curses i etapes, no? Evidentment, aquí, hi ha formacions polítiques que compartim una part d'aquestes... Compartim unes etapes d'aquesta cursa, eh?, però no tots anem al mateix lloc, però compartim una etapa i això és legítim, diguem-ne. Hi ha gent que..., jo estic segur que, vostè, senyor diputat, no es farà federalista demà ni jo em faré independentista demà, això no és sorpresa, crec, que de ningú. I, per tant, el que compartim són aquestes etapes en què hem estat treballant junts i en què estem i continuarem treballant junts, utilitzant els mecanismes de què disposem, amb la màxima ambició, al servei del conjunt de Catalunya, al servei d'una qüestió que vostè ha citat i que jo comparteixo plenament, que és la unitat civil del poble de Catalunya, la unitat del poble de Catalunya, un objectiu bàsic, que és un dels elements que també tenim en comú les formacions polítiques que compartim aquest Govern d'entesa. Després, és evident que, quan parlem d'anar lluny, segurament no tots parlem del mateix, però sí que, evidentment, ens

queden, n'estic convençut, etapes encara per recórrer amb aquesta orientació a què feia referència abans.

I, bé, res més. Repeteixo, agraeixo la seva intervenció, la seva valoració positiva de l'acció de Govern i els ànims també que estic segur que el seu grup comparteix respecte a aquesta etapa que queda d'aquí al final de la legislatura en què, com deia al final de la meua intervenció –i de problemes en tenim molts–, la societat catalana, eh?, i el Govern, el nostre Govern, el Govern de Catalunya està, entre altres coses, per donar solució i per donar resposta a aquestes inquietuds i a aquests problemes dels catalans.

El president

Té la paraula l'honorable senyor Joan Puigcercós.

El Sr. Puigcercós i Boixassa

Gràcies, senyor president del Parlament, senyor president del Govern, senyores, senyors diputats. President, vostè parlava, al final de les seves paraules, de solucions i respostes. Jo li plantejaré ara una sèrie de qüestions que crec que requereixen solucions i respostes.

Abans, hem parlat concisament de la formació professional. Avui, quan estem fent aquest debat, l'empresa més important de Catalunya, Roca Radiadors, de Gavà, està fent una reestructuració de plantilla del 70 per cent. Això és un impacte no només sobre la comarca del Baix Llobregat, té un impacte, i molts d'aquests 70 per cent de treballadors i treballadores, molts, passaran a engruixir –els més joves– el que s'anomena «els ninis». Saben vostè què són els «ninis»? Són els joves que ni treballen ni estudien. Hi ha molts joves emprenedors amb la sort de disposar d'un lloc de treball, de tenir oportunitats, però ens trobem, al nostre país, avui en dia, més de cent mil joves, segons càlculs de la Unió General de Treballadors, que a Catalunya ni treballen ni estudien. Aquesta és una descapitalització del país que no ens podem permetre.

Crec que és urgent que aquest any que ens queda de legislatura, al costat del Departament d'Educació, del Departament de Treball, del Departament d'Innovació, d'Acció Social, sigui capaç, més enllà de la formació professional reglada, que necessita un impuls, més flexibilització, adaptar-se a les necessitats del mercat de treball, necessitem que aquests «ninis» els puguem reintroduir en el sistema educatiu, els puguem formar i els puguem preparar per als propers deu anys. Perquè un país no es pot permetre que una part important de la seva joventut no tingui una formació acurada, vostè ho deia ahir: «Afegir valor als treballadors i treballadores; afegir valor a les empreses.» Doncs, anem a fer que aquesta expressió dels «ninis», eh?, quedi reduïda a una mínima expressió. Això és una necessitat peremptòria per al país i necessita un esforç d'aquest Govern. Fem un esforç, president, en aquest sentit.

També crec que hem de fer un esforç per plantejar una situació injusta amb els treballadors i treballadores i amb molta part de la classe mitjana d'aquest país, que és l'impost de successions. Vostè sap perfectament que nosaltres compartim la filosofia de l'impost de succes-

sions, no és una doble tributació com es diu falsament. Però l'impost de successions, tal com està plantejat en aquests moments, genera injustícies. En vam rebaixar un tram –donacions–, però, ara, hem d'equiparar successions, el conseller Castells ho va deixar ben clar. Però hem de fer un esforç perquè, en aquests moments, hi ha gent que ha d'acabar fent crèdit, allargant hipoteques per viure a casa seva o a casa dels seus familiars que han heretat, o gent gran que és gent gran i que té unes pensions o una situació molt difícil i que ha de fer front a una situació gairebé insostenible.

Aquesta és una situació urgent que clama molta gent. I el que ens passa sempre és que, quan es vol gravar els grans recursos o les grans fortunes, acaben pagant els del mig. I els del mig, escolti, vostè sap que, en aquest país, la classe mitjana és molt extensa, sortosament, eh?, i que duri; són treballadors, treballadores, autònoms, petits empresaris, gent que viu de l'explotació agrària familiar. Per tant, aquí, president, ens hi hem de posar, i ens hi hem de posar de forma seriosa en aquest tram final de la legislatura. I ja li anuncio que nosaltres, en la mateixa línia que al debat de política general, presentarem resolució i espero que la puguem compartir en aquest sentit.

En matèria de peatges, vostè ho ha dit, Esquerra Republicana ha defensat sempre que els peatges, en aquest moment, són una injustícia durant molts anys a Catalunya. No només una injustícia pel fet mateix que molta gent els utilitza per anar a treballar, per moure's des del punt de vista laboral o a l'hora de requerir serveis; ho són perquè som el territori de provisió dels peatges de l'Estat. En aquest sentit, va dir algú: «Home, escolti, ja aniran creixent a Madrid i ens posarem al dia.» Sí, home, però això no és cap consol. Crec que tenen raó aquells que afirmen –i ho puc compartir– de dir: «escolti, hi ha altres prioritats que el peatge», que rebaixar peatges pot estimular l'ús del cotxe i d'altres mitjans, però, mentre no tinguem una bona xarxa completa de rodalies o una bona xarxa de regionals, en aquests moments s'estan cometent moltes injustícies amb gent del Maresme, amb gent del Vallès, amb gent de comarques com el Penedès, de les comarques de Tarragona, de l'Ebre o comarques de Girona. I aquesta és una situació que requereix també mesures.

I, escolti, hi ha fórmules i ho sap, que les hi hem fet arribar: cada cotxe que pugui tenir el màxim de persones que tingui més descompte; penalitzar aquells cotxes en què circula una persona sola. Hi ha mecanismes i hi ha metodologia per poder-ho fer i ho hem de fer, perquè, ho repeteixo, aquesta és, avui dia, una de les injustícies que es produeixen.

També li volia parlar del sector..., no només de l'agricultura o de la pagesia. Miri, quan parlem que cal reestructurar el nostre sistema productiu, quan diem que ens calen canvis, si hi ha un sector amb futur a Catalunya és el sector alimentari. Quan un país ha de decidir davant d'una crisi, sempre ens mirem Finlàndia. Finlàndia és un exemple que va decidir optar per uns sectors –perdó, contra el que es diu moltes vegades i es pensa–, el sector paperer, la pasta de cel·lulosa segueix sent un sector vital a Finlàndia, no el van abandonar, però

van decidir optar i prioritzar altres subsectors industrials. El sector alimentari és un sector molt important, és un sector que dona distinció a Catalunya, li dona capacitat, té capacitat d'arrossegar altres subsectors com el de la maquinària, el de béns d'equipament, però això vol dir que necessitem tenir una pagesia.

Aquest Govern ha solucionat..., amb totes les dificultats que hi havia, ha començat a posar les vies per solucionar un tema tan complicat com el del canal Segarra i Garrigues. Però necessitem, en l'àmbit de l'alimentació, de la traçabilitat alimentària, de la qualitat alimentària, de la indústria de transformació agroalimentària, necessitem reforçar-ho perquè hem de ser els primers, perquè tenim una potencialitat a dins d'Europa. I, escolti, podem comprar moltes mercaderies i importar béns d'equipament, electrònica, industrial, línia blanca, línia marró d'altres països, però, escolti, els aliments, com els de casa, cap.

I això crec que passa, doncs, per enfortir i crec que hi ha una petició, que vostè la sap perfectament, de la Unió de Pagesos de demanar un debat monogràfic en aquest Parlament. Jo crec que aquest any hem de fer aquest debat. El conseller d'Agricultura hi està d'acord. Hem de fer aquest debat, i l'hem de fer perquè crec que necessitem no només des del punt de vista de l'agricultura, des del punt de vista d'innovació i empresa, des del punt de vista de medi ambient, eh? L'alimentació és, avui dia, un element indispensable, la traçabilitat i la seguretat alimentària, i aquí tenim una oportunitat.

Per tant, escolti, aquest és un sector, avui dia, que s'ha dit... Crec que ho ha dit el senyor Artur Mas, no?, des de l'any 2000, ha caigut un 47 per cent, des de l'any 2000, eh? Ja ho dic tot. I des de l'any 2000, per tant, necessitem que aquí hi hagi un debat en què puguem fixar línies noves, que no vegem la pagesia només com un clos, com un element aïllat, depèn també del model comercial... Per cert, president, llei de comerç.

Tenim una directiva de serveis, la Directiva Bolkenstein, que amenaça –amenaça– el model nostre tradicional de comerç, el model de trama urbana consolidada, el model de proximitat, el model que garanteix millor mobilitat i el model que fa que la gent no s'hagi de desplaçar a les zones periurbanes a l'hora d'anar a comprar. Un país equilibrat té grans superfícies en zones periurbanes, però també ha de tenir un petit comerç, i aquest Govern i els governs anteriors s'han destacat per defensar aquest model. La llei de comerç, en base al criteri d'urbanisme i al criteri de mobilitat, ha de respectar aquest model de trama urbana consolidada.

El comerç és important. Una distribució comercial a prop de la gent, a prop dels centres de decisió catalans beneficia la nostra agricultura. Una distribució comercial allunyada de Catalunya, on les centrals de compra i les decisions es prenen lluny de Catalunya perjudica el nostre sector primari. Per tant, aquesta també és una necessitat peremptòria, una llei de comerç amb què ens adaptem a la directiva europea, però que siguem capaços també –com ha fet..., hi ha hagut ja algun govern autonòmic–, de posar-nos al dia, i a l'hora de defensar aquest model que, ho repeteixo, és un model que alguns països que l'havien abandonat –com per exemple

França— hi han hagut de tornar, eh?, per la desertització dels centres urbans.

Per tant, president, necessitem que el tema de la pagesia formi part de l'eix central, perquè no és només la propietat agrària familiar, no són només els sectors de transformació agroalimentària, és tot un model de creixement econòmic, amb molta potencialitat a Catalunya, en què podem ser els millors d'Europa, tenim condicions per ser-ho, en algunes gammes ja ho som, i, per tant, decideix sobre el futur de les nostres empreses.

I vaig acabant. He intentat fer propostes concretes, cinc propostes: la necessitat de la llei del comerç; la necessitat de tenir un sector alimentari i una pagesia en millors condicions; la formació professional, i tots aquests joves que ni treballen ni estudien, que hem de fer un esforç com a país per incorporar-los a la formació; reduir peatges, perquè és una injustícia per a molts catalans i catalanes quan s'han de desplaçar sobretot per anar a treballar, i, com li deia, també l'impost de successions, eh?, necessitem ajustar aquest impost que grava en alguns casos famílies i persones a Catalunya que han hagut de fer gairebé miracles per poder pagar aquest impost i poder assumir la propietat familiar, la casa en la qual viuen, o, fins i tot, en el cas de gent gran, han tingut dificultats afegides. Són cinc propostes; li n'he fet moltes altres a l'exposició inicial.

Però deixi'm fer una reflexió final. No s'estan fent reformes a nivell d'Estat, no se n'estan fent, no hi ha voluntat de fer-les, no hi ha valentia de fer-les. Li podem reconèixer al Govern espanyol que ha tingut sensibilitat en temes de l'atur —n'és conscient, perquè és conscient que hi ha gent que se'ls ha acabat la prestació—; sensibilitat, doncs, apujant una mínima part les pensions. Però, al final, la millor política social és la plena ocupació. Jo crec que ho comparteix tothom, a dreta i esquerra. I crec sincerament que la indústria els pesa poc a Madrid; la indústria és un element moltes vegades desconegut. A l'època del PP, de fet, ja no hi havia ni ministeri, va desaparèixer, i turisme l'havies d'anar a trobar a Economia.

Miri, jo els diré..., quan al senyor Rato, que em mereix molt de respecte, li demanava interpellacions, jo, com a diputat, per turisme, se m'ofenien, al seu ministeri; «vamos a hablar de turismo», deien. Doncs, miri, el turisme és l'aportació més important de divisa a l'Estat espanyol.

Miri, la indústria és molt important. Jo sé que a Madrid això els costa, que mana una tecnoestructura que dificulta molt els canvis, que hi ha una manca, com els deia, de tradició industrial, que hi ha una situació de blocatge i de bipolarització entre el PP i el PSOE que fa un empat infinit, que no hi hagi grans acords. Però en definitiva tot això ens porta que ens hem d'espavilar.

Aquest Govern ja s'ha espavilat, ja ha pres decisions, ja ha fet canvis, ja ha preparat. No tenim totes les eines, però això no ha de ser excusa. No podem esperar Espanya a l'hora de prendre decisions. Sabem que ells tenen bona part dels instruments, però no podem esperar Espanya, perquè a vegades tenim la sensació que a més

Espanya més crisi, a menys Espanya més treball, més ocupació, més indústria, més turisme.

Crec sincerament, senyores i senyors diputats, que en aquesta crisi els catalans sabem navegar-hi. Hem estat acostumats a sortir-nos de situacions més difícils. Amb la situació explosiva que hi havia des d'un punt de vista social, aquest país, des dels ajuntaments, aquest Govern, han anat creant una xarxa que ha permès que molta gent quedés sostinguda i no tingués caiguda lliure. Ara bé, no n'hi ha prou amb política social, són molt importants, són perfectibles; cal un canvi en el model econòmic. I, ho repeteixo, no podem esperar aquells que han perdut tota brúixola o tota voluntat d'avançar. Això ho hem de prendre nosaltres, perquè ens hi va el futur, no només d'aquests més de cent mil «ninis» a què jo em referia abans, aquests joves amb dificultats, sinó de totes les famílies catalanes. Ens hi va el futur d'un país que ha volgut formar part sempre d'Europa, que ha volgut formar part d'aquest esperit innovador i gens immobiliista que és Europa, i a vegades tenim la sensació que aquella Espanya rampant, amb la qual obria avui el discurs, va en direcció contrària, va en sentit contrari. Escolti, hi estem implicats, i volem el millor, que els vagi el millor possible, però no ho estan fent bé, no ho estan fent gens bé; van en sentit contrari del que es demana, del que estan fent la majoria de governs europeus, a dreta i esquerra.

Per tant, senyor president, sigui conscient que el seu Govern, en aquest any que queda de legislatura, haurà de fer passos i haurà de parlar clar quan des del Govern espanyol no es compleixi amb els canvis estructurals que l'economia requereix. La indústria és molt important, el turisme és molt important, la pagesia és molt important per nosaltres. Els sectors productius són vitals per al nostre país, com li deia, i això depèn de nosaltres. Enlairem-nos; hem anat arran de terra durant gairebé sis anys, assumint una situació molt difícil. Crec que podem dir que hem superat aquesta etapa. Ara al país li toca enlairar-se i, com li deia, agafar la velocitat que la resta de països d'Europa han assumit.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Doncs, suspenem la sessió, que reprendrem aquesta tarda a les quatre en punt.

La sessió se suspèn a tres quarts de dues del migdia i deu minuts i es reprèn a les quatre de la tarda i cinc minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general i el lletrat Sr. Muro i Bas.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de tot el Govern.

El president

Es reprèn la sessió.

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, l'illustre senyor Daniel Sirera.

El Sr. Sirera i Bellés

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, molt honorable president de la Generalitat, com s'ha dit, aquest és, probablement, el darrer debat d'orientació política general d'aquesta legislatura. I cregui'm, que estic segur que em creurà, si li dic que som molts els que desitgem que també sigui el seu darrer debat com a president de la Generalitat de Catalunya.

Honorable president, malgrat la imatge idíl·lica que vostè va dibuixar ahir, Catalunya ha deixat de ser, malauradament, un referent econòmic i empresarial en l'àmbit espanyol i europeu. Catalunya ha deixat de ser un destí on localitzar empreses estrangeres, i bona part de les que van venir abans que vostès arribessin al govern han tancat o han marxat.

Vostè ahir, senyor president, va perdre una oportunitat d'or per intentar transmetre confiança als ciutadans de Catalunya. És veritat, vostè ahir va reconèixer que tenim una crisi i també va reconèixer que, com a conseqüència d'aquesta crisi i de la inacció del seu Govern, tenim molts aturats a casa nostra. I a continuació, sap què va fer vostè? Es va dedicar a convertir aquest debat d'orientació política general en un debat de balanç polític general, senyor Montilla; vostè no va parlar en absolut ahir de futur.

Vostè ahir va parlar de la societat civil, d'una part molt concreta de la societat civil: de la societat civil que, malgrat vostès, triomfa al món; de la societat civil poderosa; d'aquella societat civil a la qual el Govern del Partit Socialista Obrer Espanyol diu obertament que vol massacrar a impostos. Vostè va dir ahir, per exemple, que Custò Dalmau triomfa a Nova York, i és cert. Però preguntí-li al senyor Huguet, quan torni, per què el senyor Dalmau ha d'anar a Nova York a triomfar? Perquè vostès els fan fora, els dissenyadors, de casa nostra. Se'n recorda? Se'n recorda de la polèmica? (*Remor de veus.*) Bé.

Vostè ahir, senyor president de la Generalitat, va parlar de l'èxit de Ferran Adrià. Però no va dir ni una sola paraula, senyor president, dels propietaris i treballadors dels petits restaurants que han de tancar a Catalunya sense que el seu Govern hi posi remei.

Senyor president de la Generalitat, els catalans el que volem és que el Govern de Catalunya governi, que assumeixi la seva responsabilitat, que prengui decisions, que apliqui mesures que afavoreixin el teixit empresarial de Catalunya.

Senyor president, els catalans volen tenir, volem tenir, un govern en què confiar; un govern que ens retorni la il·lusió, les ganes de crear empreses i de crear llocs de treball.

Senyor president, els catalans estem farts de sopars de duro. Vostès han estat especialistes els darrers anys, i ahir vostè també, a vendre fum. I és cert que els ha funcionat durant un temps. Però, senyor president, del fum, ni es menja ni s'arriba a final de mes.

Senyor president, els treballadors, els empresaris, els aturats que ahir van perdre part del seu temps a escoltar el seu discurs estan avui molt més preocupats que ahir. Vostè va passar de puntetes sobre la crisi; es va dedicar, va venir aquí a parlar del seu llibre, de les coses que s'han fet durant l'any. I quan va arribar l'hora, en els darrers segons del seu discurs, de dir «bé, i a partir d'ara què farem?», vostè va dir que el que faran és desplegar l'Estatut.

Senyor president, a què juguem? A què juguem? No podem perdre un any més. L'any 2010 serà, i vostè ho sap, un any especialment dur. Totes les mesures que vostès diuen que han estat aplicant han tingut els efectes contraris als desitjats. Les seves mesures contra l'atur han donat com a resultat que Catalunya ha esdevingut líder europea en destrucció d'ocupació.

Honorable president, ahir no vaig escoltar cap missatge per als 519.000 catalans que avui no tenen feina. No té res a dir als 110.000 catalans que no cobren cap prestació ni cap subsidi? No varen escoltar ahir cap mesura que doni resposta als 23.278 autònoms catalans que han plegat des de començaments d'any i que tampoc cobren l'atur.

Senyor president, s'ha adonat del que està passant en aquest país? S'ha adonat que tots els responsables de les polítiques de treball, o millor dit, de destrucció de treball, a Espanya i a Catalunya, porten el segell del PSC? El senyor Corbacho i la senyora Serna, ministre de Treball i consellera de Treball, del PSC. Vostè, senyor Montilla, s'ha convertit en el secretari general d'un partit i en el president d'un govern que s'ha convertit en un instrument de destrucció massiva de llocs de treball.

Ahir vostè, senyor president... (*Remor de veus.*) Ahir vostè, senyor president, també va passar de puntetes sobre els problemes de la indústria. I vostè ho sap. I no va dir res, senyor president. En els darrers cinc anys l'aportació de la indústria al producte interior brut català s'ha vist reduïda en més d'un 30 per cent. Sembla que això no va amb vostè, no? I tampoc va amb vostè que en aquest període l'ocupació industrial respecte de l'ocupació total a Catalunya s'ha reduït en més d'un 35 per cent. Han tancat fàbriques que ja no tornaran a obrir; han marxat per la crisi, és cert, però també, i sobretot, perquè les condicions per mantenir-se aquí..., i sobretot, deia, perquè la Generalitat no ha fet el que havia de fer perquè aquestes empreses fossin competitives.

No es tracta només, senyor Montilla, del mercat laboral, que és important, sinó també de l'asfíxia administrativa, burocràtica i fiscal que pateixen i han de patir les empreses a casa nostra. Es tracta també, senyor president, de fer les reformes estructurals que els organismes internacionals reclamen que es facin i que el seu govern amic, presidit pel senyor Zapatero, i l'esquerra més antitiquada d'Europa es neguen a fer. És un problema de competitivitat, és un problema de prendre decisions i, senyor president, d'assumir el cost polític que representa prendre aquestes decisions.

Miri, el mes de juliol vostès van presentar un model de finançament, un nou model, la paternitat del qual la podríem atribuir en bona part, i amb el permís d'Esquerra Republicana, al conseller Castells.

En el debat de finançament, jo li vaig dir a vostè que el nou sistema obligaria a apujar els impostos. I vostè, se'n recorda?, em va dir que això no era veritat. Ara ha estat el mateix president del Govern espanyol, el senyor Zapatero, qui ha acabat donant-nos, malauradament, la raó. Ens apugen els impostos, senyor president de la Generalitat, i Catalunya pagarà més que la resta de comunitats autònomes. Ens pot explicar, senyor Montilla, senyor Castells, on està el negoci? Els catalans perdem més amb la pujada d'impostos que el que hem pogut guanyar amb el nou model de finançament.

Miri, aquest matí vostè en parlava, però és que apujar els impostos significa que es destruiran més llocs de treball i moltes empreses hauran de marxar del nostre país. El mes de juliol tothom, fins i tot vostès, tenia clar que els números del finançament no sortien. I la Generalitat tancarà l'any amb dèficits mai vistos fins ara: entre 6.000 i 7.000 milions d'euros. Tenim un deute cada dia més gran, un deute que segons el Banc d'Espanya arriba als 27.000 milions d'euros. Per cert, el doble del que vostès es van trobar quan van arribar al Govern de la Generalitat l'any 2003.

Senyor president, ahir també vostè va avançar alguna cosa dels pressupostos, no? Uns pressupostos que novament..., i nosaltres ja fa anys que li ho diem, que són pressupostos que es faran per quadrar amb la despesa però que no fan previsions reals dels ingressos. El nostre portaveu en matèria econòmica li ho diu cada vegada que hi han pressupostos al senyor Castells, i els números, com sempre, tornaran a no ser reals, sobretot perquè, com sempre, els ingressos previstos no són reals. I, finalment, no és que ho digui el Partit Popular, és que la liquidació dels pressupostos acaba també donant-nos la raó.

Senyor president, tenim un govern –i ho ha demostrat a bastament al llarg del darrer any– que estira més el braç que la màniga, que gasta per sobre de les seves possibilitats i que s'endeuta cada dia més. I això ens porta que cap sistema de finançament sigui suficient per satisfer les mans foradades del Govern de la Generalitat. I, per això, vostès i els seus companys de partit ens han d'apujar els impostos a tots els catalans. I jo li dic..., segurament no..., parlo en nom dels votants que han confiat en el Partit Popular, però estic convençut que una immensa majoria de catalans no vol més impostos. Volem que ens els abaixin, els impostos, començant per un impost tan injust com el de successions i donacions. Creu, senyor president –i li faig una pregunta ben senzilla, no?–, creu raonable haver de pagar per poder heretar un petit patrimoni? Creu que és normal o creu raonable que heretar la casa on vas néixer o on has viscut impliqui haver de vendre-la –i en aquests moments, malvendre-la– per poder pagar els impostos? Algú està d'acord amb aquesta afirmació? Creuen que és raonable fer això? Me n'alegro, que dintre del Grup Socialistes hi hagin diputats que diguin que no amb el cap. (*Remor de veus.*)

I li faig aquesta pregunta, honorable president de la Generalitat, perquè vostè (*persisteix la remor de veus*), perquè vostè, senyor president de la Generalitat, no era el que pensava..., no era, senyor president, el que vostè

pensava el 8 de març del 2007. Vostè –ho deu recordar–, vostè es va comprometre públicament a rebaixar l'impost de successions i donacions fins aconseguir que el 80 per cent dels catalans en quedessin exempts, senyor president. Va ser vostè. No cap altre conseller, vostè. I què tenim ara? Ni fets, ni tampoc paraula, senyor president, de la Generalitat.

Miri, nosaltres hem fet un seguit de propostes que demà vostès tindran l'oportunitat de votar –propostes de resolució–, alternativa real de govern per resoldre els problemes dels catalans, no? Li proposem que rebaixi d'una vegada la fiscalitat de successions i donacions, que només es tributi pels grans patrimonis, que es redueixin les discriminacions per parentiu. Tenim un reguitzell de propostes econòmiques que funcionen en altres parts d'Espanya i també d'Europa.

Miri, senyor president, nosaltres no volem més impostos. Perquè sap què? Els impostos finalment els acaben pagant aquells que tenen una nòmina –que encara tenen una nòmina–, els pensionistes, les classes populars, les classes mitjanes i els petits empresaris que aguanten, com poden, obertes les seves empreses.

Senyor president, no volem més impostos, perquè això significarà el tret de gràcia al petit comerç català, que està aguantant com pot la caiguda del consum. No volem més impostos perquè les empreses seran molt menys competitives. No volem més impostos perquè el nostre sector turístic no podrà competir amb les destinacions emergents. I, per cert, parlant de turisme, tenint en compte que aquest matí el senyor Puigcercós deia que no sortia la denominació de ministeri de turisme en l'època en què el Partit Popular governava Espanya, jo he remirat i no he trobat tampoc la conselleria de turisme en el Govern de la Generalitat. Vostès fins i tot li han tret el nom, no? Ja veig la importància que vostès li donen també al turisme a casa nostra.

Miri, senyor president, hi ha una alternativa clara a apujar els impostos, claríssima i fàcil de fer si se sap fer, que és abaixar-los. És l'alternativa liberal. A nosaltres, miri, no ens ho prenem com un insult que ens diguin liberals o neoliberals, no és cap insult, senyor Montilla. Són les polítiques que funcionen arreu del món. I el que es fa a tot Europa en aquests moments per sortir de la crisi –s'està fent– és abaixar els impostos. Es pot fer i és el compromís del Partit Popular allà on governa. Ho ha fet la senyora Aguirre, ho va anunciar ahir el senyor Camps, amb la baixada de l'impost de renda a la Comunitat Valenciana. És el que han fet també els socialistes, com li recordava aquest matí el senyor Mas, a Castella - la Manxa.

Per tant, es pot fer si es vol fer. Però és que vostès ni saben, ni poden, ni volen abaixar els impostos. I si algun dia el Partit Popular governa a Catalunya –que hi governarà, no es preocupi, que hi governarà, i ben aviat (*remor de veus*)–, els catalans veuran com els abaixem els impostos. Només ho farà el Partit Popular. Vostès no han estat capaços de fer-ho mentre han estat en el Govern, i altres van tenir vint-i-tres anys per fer-ho i tampoc van ser capaços de rebaixar aquests impostos.

Senyor president, vostè ahir en el seu discurs demanava també un esforç als ciutadans –perdó, reclamava *novament* un esforç als ciutadans–, i nosaltres el que reclamem és un esforç al seu Govern, un esforç a l'Administració. Vostès han de fer una administració sostenible per als catalans, de dimensió més reduïda i que no ens costi tan cara. L'Administració pública no pot créixer sense límit. La despesa està desbordada i és inassumible. Si reduïm la grandària d'aquesta Administració, i especialment de la seva despesa, podrem també abaixar els impostos.

Senyor president, agrupi conselleries. Vostè aquest matí deia una cosa que és –perdoni'm l'expressió col·loquial– allucinant, en boca d'un president de la Generalitat. Vostè deia: «Reducir o eliminar conselleries és una despesa, bé, al final, molt petita, és un estalvi molt petit.» Escolti, de mica en mica s'omple la pica. (*Remor de veus.*) I vostè ha de tractar d'estalviar d'allà on pugui, senyor president de la Generalitat, no? Miri, agrupar conselleries és una cosa que fan tots els governs del món. Jo no li demanaré avui, com vaig fer l'any passat, que posi fi a la conselleria de relacions institucionals del senyor Saura o amb l'agència de viatges en què s'ha convertit el Departament de la Vicepresidència, però sí que li demano que faci un esforç per estalviar i agrupi, per exemple, Treball i Innovació o incorporant Medi Ambient i Habitatge a Política Territorial. Per què no ho fa? Més enllà dels compromisos polítics que vostè té, per què no ho fa, senyor president de la Generalitat? No el deixen els seus socis o simplement és que ni tan sols s'ho ha plantejat, no?

Miri, senyor president, no és sostenible tenir 26 entitats autònomes administratives, 4 entitats autònomes comercials i financeres, 41 entitats de dret públic, 32 societats mercantils, 65 consorcis i 31 fundacions participades majoritàriament per la Generalitat. No és sostenible, senyor president, i vostè ho sap. I ja sé que és molt difícil per a vostès, que van arribar al Govern enmig d'una molt bona situació econòmica, retallar despeses, i per a vostès ara se'ls fa absolutament impossible reduir els seu tren de vida, no? Vostès tenen les mans foradades per gastar, però d'estalviar i d'austeritat no han demostrat tenir cap mena d'idea.

Miri, senyor president, també hi han altres aspectes d'aquells que vostè diu que no són importants, però que ajuden a reduir la despesa, no?, que és retallar subvencions. Es poden retallar subvencions, i vostè sap que es poden retallar subvencions. Hi han membres del seu partit que també saben que es poden retallar subvencions. Perquè, miri, mentre el Govern de Catalunya subvenciona entitats de fora de Catalunya, de la Comunitat Valenciana, de les Balears, d'això que en diuen «la Catalunya Nord», que és França, i subvencionen plataformes –i subvencionen plataformes– que fomenten l'odi a Espanya, els alumnes catalans han de pagar cent cinquanta euros pels seus ordinadors portàtils. Ho troba normal, senyor president de la Generalitat? Ho troba normal?

Miri, i si parlem de subvencions i de recursos públics, jo li he de dir que també sento repugnància pel que ha passat al Palau de la Música. Però amb una diferència

que no és menor, senyor president. Vostè és el màxim responsable d'un govern que havia de controlar l'ús que es feia de les subvencions i dels diners que hi aportava el Govern de la Generalitat.

La mateixa repugnància, senyor president –repugnància, indignació–, és la que sento després d'haver conegut el resultat de l'auditoria sobre els estudis encarregats pel Govern. President, vostè ho sap, i si no jo li ho explico, no? Jo personalment vaig començar a reclamar al Govern, l'any 2005, explicacions sobre els informes que encarregava a tercers. I tot i les pegues i les dificultats que em posava aleshores el senyor Bargalló i després el senyor Saura, ara comencem a saber què és el que passava. I el que passava, senyor president, és vergonyós, i vostè ho sap. Informes copiats a internet, informes inútils, informes que es pagaven dos cops, informes que es podien haver fet des de la mateixa Administració, informes encarregats a amics, coneguts i parents, informes sobre imatges de determinats consellers, informes, senyor president –i ho diu l'auditoria del mateix Govern–, que s'encarregaven avui i l'informe havia arribat al departament una setmana abans d'haver estat encarregat, senyor president.

I això només és el que ha sortit en una auditoria de l'any 2007, no? Imagini's vostè... Jo el convido –jo el convido, senyor president– a estendre aquesta auditoria als anys 2004, al 2005 i al 2006. Per què no ho fem? Ho farà? Li demanarà al senyor Castells que ho faci?

Miri, a més a més trobo, president –amb paraules, amb terminologia seva–, trobo que és «repugnant» que ningú hagi estat cessat per aquest afer. Vostè ahir deia que tot era legal. No ho sé. El que sí que sé, senyor president, és que és absolutament immoral el que vostès fan, amb relació als informes, amb els diners que costen tant de guanyar al conjunt de ciutadans de Catalunya.

Miri, quan l'Administració fa tan mal ús dels recursos dels ciutadans, quan porta a terme aquestes pràctiques indignes, com pot demanar als catalans que facin un esforç, que facin un sacrifici i que a sobre hagin de pagar més impostos? Com poden mirar els catalans i dir-los: «Nosaltres malbaratem recursos, gastem diners inútilment, i vostè a treballar i a pagar?» Senyor president, no és de rebut això que vostè està fent, i el seu Govern, amb els ciutadans i ciutadanes de Catalunya. Crec, president, que alguns, en lloc d'exposar-se dient que «Madrid ens roba», cosa que sentim massa sovint, s'haurien de preocupar més del que ens roben aquells que s'omplen la boca –la boca i les butxaques– dient que «Madrid ens roba».

Miri, històricament el Partit Socialista i Convergència i Unió s'han tapat mútuament les vergonyes en temes relacionats amb la corrupció. Ho vam veure amb la polèmica de les enquestes. Vam crear una comissió d'investigació que va durar un dia. El senyor Madí va plegar, va dimitir, i no es va continuar investigant, no? Es va tancar la polèmica. La Comissió del Carmel. Ho recorden? No, no, no anem..., anem lluny, sí, però és que és important, senyor Puigcercós, veure quins són els antecedents. El famós «3 per cent», no? Moltes hores de gunita, moltes hores de corbes de resistència, però quan es va arribar a les adjudicacions d'obres, Convergència

i Unió i Partit Socialista van decidir donar per tancada la investigació.

I ara tenen una nova oportunitat. Vostè pot explicar en seu parlamentària les raons per les quals el Departament de Justícia no va trobar cap cosa estranya en els comptes del Palau de la Música? Vostè, senyor Montilla –però també vostè, senyor Mas–, poden assumir el compromís públic de crear una comissió d'investigació sobre aquest afer i sobre els informes encarregats pel Govern i el tuf antidemocràtic que suposa investigar les tendències polítiques dels periodistes a casa nostra? Poden adquirir aquest compromís? Tenen la seva oportunitat, no? No els sembla, senyores i senyors diputats, altament immoral i reprovable que es facin informes sobre com pensen i què escriuen els periodistes a casa nostra? Això em recorda temps en què la televisió era en blanc i negre. Per tant, anem amb compte amb el que fem amb els recursos dels catalans, no?

Miri, Catalunya –Catalunya– viu avui –s'ha dit aquest matí– no només una crisi econòmica, sinó també una crisi de valors i una profunda crisi institucional, no? En aquest escenari en què falta poc més d'un any per a les eleccions, hi ha partits i alts càrrecs del seu Govern als quals sembla que no els preocupa gaire la crisi i es dediquen, en cos i ànima, a preparar referèndums, a preparar manifestacions preventives i crides a la desobediència civil que no fan més que contribuir a la desafecció política dels catalans i que la resta dels ciutadans espanyols ens vegin amb recel.

I no som nosaltres, senyor president de la Generalitat, són els seus socis de govern els que es dediquen a escalfar la llarga precampanya electoral. Aquest matí, el senyor Puigcercós, sense cap mena d'angúnia ho ha reconegut obertament, i jo el felicito perquè, com a mínim, ha estat clar: nosaltres apostem per això, hi continuarem treballant, i aquest any, que serà molt dur per a les empreses catalanes, per als treballadors catalans, nosaltres ens dedicarem a buscar la independència de Catalunya. Doncs, fantàstic! –fantàstic!–, és la seva opció política; però espero i desitjo, senyor president de la Generalitat, que no sigui la seva. I que vostè, si més no, en l'any que queda, posi una mica d'ordre dintre del seu Govern i que aparti –també li ho dic– de les seves responsabilitats polítiques aquells que no comparteixin aquest objectiu prioritari que ha de ser lluitar contra la crisi econòmica.

Miri, senyor president, vostè ja sé que sempre que es refereix al Partit Popular, doncs, ens té de menys, no?, i representem una bona part dels catalans, els quals el tenen a vostè com a president. I, per tant, també, senyor president, tingui molta cura amb determinades afirmacions que fa amb relació als catorze diputats i diputades del Partit Popular, perquè també som catalans i vostè és també el nostre president. I li dic, en aquest sentit, que vostè ens tindrà al seu costat si, com a president de la Generalitat, respecta i acata el marc constitucional i estatutari vigent. Són les regles del joc: Constitució i Estatut. Nosaltres..., i li ho vull deixar molt clar; li ho vull deixar molt clar, perquè suposo que vostè, després, en parlarà –per no perdre el costum; en això, vostè és molt conservador, no?–; parlarà del recurs de l'Estatut,

no? Però, miri, nosaltres, senyor president, acatarem la sentència del Tribunal Constitucional, ens sigui favorable o no a les nostres opinions. I això és, senyores i senyors diputats, el que haurien de fer totes les forces polítiques d'aquest Parlament i també la societat civil catalana. I a mi m'agradaria que vostè, més enllà del que ha estat fent entre ahir i avui –que és l'ambigüitat, no?, dient que..., però no dient–, m'agradaria que vostè pogués sortir aquí, ara, a contestar-me, i digués clarament, obertament, que vostè acatarà, digui el que digui el Tribunal Constitucional, la sentència de l'Estatut.

I res més, ni un pas enrere ni un pas endavant; acatar la llei, que és el que es fa en un estat de dret. Segurament, vostè no ho podrà fer, perquè té el seu càrrec llogat als seus socis de govern, no?, als que li munten referèndums per a l'autodeterminació i als que organitzen boicots als actes institucionals organitzats pel mateix Govern. Però ens agradaria, al conjunt dels catalans, que vostè donés aquesta imatge institucional de respecte a les decisions dels jutges i dels tribunals.

Miri, ens preocupa també especialment que, des de l'arribada de les esquerres al Govern, Catalunya sigui el centre de debat per raons negatives, i que Catalunya, darrerament, no sigui mai protagonista de bones notícies. Vostè, ahir, senyor president, deia que Barcelona i Catalunya tenen una imatge internacional boníssima. La veritat és que no sé si això ho ha llegit a *La Rosa* o en un altre lloc, no? Però, escolti, Catalunya, senyor president, ha estat notícia –i és notícia, malauradament– per la inseguretat i els robatoris als turistes, per la prostitució als carrers de Barcelona i a les carreteres de la resta del país, per les manifestacions violentes o celebracions que acaben en actes de vandalisme. I vostès, el seu Govern ha abandonat els veïns del Raval i de tot Ciutat Vella, que estan cansats de denunciar la prostitució i el *trapicheo* constant de drogues davant de casa seva, amb total impunitat i sense cap tipus d'actuació policial.

Barcelona –i vostè ho sap– és considerada la ciutat més insegura d'Europa pels turistes. No ho diem nosaltres... (*Remor de veus.*) No ho diem nosaltres. I vostès no fan res. Miri, senyor president –segurament vostè ho sap, però li ho reitero–, sap quina va ser la reacció del Departament d'Interior, quan van sortir aquelles fotografies a *El País*, on es veia que es practicava obertament la prostitució al mercat de la Boqueria? La primera reacció va ser dir que els Mossos no eren competents, que això era una cosa de la Guàrdia Urbana, que ells no sabien, no contestaven. Unes imatges que van donar la volta al món i que han fet un mal terrible a la imatge de la ciutat de Barcelona. I vés per on, senyor president, els Mossos deien que no eren competents. Vostè creu que aquesta és una resposta acurada? Sí, sé que després es van posar les piles, quan totes les televisions, quan tothom en parlava, no? Però la primera reacció del conseller, del Departament d'Interior, va ser dir que els Mossos no en tenien competència. Creu que és normal? Creu que els Mossos poden justificar-se? –o el Departament d'Interior, perquè, si no, després el senyor Saura dirà que nosaltres ataquem els Mossos, i que quedi clar que nosaltres no ataquem els Mossos, ataquem el senyor Saura; que quedi clar, i crec que vostès ho tenen prou clar, no?, està claríssim. Molt bé.

Miri, vostè ahir parlava de la culminació del desplegament dels Mossos d'Esquadra, i no va dir ni un sol mot, no va dir absolutament res de l'augment de la inseguretat a Catalunya. I ens agradaria, perquè crec que és un tema també cabdal, que vostè pogués contestar-nos amb relació a això.

Vostè ahir va parlar també de la Llei d'educació, però vostè sap també que l'educació no avançarà si no es destinen més recursos a l'ensenyament, si no es dignifica la figura dels mestres, si no tenim un sistema educatiu en què també es pugui estudiar en castellà. Aquest matí em feia gràcia escoltar el senyor Puigcercós quan deia: «Oh, els catalans no podem portar els nostres fills que vegin cinema en català. I quan hem de portar-los a veure cinema en català, hem d'agafar el GPS per saber a quin cine hem d'anar.» Escolti, si un català vol que els seus fills estudiïn en castellà, han d'agafar el pont aeri –han d'agafar el pont aeri, senyor Puigcercós–; siguem seriosos, home –siguem seriosos. (*Remor de veus.*)

Miri, senyor Montilla, vostè tampoc ha parlat dels trenta mil alumnes que estudien en barracons, o de les deu mil places menys d'escola bressol que vostès s'havien compromès a fer. Ni tampoc que han retallat les beques de menjador i el transport escolar.

Ahir també va parlar vostè de la construcció d'hospitals, però no va dir res d'un tema que afecta i que preocupa molts catalans, molts espanyols, que afecta tothom, no?, que són efectes de la grip A. I miri, si amb la grip estacional ja es col·lapsen els serveis d'urgència hospitalària, i fins i tot estan senyalitzats els llocs de les lliteres als passadissos dels hospitals, podran ara? Estem preparats per fer front a la situació? Es tornaran a col·lapsar les urgències? Disposarem, senyor president, de suficients llits pediàtrics per atendre els nens que es contagien?

I miri, al marge de la grip A, que és certament preocupant, els problemes de la sanitat catalana persisteixen. Senyor president, les llistes d'espera estan augmentant a casa nostra. A la resta de comunitats autònomes es rebaixen, i a Catalunya augmenten. Els pacients a Catalunya tenim una triple espera: espera per ser visitats per l'especialista, espera per fer la prova diagnòstica, i espera per ser intervingut. Mentrestant, alguns hospitals fa anys que esperen. L'hospital de Montcada, Ripollet, Cerdanyola i Badia es va anunciar el 2004 –el 2004 es va dir que el tindríem el 2008–, i ara vostès diuen que estarà cap al 2015; onze anys després. O el de Viladecans, que havia d'entrar en funcionament l'any passat i fins al 2011 diuen que no estarà.

Se m'acaba el temps i després en podrem parlar, no?, però vostè va, també, demanar ahir que ens suméssim a un pacte per a les infraestructures. Escolti, vostè no ens pot demanar que ens sumem a un pacte que no respon a les necessitats reals que té avui Catalunya. Vostès han estat incapaços d'acceptar el que tota la societat catalana els està demanant. Han presentat una proposta –i ho deia aquest matí un altre portaveu– feta des del dogmatisme més radical de l'esquerra. El traçat del quart cinturó no pot ser una goma que vostès vagin estirant en funció de les necessitats polítiques i d'acontentar els seus socis de govern. No pot ser tampoc, el pacte, una justificació de la seva nefasta política de trànsit,

no?, per col·lar-nos els vuitanta quilòmetres per hora i les seves moltes recaptadores. Han volgut també col·lar-nos en el pacte una pujada dels peatges en hora punta i fer-nos pagar més cars els peatges en les operacions de sortida i tornada.

Vostès –i aquest matí ho ha dit el senyor Puigcercós, i en això li dono la raó, no?– volen que el treballador que surt de casa a les set del matí per anar a treballar a un polígon pagui més peatges. I que, a sobre que fem dues hores de cua, paguem més peatges. Senyor president, em pot explicar què ha quedat d'aquella Catalunya lliure de peatges?, d'aquells actuals consellers seus, en els peatges de Catalunya, xiulant i xiulant per eliminar els peatges? On han quedat aquelles promeses que vostè feia quan estava a l'oposició?

Miri –també s'ha dit aquest matí, no?–, la licitació del Govern cau un 46 per cent de gener a agost. I la pregunta que ens fem és: on estan els diners que vostès diuen que tenen de més? Què estan fent? Ahir, també, vostè va donar una llista de totes les infraestructures que s'estan inaugurant i que s'estan fent. Totes –ho reitero, totes– pensades, ideades i iniciades en governs anteriors, o de Convergència i Unió o del Partit Popular. Em pot dir vostè una sola gran infraestructura –una sola gran infraestructura– que vostès puguin donar perquè el proper Govern de la Generalitat pugui inaugurar? Cap, senyor president –cap.

Acabo –acabo, senyor president. Són molts els problemes que avui tenen els catalans per culpa de la Generalitat. I a cada problema, els catalans es pregunten què fa el Govern per ells. I, malauradament, i després d'escoltar-lo ahir, senyor president, els catalans no tenim resposta, no? Algú, fa uns dies, em va donar una resposta que, malauradament, és la que em va semblar més real: «El Govern està ocupat a resoldre els problemes del mateix Govern.» Per tant, senyor president de la Generalitat, si el problema és el Govern, el que haurem de fer, al més aviat possible, és canviar de Govern.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

(*Alguns aplaudiments d'un sector de l'hemicicle.*)

El president

Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, certament vostè diu que jo sóc previsible. Vostè no ho és menys, eh?, després m'hi referiré. Però, abans de respondre algunes de les qüestions que m'ha plantejat, especialment les referides a la crisi econòmica, a les que vostè ha fet referència, i també a altres aspectes de la gestió del Govern, m'agradaria fer-li una consideració de caràcter més general. Vostè ha començat dient que desitja que sigui l'últim debat en què jo participi com a president de la Generalitat. Això ja ho veurem, ho diran els ciutadans. El que, segurament, aquest sí que serà l'últim debat seu com a president del Grup Popular. (*Remor de veus.*)

Bé, li he de confessar que, en algun moment d'aquestes últimes setmanes havia tingut l'esperança que arreglaríem aquest debat amb un escenari sensiblement diferent al que hem tingut en els darrers tres anys. Tenia l'esperança que es podia produir un canvi en l'actitud política del Partit Popular amb relació a Catalunya, que finalment haurien entès que, si retiraven el recurs contra l'Estatut, podien fer una gran aportació a la serenitat i a la moderació que la societat catalana –i l'espanyola també– necessiten, senyor Sirera. Però no ha estat així. Havia imaginat que el senyor Rajoy, que tan sensible sembla voler mostrar-se cap a la realitat catalana darrerament amb les seves visites, hauria tingut la intel·ligència i el coratge polític, o simplement l'interès partidari, també legítim, d'imposar un canvi d'actitud del seu partit amb Catalunya. Un canvi d'actitud, encara que fos responent a interessos electorals, miri, per afavorir la candidatura de qui probablement ocuparà el seu lloc d'aquí a uns mesos, no?, o un any. Un canvi d'estratègia en previsió d'hipoteques i futures aliances, que podria tenir una prova indiscutible amb un gest de dignitat que milions de catalans esperen des de fa molt de temps: la retirada del recurs que el Partit Popular va presentar contra l'Estatut.

Un any té, entre altres coses, dotze mesos. Bé, hauria estat el reconeixement implícit que la campanya de fa quatre anys i el recurs de fa tres, que han estat la causa principal d'una situació realment crítica en l'equilibri institucional de l'Estat de les autonomies que va néixer amb la Constitució de l'any 78. I una campanya i un recurs que no delaten una altra cosa que una molt escassa predisposició a acceptar allò que la mateixa Constitució posava en marxa: un estat democràtic i descentralitzat que reconegués les realitats nacionals que el conformen i que donés sortida, entre altres, a les nostres aspiracions d'autogovern.

Però no ha estat així. Una vegada més s'han imposat les tendències més retrògrades dins del seu partit, les que potser mai no van acceptar del tot el títol vuitè de la Constitució espanyola, i que sempre han trobat excessiva l'evolució de l'Estat que allà es prefigura.

Ja em perdonarà aquest excurs tan llarg, no?, senyor Sirera, però l'he volgut fer per posar en evidència la profunda decepció que sento per l'actitud d'alguns dirigents del seu partit amb responsabilitats institucionals els darrers dies també, una actitud que suposo que..., l'actitud aquesta d'aquests dirigents que vostè deu compartir i que deuen compartir també les màxims dirigents del Partit Popular de Catalunya i d'Espanya. Em refereixo a la decisió de la presidenta de la Comunitat de Madrid de recórrer contra la transferència a la Generalitat de la competència en matèria d'autoritzacions inicials de treball per a persones estrangeres; per cert, que figura en l'Estatut d'Andalusia –suposo que demanarà aquesta transferència– i que vostès van votar –una vegada més, aquesta doble vara de mesurar. Una de les competències que reconeix l'Estatut i que ha de permetre gestionar des d'una major proximitat i coneixement una qüestió molt sensible, especialment en un temps de crisi com el que estem vivint. El portaveu socialista aquest matí ha fet referència a això.

Aquest nou recurs, ara presentat per un govern autonòmic en mans del PP, és l'expressió gràfica, una mica, de la seva actitud. El seu partit segueix tenint la pretensió de créixer electoralment a la resta d'Espanya a base dels atacs de totes bandes contra el Govern de Catalunya, contra Catalunya, sense que sembli preocupar-los el és mínim que aquests atacs sistemàtics, demagògics, indiscriminats en molts casos, s'acabin convertint en una nova onada de catalanofòbia, d'opinió esbiaixada i hipercrítica de Catalunya, i contribuint a engrandir una ferida que trigarem molts anys a reparar, si no és que s'ha convertit, principalment per mèrit seu, de vostès, en crònica, no?

I el que és més greu –el que és més greu– és que després, com qui diu, de sotamà, les comunitats que públicament s'esquincen les vestidures clamant contra Catalunya corren a beneficiar-se de les mateixes competències reclamades i aconseguides per Catalunya. També el finançament, escolti, aquest finançament que vostès criticaven, que té totes aquestes maldats a les quals vostè ha fet referència, però que les comunitats del Partit Popular no sembla que s'hi oposin.

Una vegada més, sembla que a costa de Catalunya tot s'hi val, senyor Sirera. Com que vostès saben que difícilment assumiran responsabilitats de govern a Catalunya, malgrat el seu desig, sembla que no els importi practicar una política de terra cremada aquí, mentre això pugui suposar algun mèrit en la gran creuada espanyola, no?, del seu partit. I això és realment decebedor.

No podia deixar de dir-li i de fer-li aquesta reflexió abans de respondre algunes de les coses que m'ha plantejat en la seva intervenció: temes referits, evidentment, al fet que Catalunya ja no és un model de lideratge... Doncs, continuem tenint el lideratge en ocupació, en població ocupada, el continuem tenint. La nostra mitjana està per sobre de la resta, tenim més població ocupada. I m'he referit aquest matí que l'any 2003, malgrat l'increment de l'atur, que afecta Catalunya i afecta també, com vostè sap, molts altres territoris, Catalunya continua sent un model.

Li'n citaré un exemple precisament de fa uns dies. Una important delegació de l'Acadèmia de les Ciències sueques, presidida pel rei de Suècia, amb un grup d'empresaris molt importants, van estar de visita a Catalunya veient algunes de les empreses punteres de Catalunya en el terreny de la biomedicina i de la biotecnologia. O sigui, sí que som model, eh? Es queden sorpresos, fins i tot, dels avanços que en alguns camps hem fet. Segurament no és model de lideratge per a vostè, segurament perquè tampoc coneix aquesta realitat.

Bé, miri, d'aquesta realitat, vostè ha fet referència fins i tot que vaig parlar d'un dissenyador que va a Nova York a exposar, perquè aquí va exposar fa uns mesos. Vostè igual no hi va anar, però la propera vegada el conseller Huguet jo crec que, si no, el convidarà, eh? Al Barcelona Fashion, hi era, aquest dissenyador.

Miri, no vaig parlar de la crisi, diu vostè, «no hi havia cap missatge per als aturats i per als autònoms». Vostè segurament no em va escoltar, i segurament ha estat absent les diferents vegades que en aquesta cambra,

al llarg del darrer any i mig, hem presentat paquets de mesures de lluita contra la crisi, des del 15 d'abril del 2008, el primer paquet de mesures, fins al darrer, que és el pla d'ajust pressupostari del 23 de juny d'aquest any, o, sense anar més lluny, propostes i projectes que precisament hem signat amb els agents econòmics i socials pel que fa referència a l'atur juvenil, tot fa deu dies. Podria fer-li el llistat, eh?, vull dir, de les mesures: per als autònoms, per als emprenedors, per als aturats, per als joves, per als diferents sectors productius, per a les petites i mitjanes empreses, per al sector de l'automòbil... Però, bé, suposo que seria una mica perdre el temps; vostè hauria de conèixer aquestes propostes a aquestes alçades.

Miri, «han tancat empreses», diu, «per l'asfíxia administrativa». Si alguna cosa ha fet aquest Govern, entre altres coses, és un esforç precisament de simplificació administrativa, amb tot un paquet de mesures que s'ha elaborat a més a més amb els sectors afectats, bàsicament amb les organitzacions patronals i amb les cambres de comerç. Aquest és l'objectiu també d'una llei que està en tramitació en aquest Parlament, l'anomenada «paca», aquest objectiu té. Espero que la llei que surti d'aquí faciliti realment les coses. Aquest és l'objectiu del Govern, amb l'aprovació i remissió que hem fet al Parlament. Per tant, per asfíxia administrativa no: regulació, diguem-ne, excessiva regulació, si de cas, és la que penso que hi ha en aquest camp. La regulació ha de ser la necessària per garantir, entre altres coses, doncs, la seguretat, per garantir el respecte a la normativa bàsica, els drets de les persones, per garantir, evidentment, que les coses es fan bé, però de la manera més àgil possible. Aquest és l'objectiu d'aquesta llei i del conjunt de mesures que hem desplegat, entre altres coses, per facilitar les coses a les empreses, que es puguin establir i que puguin ampliar la seva activitat.

Bé, vostè ha parlat del nou model de finançament; diu que perdrem més amb la pujada d'impostos que els aconseguits pel finançament. Bé, és una reflexió, si més no..., vull dir, curiosa, la seva, no? Entre altres coses perquè, miri, si pugen els impostos, els impostos –em refereixo als impostos estatals, vostè es referia a això–, això també té un efecte sobre els nostres comptes públics, més enllà de l'acord del finançament, com vostè sap.

I, per cert, repeteixo que respecte a l'acord de finançament no he escoltat cap comunitat governada pel seu partit que digui que no el signa perquè és dolent. Vull dir... Ens acusen a nosaltres que és una cosa nostra, que els que hem tret més recursos som nosaltres, això sí; però no he vist que hi renunciïn i hagin explicitat de manera clara que no signaran aquest acord que, el d'ells també, haurà de ser bilateral, com vostè sap, i acceptar-lo o no en la corresponent comissió mixta.

Vostè ha parlat dels impostos amb la seva recepta neoliberal, es parla dels impostos i del que es fa a Europa i del que no es fa a Europa. Miri, a Europa hi ha governs conservadors que porten ja una pila de temps, no?, de països com Dinamarca, governat per un partit conservador des de fa temps, amb un 48 per cent de pressió fiscal, d'ingressos fiscals en percentatge de PIB. Sap vostè

quina era la pressió fiscal l'any 2004 a Espanya, en el conjunt d'Espanya? El 34,5 –estic citant fonts d'Eurostat, no són cuina pròpia. Sap quina és avui? El 33,1. Avui hi ha menys pressió fiscal, amb relació al PIB, que l'any 2004. Recorda que va haver-hi un canvi de govern l'any 2004? Ho dic perquè això convé posar-ho també en relleu. Entre altres coses, fins i tot, per als que no ens agraden les pujades d'impostos –a ningú li agrada, no?, apujar els impostos, fins i tot ni a aquells que ho han de fer–, però els que considerem que sense impostos no hi ha estat del benestar, no hi ha estat, i menys estat del benestar. I en això sí, clarament, que hi ha una diferència fonamental amb vostès, eh?, amb el Partit Popular, especialment, ho repeteixo, quan a més a més vostès en aquest cas tenen una tasca d'oposició.

Vostè ha parlat d'un impost en concret, que és l'impost de successions. Certament, aquí hi ha un compromís –figura en el pacte, fins i tot, de les tres formacions polítiques que van donar suport en el seu moment al naixement del Govern d'entesa–, que és la revisió i l'actualització d'aquest impost. Es va fer un retoc, es va fer una intervenció, especialment, és veritat..., el senyor Puigercós tenia tota la raó quan aquest matí deia que afectava fonamentalment a successions; per cert, amb un molt bon resultat. Jo crec que una de les coses que hem de veure és l'anàlisi de l'impacte que han tingut les modificacions que vàrem fer. I segurament amb algun reajust, també amb algun canvi que haurem d'introduir per fer-lo més just, no per eliminar-lo. Jo també, en això, clar i català; vull dir, no estic a favor d'eliminar un impost que, per cert, en aquests països d'Europa de què vostè parla, excepte en un parell de països –Itàlia, un d'ells–, aquest impost existeix.

Miri, vostè ha tornat a parlar de modificar conselleries, de consorcis, de societats... És que, bé, la Generalitat és una administració que s'ha anat omplint de contingut, de competències, de recursos, ha anat enfortint l'autogovern, com ho han fet també altres comunitats governades pel seu partit, que tenen també entramats institucionals d'aquest tipus, per cert, i que tenen molts més funcionaris que la Generalitat de Catalunya per habitant. Suposo que això ha sortit periòdicament als diaris, diguem-ne, eh?, el percentatge de funcionaris i de treballadors públics per territoris. Ho sento, no estem precisament..., no som els que en tenim més. Estem a la cua, eh?, o sigui que això vol dir també alguna cosa, com vostè es pot imaginar.

Vostè parla que les subvencions que es donen a organitzacions... Miri, fem el que faria qualsevol govern també, que és, en un cas com el nostre, als col·lectius fora de Catalunya que defensen la nostra llengua i la nostra cultura, ajudar-los, com ho fa el Govern espanyol, com ho fa qualsevol govern –com ho fa qualsevol govern. I ho continuarem fent.

Vostè ha parlat del Palau de la Música aquí, demanant responsabilitats. Déu meu, jo pensava que el senyor Millet era patró de la FAES, no de la Fundació Irla o de la Fundació Campalans. (*Rialles i alguns aplaudiments. Veus de fons.*) Ah, no? Déu meu! Ho diuen els diaris fins i tot, vull dir, no, no... Suposo que té relació, bé, amb un període d'estima, no?, del que va ser

president del Govern d'Espanya amb el president del Palau de la Música. En qualsevol cas, miri, aquí al Palau el que hi ha són delinqüents, hi ha hagut delinqüents, gent que ha robat. No presumptes delinqüents, no diré «presumptes», perquè han confessat, almenys dos s'han autoinculpat, diguem-ne, de cinc delictes; per tant, són delinqüents. I els delinqüents els ha de tractar un jutjat. I això és el que esperem, que la justícia, perquè està en mans de la justícia, actuï i esclareixi el que hagi d'esclarir. Jo estic molt tranquil.

Informes. Bé, no tornaré a repetir les coses de les quals he parlat aquest matí, dels informes, no? Sí que, una mica, he preguntat a veure què fan els governs del Partit Popular, quina facilitat hi ha per accedir als informes, a la informació, fins i tot en alguna comunitat propera, diguem-ne, on tenen problemes amb altres coses; vull dir, tampoc faré l'excursió, eh?, no, no... Però, escolti, ni còpies, ni els deixen veure, ni els contesten, i altres coses encara menys, de tots els informes que fan, eh?, fins i tot segurament de coses que avui estan més en les planes dels diaris, fins i tot d'aquests.

Miri, aquí hi ha hagut auditoria, hi ha hagut informe de la intervenció, sí, però és la primera vegada que es fa. Els informes hi són, no hi ha hagut irregularitats ni il·legalitats, estan a disposició dels diputats i continuaran estant a disposició dels diputats per a la seva consulta. I, evidentment, com he dit aquest matí, com totes les coses són millorables, i jo crec i hem admès que aquestes coses són millorables. I, per tant, evidentment, d'acord amb les indicacions de l'auditoria i de l'informe de l'interventor, es prendran mesures en aquesta línia precisament per assegurar un millor funcionament d'aquestes coses.

Bé, novament avui vostè a cada debat descobreix que el senyor Puigcercós és independentista, eh?, i que Esquerra Republicana vol la independència. A cada debat descobreix vostè que el senyor Puigcercós és independentista i Esquerra Republicana, també. (*Remor de veus.*) I que jo no ho sóc. Suposo, no? Molt bé, doncs, continuï descobrint que és independentista, i suposo que algun dia sortirà de la seva sorpresa.

Miri, vostè ha dit: «Més valdria que es dediqués...» –i ha fet un comentari una mica despectiu dels independentistes–, que no es dediquen..., es dediquen a fer referèndums i no a treballar en la crisi i tal. Escolti, independentistes treballant per sortir de la crisi, Déu n'hi do els que hi ha, més que molts altres –més que molts altres– d'altres formacions polítiques. Vull dir, per tant, i aquí, en aquest Govern, n'hi ha algunes mostres. N'hi ha algunes mostres perquè, evidentment, hi ha alguns consellers que són d'Esquerra Republicana, entre altres coses.

Miri, després ens ha fet aquesta excursió que vostè fa, no? Parlar de la inseguretat, de beques, d'educació, de joves, d'accidents, de sanitat..., aquesta perdigonada. Inseguretat i prostitució. Miri, inseguretat. Miri les enquestes, les enquestes aquestes que surten..., les del CEO, és igual, les que vostè vulgui, n'hi ha diverses, a escollir, les que publiquen els diaris. Miri on figura la inseguretat com a preocupació dels ciutadans. I on figurava fa uns anys, quan ja teníem problemes d'atur.

Del 3 al 7, a la setena preocupació –a la setena preocupació. Això és el que pensen els ciutadans, excepte que vostè els vulgui interpretar molt millor que el que diuen aquestes enquestes.

Si Barcelona fos la ciutat que vostès descriuen no vindrien els turistes que vénen, ni els projectes que vénen, ni els investigadors que vénen, ni les empreses que vénen, ni, evidentment, tindria la capacitat d'atracció que té aquesta ciutat. Solament cal veure els congressos, el turisme de tot tipus.

Nosaltres no hem abandonat el Raval; altres no hi han estat mai. No hem abandonat el Raval, ni l'ajuntament ni la Generalitat. Tot al contrari, hi treballem conjuntament, en un barri complicat, certament, en un barri complicat, en què hi ha problemes, com en molts barris –com en molts barris– dels que estem treballant, afortunadament. Aquests barris que, entre altres coses, he citat al llarg d'aquest debat.

Beques. «Hem reduït les beques.» Home, però si les hem multiplicat per tres. Ho he dit aquest matí. Vostè és que..., jo no sé... Hi ha coses que són evidències. Jo no sé qui li fa els..., però que mirin els papers, els pressupostos que tenim, ja ho veurà... Vull dir, ja ho veurà. Si ho fa vostè, s'hi ha de dedicar una mica més, eh?, i mirar els temes amb més deteniment. (*Remor de veus.*)

Aules prefabricades, les aules prefabricades. Escolti, l'any passat, el curs passat, 34.000 alumnes més; aquest 24.000 més. I el nombre d'aules prefabricades, que és veritat que en tenim més de les que voldríem..., però el període de manteniment d'unes aules habilitades fins que s'inicia la construcció d'un col·legi s'ha escurçat en el temps moltíssim, fins i tot tenint en compte això, la pressió que hi ha, no?, i l'increment de col·legis nous o de grans remodelacions: 104 al llarg del curs passat, des de setembre de l'any passat a aquest, 104 centres.

Insatisfacció pels serveis sanitaris. Bé, com tot, és millorable, eh?, però, escolti, la sanitat que tenim..., i ho diuen especialment i ho valoren els de fora; m'ho deia... Sap que es va produir un accident aquest estiu en què un autocar..., que va haver-hi uns ferits i morts, uns holandesos. Francament, les autoritats del país estaven sorpreses del nivell de la nostra sanitat i dels nostres hospitals. I això diu molt dels professionals i de l'esforç que s'està fent.

Ho dic perquè a vegades el problema que tenim és que fins i tot massa gent de fora ve. No està aquí la consellera de Salut. No dic que hi hagi turisme sanitari, tot i que també. (*Remor de veus.*) I això, entre altres coses, és pel nivell de la nostra sanitat; si no, no vindrien.

Bé, miri, Pacte d'infraestructures. Sento que no el signin, no? Sento que no el signin. I si és perquè hi ha un tram en una obra del traçat que no està dibuixat... Vull dir, n'hi han d'altres que tampoc estan dibuixats, però sí que està explicitat al projecte. D'una obra que té diferents trams, alguns d'ells en avançat estat d'execució. Estaria bé que vostè els veiés i que s'estan fent ara, no fa vuit anys ni fa deu, eh?, sinó els darrers anys.

Respecte als peatges, escolti, si hi ha menys peatges... (*Rialles.*) Hi he fet referència, vull dir... Hi han més

peatges ara? Digui'm quin peatge nou hem creat en els darrers quatre anys. (*Veus de fons.*) Ah, ja..., que el cost de la vida i les clàusules que tenen les concessionàries no serveixen, no? Vull dir, miri, el que hem fet és reduir peatges, entre altres coses, destinar més recursos a la reducció de peatges, selectius. I ho continuarem fent. Avui he dit, aquest matí hi he fet referència..., des de l'any passat hi ha més..., des de l'any 2006 per ser exacte, hi ha més autovies sense peatge que de peatge a Catalunya.

Accidents. Fins i tot en això vostè s'hi ha aplicat poc. Però si fa..., el Servei Català de Trànsit ha presentat recentment, fa un parell de setmanes, en roda de premsa, tot un estudi de l'evolució dels accidents i dels morts. Si afortunadament en aquest tema anem i anem bé –i no és mèrit, que també, del servei, vull dir, alguna cosa, alguna relació hi tindrà–, però és l'actitud més constructiva, jo crec, més conscient dels ciutadans, de les mesures del carnet per punts i d'una actitud jo crec que més conscient també dels ciutadans respecte al perill que comporta, doncs, el fet de conduir en determinades condicions i el fet de no fer cas de les indicacions i de la senyalització i de la normativa.

Bé, amb això acabo. Miri, jo pensava que, sent aquest el seu darrer debat, alguna idea nova aportaria, alguna solució, eh?, a part d'aquesta innovadora d'abaixar els impostos, però he vist que no hi ha cap proposta, cap idea nova. Sincerament, jo sí que crec que vostè ha perdut una oportunitat. Ho sento.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor president. Senyor Sirera, té la paraula per al torn de rèplica.

El Sr. Sirera i Bellés

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, honorable president de la Generalitat... Miri, vostè ha tornat a fer el de sempre, no? I és criticar el que fa el Partit Popular fora d'aquest Parlament, fora d'aquesta comunitat, no? Vostè té por, senyor Montilla, de debatre amb el Partit Popular de Catalunya. Té por de debatre amb el Partit Popular de Catalunya. (*Remor de veus.*) Només busca els arguments de fora, no?, però no aguanta un debat cara a cara o amb el president del grup parlamentari o amb la presidenta del Partit Popular –que avui ens acompanya i a la qual saludo des d'aquí–, no l'aguanta, vostè, no l'aguanta. (*Persisteix la remor de veus.*)

Miri, i a vegades... I li ho dic amb tot el respecte institucional que puc tenir, que és molt –que és molt–, però li he de dir, senyor president, que vostè a vegades, segons el to de les seves intervencions, hauria de reflexionar sobre el paper que li toca fer. Vostè, senyor Montilla, és el president de la Generalitat, no la senyora Pajín. I això vostè s'ho hauria de posar al cap. Vostè això s'ho hauria de posar al cap, no? Ja li ho explicaré, si vol.

Però vostè ha de tenir un aire més institucional, vostè és el president de la Generalitat, no altres coses, no? I miri, vostè ha tractat de fer-me mal, i li puc assegurar que no... Sóc plenament conscient que no seré el proper cap

de llista del meu partit a les eleccions autonòmiques, ho serà la senyora Alicia Sánchez-Camacho, i, a més a més, faré el que pugui perquè pugui treure'n el màxim profit electoral i els catalans tinguin un govern amb el seny que pot posar el Partit Popular de Catalunya.

Però és que vostè també està acompanyat per dues persones que van ser caps de llista i que no tornaran a repetir: el senyor Saura i el senyor Carod. Vull dir, no sé si m'ho feia com un retret i també els el fa a ells, o no. Vull dir, per tant, anem amb compte –anem amb compte– perquè aquestes coses, al final, li esclaten a la cara, i no és el que nosaltres volíem, no?

A més a més, nosaltres, ja li ho dic, sabem qui serà la nostra candidata, serà la senyora Alicia Sánchez-Camacho. Jo no sé si serà vostè, o la senyora Tura guanyarà les primàries i serà la candidata a la presidència de la Generalitat. (*Forta remor de veus i alguns aplaudiments.*) No ho sabem, no ho sabem. I, per tant, ja ho veurem, ja veurem el que passa, no?

Miri, vostè torna, com sempre..., i la veritat és que tinc ganes que el Tribunal es pronunciï no només per saber de quin mal hem de morir, sinó també perquè deixi vostè, perquè pugui canviar..., els que li fan el discurs, els que li preparen els papers puguin canviar d'argument, i com a mínim pensin una mica més, no?, sobre què dir-li al Partit Popular de Catalunya.

Vostè ens reitera –i avui ho ha tornat a fer– que retirem el recurs a l'Estatut. I la pregunta que jo li faig és si vostè li ha formulat aquesta mateixa petició al *defensor del pueblo*, exministre del Govern socialista. O si li ha fet aquesta mateixa petició al president de l'Aragó, també, per cert, del Partit Socialista. (*Remor de veus.*) Perquè no ho hem sentit en boca seva, i no estaria malament que de tant en tant, doncs, també..., allò de veure la palla en l'ull aliè, no?

Miri, que el senyor Puigcercós és independentista nosaltres ja ho sabem, però és que cada vegada que surt li ho recorda vostè, que ell és independentista. (*Rialles.*) Per tant, escolti, algun problema ha de tenir vostè amb ell, no nosaltres, que sabem perfectament el senyor Puigcercós, diguem-ne, què és el que pensa, no?

Miri, vostè ha tornat avui a fer el de sempre, no? I és a no pronunciar-se. I vostè és el president de la Generalitat, li ho reitero. Vostè ha de poder sortir aquí i dir, com a president de tots els catalans, què farà quan el Tribunal Constitucional es pronunciï. Vostè encara no ha dit que acatarà la sentència del Tribunal Constitucional. No ho ha dit. I és greu que un president de la Generalitat pugui deixar, diguem-ne, entreveure que potser, segons els socis què és el que diguin, farà una cosa o en farà una altra, no? La llei és la llei, i vostè també l'ha de complir.

I, miri, no li accepto el to despectiu amb què vostè ha dit que jo he fet una excursió en el meu discurs i me n'he anat a parlar de seguretat, de sanitat, d'educació... Escolti, com pot dir que és una excursió parlar dels temes que afecten realment el conjunt dels catalans? Com pot despatxar-se amb aquesta poca elegància en aspectes cabdals i que preocupen i molt el conjunt dels ciutadans de Catalunya?

Miri, vostè deia, ens preguntava: «Quins peatges hem apujat? Quins peatges hem apujat?» Escolti, tots els peatges que depenen de la Generalitat s'han apujat per sobre de l'IPC, tots –tots. Vostès, que deien que volien una Catalunya lliure de peatges, han apujat els peatges –la Generalitat– per sobre de l'IPC. I em pot dir què farà amb la Conreria, senyor president? Hi posaran un peatge o no hi posaran un peatge? Perquè crec que és bo també que avui vostè pugui explicar si aquesta serà una via de peatge, com s'ha anunciat, o no ho serà. Per tant, anem amb compte també amb les coses que es diuen, no?

Mirin, vostès parlen..., diu que la seguretat de Catalunya és fantàstica, que no hi ha cap problema, que tot és magnífic, que aquí no hi ha res. Escolti, no ho diem nosaltres, eh? Vull dir, ho diu l'*Avui*, que em sembla que és un diari en què la Generalitat té alguna cosa a veure, no? I diu: «La inseguretat creix a Catalunya per la crisi.» Escolti, els robatoris a botigues al carrer pugen un 20 per cent. I això no és de fa un mes o de fa..., això és de fa..., doncs, el 31 d'agost. Fa quatre dies, senyor Montilla. No ho diem nosaltres, ho diu la premsa de la qual vostè, doncs, té tantes ganes, no?, de veure les coses que diuen. I sap què passa? Sap per què diem que..., o fem cas del diari *Avui*? –una altra cosa és que ens mereix tot el respecte, com la resta de mitjans, no? Però és que el senyor Saura no ens dóna les xifres reals de la delinqüència a Catalunya. I nosaltres les preguntem amb preguntes parlamentàries i el senyor Saura ens amaga la resposta. Per tant, jo li demano que, si vol que parlem amb propietat o que tinguem com a mínim la mateixa informació que vostè, li digui al senyor Saura que respongui a les preguntes que humilment fem des del Partit Popular de Catalunya.

Senyor president, vostè tampoc ha dit..., no m'ha contestat, suposo que no pot, perquè, clar, vostè fa gala de complir la seva paraula i que vostè... Bé, aquest és el text de la seva conferència (*l'orador mostra uns fulls*) donada el 8 de març del 2007 al Col·legi d'Arquitectes de Barcelona. Vostè, no cap conseller, no cap membre del seu partit: el president de la Generalitat de Catalunya. I vostè, senyor Montilla, deia textualment que vostè presentaria una llei sobre l'impost de successions i donacions que faria que un 80 per cent dels catalans en quedés exempt i la pressió fiscal mitjana es reduiria substancialment, per sobre del 25 per cent, i que quedarien alliberades de l'impost les herències petites i mitjanes. On ha quedat el compromís públic del president de la Generalitat? Paper mullat, senyor president de la Generalitat. Com sempre, compromisos que després no s'acompleixen.

I vostè ahir, i avui també, no?, ha fet un debat de passat, no ha parlat de futur. Ha parlat, ha dit en el seu discurs que s'han de fer canvis estructurals, però no ha dit absolutament cap dels canvis estructurals que vostè proposa, no? Nosaltres, senyor president, volem parlar de futur, i demà, a les propostes, l'alternativa del Partit Popular serà una alternativa de futur, no parlarem de passat, no? Cal reduir l'Administració de la Generalitat, no? Cal reduir el nombre d'agències, cal reduir el nombre de societats, ens i entitats i cal reduir també la burocràcia administrativa.

Senyor president, no pot ser que vostè i el seu Govern estiguin donant subvencions a entitats que a València, que a la Comunitat Valenciana organitzen manifestacions en contra d'un president legítim, com és el senyor Camps, a la comunitat. No pot ser que vostè estigui pagant amb les subvencions entitats que es dediquen permanentment a manifestar-se al carrer contra un govern legítim. Si fos al revés, si el senyor Camps pagués subvencions a entitats perquè aquí es manifestessin en contra de vostè, què diria? –què diria? (*Veus de fons.*) Doncs, miri, li demano que tingui una mica de cura amb aquestes coses, no?

Jo li faig una proposta. Hem parlat de les enquestes, hem parlat dels informes, no? Li faig una proposta. Escolti, perquè vostè ha dit una cosa que no és veritat: els informes no estan a l'abast dels diputats; tenim moltes dificultats. I jo la proposta que li faig és que es creï un registre públic d'informes amb seu al Parlament, no?; que sapiguem qui encarrega l'informe, per què s'encarrega l'informe, que digui la necessitat d'encarregar l'informe i, sobretot –per què no?–, que es pugui consultar l'informe.

Vostè també ha parlat de realisme o de pessimisme, no?, i jo hi torno a insistir: 500.000 aturats, 27.000 milions d'euros de dèficit... Escolti, hem parlat de l'atur juvenil a Catalunya, de la caiguda de les exportacions, de la manca de recursos per a la dependència..., hem parlat de tot això, no? I jo el que li demano en aquest tram final de legislatura, senyor president, si és que vostè no té a bé convocar eleccions avançades i que un altre govern més preparat, amb més ganes, amb més empena, amb més força, amb més idees, pugui treure el país de la crisi, doncs, que faci alguna cosa més que esperar simplement que sortim de la crisi, no? Vostè ha d'assumir que totes les mesures que ha aplicat i que vostè explica dia sí, dia també..., i jo li reconec aquesta capacitat seva d'explicar que mai com ara s'havien fet tantes coses. Però, escolti, si amb tot el que han fet tenim més atur que abans, és que tot el que ha fet no es fa en la direcció correcta, no? I, per tant, alguna cosa vostè hauria de fer, no?

Jo li demano –i vaig acabant, senyor president– que faci cas del senyor Castells en aquest tema dels impostos, no? Abaixar els impostos no és ni optimista ni pessimista, és fer el que cal fer, és fer el que avui reclamen els catalans i les empreses catalanes. Senyor president, amb la pujada dels impostos que els seus socis de partit estan proposant, els catalans pagarem seixanta euros més per família i mes –seixanta euros més. Em pot dir quant rebran els catalans en les seves butxaques del nou model de finançament? No ho pot dir, veritat? Nosaltres sí que podem dir quant pagaran de més en impostos, no?

I acabo –acabo–, perquè vostè diu que això és impossible, i vostè sap perfectament que això ha estat possible. Ho va fer un govern del Partit Popular, i, si vol, ja podem parlar amb el senyor Rato perquè li doni un parell de classes de veure com es fan aquestes coses, no?, que es poden fer i, a més a més, es fan bé.

Jo li demano, senyor president –i acabo–, una cosa, i sé que amb vostè ja no tornarem a debatre en aquest debat, però li demanaré una cosa, no? Sigui sensible amb la

gent amb dificultats. Sigui sensible, senyor president, amb la gent amb dificultats. I no li ho diem nosaltres, li ho diuen els seus socis de govern. Vostè sap perfectament a què m'estic referint, no? En el seu discurs d'ahir vostè va ser –a banda d'un *tostón*, que això és l'opinió que poden donar els altres– poc sensible amb la gent que té dificultats. I això no és el que espera Catalunya del seu president de la Generalitat.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Doncs, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, l'il·lustre senyor Jaume Bosch.

El Sr. Bosch i Mestres

Gràcies, president. Molt honorable president, celebrem avui el tercer debat de política general de la legislatura, i començo recordant, tal com vaig fer en les dues altres ocasions, que aquest és el nostre debat sobre l'estat de la nació. És per això que toca examinar la situació del país, més enllà d'una visió massa lligada exclusivament a allò que d'una forma restrictiva s'entén per política.

Tots coneixem aquelles paraules, molt citades, de Martí i Pol: «Som on som; més val saber-ho i dir-ho.» Cal que en aquest debat el Parlament demostrï que sap on és el país i tingui la valentia de dir-ho, demostrar a la ciutadania que som conscients dels seus problemes i les seves inquietuds, perquè aquesta és la primera condició per proposar solucions. El realisme de saber on som i reconèixer-ho no implica caure en el pessimisme o en el catastrofisme partidista i interessat; és el primer pas per poder oferir a la ciutadania la confiança que el país tirarà endavant i superarà la crisi econòmica.

Des de l'anterior debat han passat moltes coses a Catalunya. La principal és que, tal com ens temíem, la crisi s'ha agreujat i ha colpejat amb força amplis sectors de la societat; sectors clau de l'activitat econòmica pateixen la crisi. Aquesta té els seus efectes en la base industrial del país, però igualment es manifesta de forma preocupant en l'agricultura i la ramaderia, i també en el sector dels treballadors autònoms. Es generen expedients de regulació d'ocupació que afecten molts treballadors i treballadores en grans empreses prou conegudes. I, alhora, segueix el degoteig, menys cridaner però igualment terrible, de tancaments o acomiadaments que afecten dues, tres o deu persones en empreses petites. I la situació s'agreuja per als aturats als quals s'ha acabat el subsidi d'atur i es troben sense ingressos. Nosaltres ja reclamàvem a l'Estat fa un any un nou tipus d'ajut per a aquestes persones; ha arribat tard i amb una primera regulació decebedora, que en part hem contribuït a corregir.

Continua encara pendent l'exigència de responsabilitats als qui des del sector financer són els principals –tot i que no els únics– culpables de la crisi. No hi ha hagut càstig, i encara es discuteix si cal limitar els ingressos i la forma de funcionar dels grans dirigents de la banca. Avui hem conegut que un alt directiu del Banc Bilbao

Vizcaya Argentaria cobrarà més de 3 milions d'euros bruts cada any, fins que es jubili, i més de 52 milions d'euros en jubilar-se –una vergonya–, mentre, malgrat els ajuts que el sector financer ha rebut, els crèdits a les famílies i a les petites empreses continuen restringits. Cada cop més famílies han de recórrer als serveis socials, ja que tots els seus ingressos queden absorbits pel cost de la hipoteca. I, per acabar-ho d'agreujar, ens consten pràctiques abusives que es produeixen quan una persona ha de demanar un ajornament del pagament de la hipoteca i se li concedeix, però a canvi de modificar el tipus d'interès que pagava fins llavors i que s'estava beneficiant de la baixada de l'euríbor. Tot això en el marc d'un sistema financer espanyol que, al costat de l'italià, és el que més comissions de tota mena cobra per realitzar qualsevol gestió i que la Unió Europea qualifica d'opac.

Aquesta situació té conseqüències socials. Que ho preguntin als ajuntaments, que han vist augmentar de forma considerable les persones que necessiten ajuts de tot tipus. O tan sols cal apropar-se als supermercats de determinades zones per veure persones que esperen que llencin els aliments sobrants per anar a recollir-los. O constatar que hi ha famílies que subsisteixen gràcies a les minses pensions dels pares ja jubilats, perquè els fills adults s'han quedat sense feina.

L'impacte de la crisi és més greu en determinats segments de la societat. La gent jove pateix l'atur, però també una precarietat i temporalitat cròniques que dificulten la seva emancipació. Aquests efectes són visibles en el món urbà, però igualment tangibles en el món rural. També les dones, les famílies monoparentals, els adults de més de cinquanta anys que perden la feina o les persones procedents de la immigració. I un sector molt feble: la gent gran. Per a molta gent gran que viu sola, una petita reparació no prevista d'un electrodomèstic o de la llar pot suposar que es quedi sense recursos econòmics per acabar el mes. I cal no oblidar de cara al futur que l'any 2020 l'esperança de vida al nostre país es situarà als noranta anys.

La Unió Europea impulsa dada vegada més polítiques no tant sectorials com adreçades al suport als diversos moments vitals dels ciutadans i ciutadanes, i les polítiques socials també generen activitat econòmica. Com diu el president del Brasil, Lula da Silva, cal començar a parlar no de despesa social, sinó d'inversió social.

Avui és més necessari que mai dotar de recursos econòmics els ajuntaments; són la primera línia d'actuació davant els efectes socials de la crisi. És cert que tenen una base d'ingressos propis relativament més resistent a la davallada de l'activitat econòmica que la de la Generalitat, però també és cert que aquests ingressos, ja insuficients, han baixat i que alhora s'han multiplicat les necessitats dels seus serveis socials, i també dels serveis no obligatoris. I és als municipis i als seus barris on ens juguem la cohesió de la nostra societat.

L'Estat central té pendent des de l'inici de la democràcia resoldre el sistema de finançament municipal. Fa uns mesos, els ajuntaments catalans varen donar suport a la Generalitat per reclamar el nou sistema de finançament de Catalunya. Ara, aquest Parlament i el Govern,

que ja ha millorat substancialment les aportacions que es realitzaven en l'època de Convergència i Unió, han de fer pinya amb els municipis per buscar solucions.

I també cal donar suport a tots els serveis públics, a entitats i organitzacions que ajuden a paliar els efectes de la crisi, des de Càritas a totes les ONG que, des de perspectives ideològiques diferents, estan ajudant la gent. I en especial cal defensar el paper dels sindicats –Comissions Obreres, UGT, la USOC–, que en circumstàncies molt difícils canalitzen les justes reivindicacions dels treballadors que es poden quedar sense feina.

Només alguns exemples. A la meua comarca, al Baix Llobregat, avui les persones aturades són 59.000; a Barcelona ciutat, els aturats han passat de 50.000 a 90.000 persones en un any i mig. Per això, quan des de la patronal es proposen mesures que són autèntiques provocacions, com l'abaratiment de l'acomiadament, un govern d'esquerres, a l'hora que ha d'apostar pel diàleg amb tots els agents socials, no pot situar-se al mig com si fos neutral. Els sindicats defensen mantenir les condicions laborals, les regles de joc que han establert, que hem establert les institucions durant els darrers anys. I cal repetir-ho quan ens trobem ben a prop de la Jornada Mundial pel Treball Digne, que tindrà lloc la propera setmana, el dia 7 d'octubre.

El meu grup parlamentari no considerarà que estem sortint de la crisi fins que no es torni a recuperar la creació de llocs de treball. No menyspreem els signes de recuperació que es poden intuir, però el Govern no pot conformar-se amb cap més brot verd que el de la creació de llocs de treball. La sortida, tal com ja dèiem l'any passat, és un canvi de model productiu, de model de desenvolupament, en el qual cal comptar també la població rural, que sosté el territori i l'equilibra.

Avui tothom coincideix a criticar un fals creixement basat en l'especulació immobiliària, fins i tot aquells que la van tolerar o fomentar quan governaven. El problema és que, a més a més dels factors globals, la crisi a Espanya i Catalunya té un element que la fa més greu: els anys anteriors a la crisi s'havia crescut, però en una direcció equivocada. Si fa un temps apostar per un canvi de model semblava una proposta radical, avui és un clam. Ho ha escrit l'exministre Joan Majó: no es tracta de recuperar els llocs de treball perduts, es tracta d'anar creant nous llocs de treball inventant noves activitats i adaptant-les a les persones per exercir-les.

I aquí el meu grup torna a plantejar les possibilitats que ofereixen camps com l'extensió dels serveis assistencials a les persones, les noves tecnologies, les iniciatives de recerca, les empreses agroalimentàries d'alt valor afegit, la implantació de sistemes per a les energies renovables, el turisme sostenible o la preservació del medi ambient, el que nosaltres denominem «un nou estat verd del benestar».

En aquest Parlament s'ha afirmat repetidament que les polítiques mediambientals eren un fre per a l'economia, per al desenvolupament. S'ha acusat de talibans de l'ecologia els que simplement intentàvem que s'apliquessin directives de la Unió Europea. La lluita contra el canvi climàtic és un bon exemple de com l'actuació

conjunta d'administracions, empreses i societat civil pot esdevenir una eina útil per fer front a un dels principals reptes de la humanitat, però també per relançar una activitat econòmica entesa de forma diferent.

A Catalunya es va celebrar fa més d'un any la Convenció contra el canvi climàtic, organitzada per la Generalitat. El proper mes, Barcelona acollirà l'última reunió organitzada per les Nacions Unides –el president hi va fer referència– abans de la cimera de Copenhaguen sobre el canvi climàtic, un esdeveniment que es celebra a Catalunya no pas per casualitat i que aplegarà més de tres mil persones, bona part d'elles representants governamentals, d'entitats i d'empreses, que concretaran a Barcelona les negociacions que han de permetre l'èxit de la cimera de Copenhaguen.

Això també és projecció i presència internacional de Catalunya, però alguns partits sembla que no vulguin assabentar-se del que passa al món, encara que tingui lloc aquí. No n'hi ha prou a declarar-se admirador d'Obama; també cal llegir els seus discursos i les seves propostes. I avui el senyor Mas –que ara no hi és–, ell que vol dirigir un país, ha de tenir discurs sobre el canvi climàtic, i no n'ha dit ni una paraula –ni una paraula.

Cal tenir discurs i acció de govern, com l'estratègia catalana per la mitigació del canvi climàtic; o la dessalinitzadora del Prat, entesa no com una infraestructura més, sinó com la culminació d'una nova cultura de l'aigua, basada en l'estalvi i la reutilització; o la política pública d'habitatge, una de les prioritats d'aquest Govern, que en alguns dels seus molts camps d'actuació, com la rehabilitació d'habitatges, suposa millora de la qualitat de vida a la llar, millora de l'eficiència energètica i possibilitats d'ocupació en un sector tan sensible com la construcció.

També és fonamental per definir el model de país i sortir de la crisi el Pacte nacional per a les infraestructures. En aquest camp, la inversió promoguda per l'Administració és molt important, però també en aquest cas cal no caminar en la direcció equivocada. Si apostem per un canvi de model, aquest canvi ha d'afectar la visió tradicional, ja superada, que ha confós infraestructures exclusivament amb carreteres per al transport privat. No diem que no calguin carreteres; sobretot, millorar les existents, sense trencar la certa harmonia que algunes mantenen amb el paisatge. El que diem és que la prioritat ha de ser el transport públic, i molt especialment el ferrocarril, i que cal incloure dins del concepte modern d'infraestructures les que afecten l'aigua i els residus.

Per això el meu grup signarà el pacte nacional. I lamentem que Convergència i Unió, després d'exigir-lo de forma repetida, es negui ara a firmar-lo. I, si us plau, no donin la culpa a Iniciativa. Si Convergència i Unió no el firma és perquè el pacte no inclou la seva visió carinclona de les infraestructures, basada en innecessàries obres faraòniques, com el transvasament del Roine, que fa poc varen posar com a condició per signar; o un quart cinturó pensat amb motivacions que res tenen a veure amb les necessitats de mobilitat de la ciutadania del Vallès Occidental, del Vallès Oriental o del Baix Llobregat.

I en aquest nou concepte de desenvolupament ens trobem que el nostre país disposa d'una xarxa de cooperatives, d'economia social, del tercer sector, que conformen un teixit econòmic i social molt més fiable que les empreses que avui vénen i demà se'n van, perquè donen prioritat als interessos dels centres de decisió per damunt del que consideren perifèria. La tradició cooperativa de Catalunya és avui un mecanisme especialment adaptat a la nova economia de la societat del coneixement.

I l'aposta per l'educació, per la formació, educació al llarg de tota la vida, des de l'escola bressol a la universitat, amb especial atenció a la formació professional, però també a la formació d'adults. El professor Joan Subirats, en un article titulat «La gran assignatura pendent», ens recorda que les escoles d'adult són en molts casos l'única possibilitat dels nouvinguts o dels joves que, després d'una transició en el mercat de treball, amb l'única acreditació del certificat d'escolaritat, volen recuperar la seva trajectòria formativa. I no s'enganyin: el problema de la Llei d'educació no és que no tingui el suport d'Iniciativa, és que no tingui el suport d'una part de la comunitat educativa, la meitat de les entitats que varen signar el pacte nacional.

El meu grup vol destacar algunes actuacions del Govern de la Generalitat que considerem clarament positives. En posaré tres exemples. El primer: l'augment de la dotació de beques menjador a les escoles, una mesura que el meu grup va proposar en l'actualització de l'acord de govern d'entesa, una mesura imprescindible perquè moltes famílies vegin disminuïdes les seves necessitats de despesa. El segon: l'Acord per a l'ocupació juvenil, signat fa pocs dies per la Generalitat, Foment del Treball, Pimec, Acció Jove - Comissions Obreres, Avalot-UGT i el Consell Nacional de la Joventut i que preveu seixanta-cinc accions concretes per a joves de setze a vint-i-nou anys i que ordena el conjunt de polítiques per a la joventut atorgant centralitat a l'ocupació. I el tercer: l'aprovació en el Consell Executiu de la setmana passada del Decret de l'energia eòlica, que suposa una aposta real per les energies renovables i la creació de llocs de treball vinculats a aquest sector.

Dues reflexions més. El meu grup considera la política fiscal un instrument per sortir de la crisi; és una forma legítima d'obtenir més recursos públics per aconseguir més equitat social. No som uns radicals inamovibles. En aquesta legislatura, el Govern de la Generalitat ha ajustat l'impost de successions i donacions per tal que tan sols afectés determinats immobles, a partir d'uns valors elevats, i que no gravés la transmissió de l'habitatge habitual. Un tribut, per cert, que Convergència i Unió va aplicar mentre va governar.

Però no és aquest, el tema. Nosaltres estem exigint al Govern central un increment dels recursos públics, i això requereix una fiscalitat equiparable a la de l'entorn europeu. La nostra posició és la contrària a l'expressada per un important representant del sector financer espanyol que va dir fa uns dies que calia augmentar els impostos a les classes mitjanes i no a les rendes altes. Doncs bé, nosaltres el que volem és incrementar els impostos a les rendes més altes i no a les classes mitjanes ni a les menys afavorides, i amb l'objectiu que siguin les rendes

altes, que s'han beneficiat tant i tant dels anys de bonança econòmica, les que ara contribueixin que les administracions puguin ajudar els sectors socials que més ho necessiten. No sembla que el Govern central s'atreveixi a anar clarament en aquesta direcció. Com escrivia fa poc el catedràtic d'economia de la Universitat de Barcelona Joan Tugores, l'argument real per no gravar les grans fortunes és l'amenaça que puguin utilitzar els seus enormes recursos no tan sols contra el Govern de torn, sinó contra els interessos del conjunt de la ciutadania. I recordem, finalment, una vegada més, que un dels instruments, no prou aprofitat encara, per generar més ingressos públics és la lluita contra el frau fiscal, més freqüent, per cert, en les rendes més altes.

Una segona reflexió arran del cas Millet. El pitjor que li pot passar a un país que està vivint una greu crisi econòmica, que comporta sacrificis per a la major part de la societat, és l'esclat d'uns fets com els que afecten el Palau de la Música. Però, dit això, valorem positivament que els delinqüents hagin estat descoberts. Desitgem que la justícia arribi fins al final en la depuració d'uns fets delictius gravíssims i que sigui conscient de l'alarma social causada i que actuï fins al final, amb totes les conseqüències. Alhora, hem d'evitar caure en l'estratègia de la defensa d'en Millet, de repartir i diluir unes responsabilitats que són de qui ha comès els delictes. Això no vol dir que les administracions no hagin de reflexionar a fons sobre com ha estat possible que hagi passat el que ha passat i adoptar les mesures necessàries perquè no torni a repetir-se mai més. També convindria recordar ara els dos debats que hem viscut en aquest Parlament amb relació a la regulació de les fundacions, quan l'oposició acusava el Govern d'intentar limitar l'autonomia d'aquestes entitats i d'imposar excessius controls.

Però hi ha una altra reflexió que molta gent s'està fent: el diferent tracte que avui encara, al segle XXI, reben les persones o les entitats en funció del cognom, l'origen o la posició social. Quantes associacions de veïns, entitats culturals, ONG, s'estan preguntant com ha pogut passar això, quan a ells per una subvenció de mil euros se'ls obliga a aportar, com és lògic, tots les justificants, sota l'amenaça de quedar-se sense subvenció l'any proper? Dins d'aquesta tendència al tracte privilegiat, cal situar algunes reaccions sorgides de Convergència i Unió el mateix dia de l'entrada dels Mossos d'Esquadra al Palau per ordre judicial; expressions com «ocupació del Palau pels Mossos» o com «persecució». Ben segur que més d'un avui preferiria haver callat aquell dia.

Però, malgrat tot, la realitat cultural de Catalunya és la dels cantaires de l'Orfeó Català que, tot i les dificultats viscudes, apostaven i aposten per la música; la de milers d'entitats cíviques que estructuren l'activitat cultural arreu del país; la dels centres públics de producció cultural que funcionen de forma correcta, i la de tots els artistes que treballen cada dia per oferir-nos creacions de qualitat. I aquest argument ens retorna a la crisi econòmica i al convenciment que plegats, Govern i agents socials, ens en sortirem.

L'autogovern. Quin és avui l'estat del nostre autogovern? Els convido a imaginar com estarien valorant al-

guns l'estat de l'autogovern del país si amb un govern de Convergència i Unió s'hagués aprovat un nou estatut tan potent com l'actual, s'hagués concretat l'aplicació d'una disposició que posa fi a la manca d'inversió crònica de l'Estat a Catalunya, s'hagués aprovat un nou sistema de finançament que multiplica per cinc els recursos de l'anterior i s'haguessin aprovat traspassos com rodalies de Renfe o la inspecció de treball. La valoració que faria la mateixa Convergència i Unió seria d'èxit extraordinari. És cert que tot això ho hem aconseguit entre tots, però quan han governat les esquerres. I ara sembla que tot s'hagi d'amortitzar en pocs dies i que no tingui més importància.

Convergència i Unió va perdre el mes de juliol la seva batalla per intentar devaluar l'acord de finançament; no ho va aconseguir. Però tan sols dos mesos després determinats sectors semblen haver decidit que d'aquell èxit, pel qual hem treballat durant molts anys, ja no convé que se'n parli. Doncs bé, el meu grup vol parlar-ne i destacar que aquest setembre de 2009 Catalunya té el nivell d'autogovern més gran que mai no ha tingut des de 1714, i que això ha estat possible perquè les esquerres vàrem tenir la valentia d'acabar amb els anys de desorientació dels darrers governs convergents. Ens ha costat arribar fins aquí, hem pagat un preu elevat, però ens n'hem sortit.

I una precisió ara al senyor Puigcercós: aquest Govern té molts mèrits, però no el d'haver rel·ligat per primera vegada esquerra i catalanisme. Afortunadament per al país, aquest lligam té molts anys; ho avalen la història de partits com Esquerra Republicana o el PSUC i noms tan diversos com Francesc Macià, Lluís Companys, Joan Comorera, Montserrat Roig, Antoni Gutiérrez, Maria Aurèlia Capmany o Joan Reventós.

El mes de juliol el Parlament va discutir l'acord de finançament. Volem encara recordar-ne tres característiques essencials. Per primera vegada la solidaritat va acompanyada de l'obligació que les comunitats que la rebran tan sols poden dedicar-la a educació, salut i serveis socials. Catalunya quedarà situada, després d'aplicar-se l'anivellament, per damunt de la mitjana, principi essencial dels estats federals. I Catalunya rebrà, entre els anys 2009 i 2012, cinc vegades més recursos que els que van suposar l'acord Convergència i Unió - PP per al període anterior.

I el desplegament de l'Estatut continua avançant en allò que depèn en exclusiva de Catalunya. Entre les lleis aprovades i les que es troben en fase de projecte o avantprojecte, estem parlant de setanta lleis que hauran renovat el sistema institucional català, hauran desenvolupat els drets definits a l'Estatut i hauran assumit les noves competències derivades del nou marc estatutari.

Pel que fa als traspassos, durant el període 2007-2009, s'han aprovat setze traspassos i n'hi ha vuit més en diferents fases de negociació. Entre els ja acordats es troba, en matèria d'immigració, el d'autoritzacions inicials de treball d'estrangers. Demà Catalunya es convertirà en la primera comunitat de l'Estat que exercirà aquesta competència.

És un bon exemple per comentar, per la data i pel fet que el Govern del PP a la Comunitat de Madrid ha decidit presentar un recurs davant del Tribunal Suprem. És un bon exemple, perquè, després de destacar el repte que per a Catalunya suposa la immigració i reclamar mecanismes per incidir-hi, aquest traspàs va passar desapercebut o va ser considerat en alguns sectors poca cosa. Ara resulta que el Govern de la senyora Esperanza Aguirre opina que aquesta nova competència de la Generalitat desmembra l'Estat, i s'hi oposa amb tots els mitjans al seu abast. Una bona lliçó per als qui a casa nostra no valoren els avenços que anem assolint, i la constatació que, una vegada més, el PP català es torna a oblidar de defensar els interessos de Catalunya, per supeditar-se a allò que decideix el PP a Madrid, el mateix que va passar amb l'Estatut.

Pel que fa als traspassos en diferent fase de concreció, volem destacar-ne dos que tenen una especial incidència en la qualitat de vida de la gent i en la prestació dels serveis públics a Catalunya.

Primer, el de la inspecció de treball, una eina essencial per vetllar per les condicions laborals a les empreses, una de les principals reclamacions dels sindicats en la discussió del nou Estatut.

Segon, el de rodalies de Renfe, que entre d'altres coses permetrà a la Generalitat reemplaçar l'Estat l'any que ve en l'actual contracte programa subscrit entre l'Estat i Renfe. La reclamació ve de lluny i ha de posar fi a la manca crònica d'inversió de Renfe a Catalunya, que va provocar el caos que tots recordem, però que encara aquest agost ha estat la causa –la manca d'inversió en un pas en mal estat– de la mort d'una persona en cadira de rodes a la meua ciutat, a Sant Feliu de Llobregat. Sempre hi pot haver avaries i accidents, però mai més n'hi ha d'haver per manca d'inversió i deixadesa.

El balanç és clarament negatiu pel que fa al desplegament normatiu que correspon a les institucions de l'Estat; molt poca cosa, tan sols la Llei reguladora de l'Estatut orgànic del Ministeri Fiscal. Tot el títol de l'Estatut que afecta el poder judicial queda sense desplegar, si el Govern central no s'atreveix o no vol tirar endavant les reformes legals necessàries, començant per la de la Llei orgànica del poder judicial. L'actual ministre de Justícia, el senyor Caamaño, que va negociar amb nosaltres l'Estatut, va adquirir uns clars compromisos polítics i personals; ara tenim tot el dret a exigir-ne el compliment.

En resum, el meu grup valora de forma molt positiva l'acord de finançament, la concreció de la disposició addicional tercera i el desplegament estatutari realitzat per les institucions catalanes; constata els avenços en matèria de traspassos, tot i les resistències centralistes i la lentitud inicial, i fa un balanç clarament negatiu dels aspectes que són competència de l'Estat i n'exigeix al Govern del PSOE el desbloqueig.

Alhora, defensem la necessitat de nous acords pel que fa als traspassos de serveis regionals de Renfe, que han de significar la millora del servei ferroviari en tota la xarxa catalana; dels aeroports de Girona, Reus i Saba-

dell, i l'assoliment per part de la Generalitat d'una posició determinant en la gestió de l'aeroport del Prat.

Tot això no implica que Iniciativa - Esquerra Unida renunciï a continuar avançant en l'eixamplament dels drets nacionals de Catalunya. El fet que hagi calgut impulsar una iniciativa legislativa popular per assegurar que TV3 es pugui veure al País Valencià demostra fins a quin punt som encara lluny d'aconseguir que l'Estat espanyol reconegui la seva realitat plurinacional, pluricultural i plurilingüística.

Tres anys després de la seva entrada en vigor l'Estatut encara està pendent de la sentència del Tribunal Constitucional. El meu grup està plenament convençut de la constitucionalitat de l'Estatut, i no ens faran moure d'aquí. Tot i així volem deixar constància que considerem un greu error que en algun sector polític català ja es tinguin pràcticament preparades les pancartes per enterrar l'Estatut, donant per fet una sentència negativa. Forma part d'una visió equivocada que creu que per avançar més ràpid en l'autogovern cal que tot vagi malament, en lloc de consolidar allò que ja hem aconseguit. El nostre horitzó més nacional va més enllà de l'Estatut, però defensem alhora un principi bàsic del catalanisme: Catalunya, un sol poble.

Els responsables que l'Estatut estigui pendent de sentència tenen noms i cognoms: el PP i el *defensor del pueblo*, i la resta de forces polítiques catalanes no ho podem oblidar com si fossin decisions ja superades pel temps; cal exigir que retirin els recursos. Però la millor resposta política seria el compromís de no pactar amb el PP, ni en el Govern de la Generalitat, ni en el Govern de l'Estat, i d'explicitar que el senyor Múgica, defensor del poble que recorre contra el poble, no es mereix el suport de cap partit català.

El pacte polític entre l'Estat espanyol, representat pel Congrés i el Senat, i Catalunya, representada pel seu Parlament i pel poble que es va pronunciar en referèndum, no pot quedar trencat per una sentència del Tribunal Constitucional. Ara es comprova la raó que tenia el PSUC, representat per Jordi Solé Tura, quan en la tramitació parlamentària de la Constitució de 1978, va intentar que les lleis votades en referèndum no quedessin sotmeses al control del Tribunal Constitucional per evitar, precisament, el xoc entre dues legitimitats.

També el catedràtic de la Universitat de Sevilla Javier Pérez Royo ha defensat que el Tribunal Constitucional no pot ser jutge d'un estatut d'autonomia regulat per l'article 151 de la Constitució, i menys un tribunal que es troba en una situació ben peculiar: un magistrat finat fa més de quinze mesos que no ha estat substituït; quatre magistrats que varen finalitzar el seu mandat fa més d'un any i mig, i un magistrat recusat pel PP que no pot intervenir.

Però amb una circumstància que ho fa tot més greu i indignant: des del maig de 2007, fa més de dos anys, està en vigor la modificació de la Llei orgànica del Tribunal Constitucional que preveu que els quatre magistrats proposats pel Senat seran elegits entre candidats presentats per les comunitats autònomes, pels parlaments autonòmics.

Aquest Parlament va nomenar dos reconeguts juristes com a candidats, la seva elecció està bloquejada. Hi ha motius per a compartir el diagnòstic d'un destacat periodista, que ha escrit fa poc: «El PP ha pres com a hostatge el Tribunal Constitucional perquè li doni el que vol: una sentència majoritària contra l'Estatut.» Per això el meu grup comparteix la recepta del Govern: ferma i unitat.

Vaig acabant. Aviat farà tres anys que el Govern del president Montilla va prendre possessió. El meu grup valora positivament el seu funcionament i les seves realitzacions; en la meua segona intervenció faré esment de la tasca que encara resta per fer.

És evident que un govern format per tres forces polítiques diferents presenta una complexitat especial, però les tres forces polítiques hem après a fer compatible la unitat de govern i les lògiques específiques de cada partit. Un govern de coalició no és una anomalia, és el reflex d'una societat plural. I el meu grup està orgullós de formar-ne part en representació dels sectors de la societat catalana que ens han fet confiança.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. El molt honorable president de la Generalitat té la paraula.

El president de la Generalitat

Moltes gràcies, senyor president. Senyor diputat, agraïxo el seu to constructiu, el conjunt de reflexions i d'aportacions que ha exposat aquesta tarda, i el suport compromès que el seu grup parlamentari està donant durant tota la legislatura a l'acció de govern, des d'aquesta visió plural a què vostè feia referència.

Certament, em planteja vostè tot un seguit de temes força rellevants, alguns de caire més sectorial, però que, com es desprèn també de la seva intervenció, tenen una gran importància per al país, i d'altres, òbviament, de caràcter més general, que apunten a consideracions interessants sobre la situació política i econòmica, diguem-ne, que passaria a recollir i comentar tot seguit.

Certament, estem travessant per una greu crisi econòmica, no provocada per aquells que més l'estan patint; en part, provocada per alguns dels que, com vostè deia, a la vegada que pregonen, diguem-ne, l'abaratiment de l'acomiadament ho fan des de blindatges substancials. I crec que no estranyarà a ningú si dic que el conjunt de treballadors, d'emprenedors, d'autònoms o de joves que ho estan passant malament no tenen la responsabilitat de les causes de la crisi financera que s'ha produït, de la crisi econòmica d'aquest ja darrer any i mig, però sí que estan plenament afectats per les conseqüències en l'economia real que aquesta ha provocat.

El Govern, o millor dit, els governs davant d'aquesta situació han actuat com calia, prenent les mesures necessàries per, en primer lloc, assegurar l'estabilitat de les nostres entitats financeres, però simultàniament el Govern de Catalunya, com vostè sap, ha pres totes les mesures al nostre abast per no permetre que aquells que

no són els culpables de la situació acabin pagant-ne les conseqüències.

És veritat que no està resultant senzill aconseguir-ho, també cal dir-ho. Sóc plenament conscient que encara resten uns temps d'incertesa i d'altres taxes d'atur, segurament més..., sense dubte més del que tots voldríem, amb els conseqüents riscos d'exclusió social i de possible assentament de la pobresa, que hem de tenir molt present.

I precisament per aquest motiu, coherents amb el nostre compromís d'evitar que ningú quedi enrere, és que hem demanat un esforç de responsabilitat i de solidaritat i un capteniment també de prudència i de sensatesa al conjunt de la ciutadania, dels agents socials, de les patronals, del món local, dels partits polítics. En molts casos, en la gran majoria de casos, aquesta responsabilitat també s'ha anat imposant, com vostè sap. En la meua intervenció d'ahir jo mateix apuntava l'exemple del sector de l'automoció, en què el rigor, la responsabilitat i la visió de futur del conjunt dels agents econòmics i socials i de les seves administracions implicades han estat clau per trobar algunes solucions viables.

Però vostè sap bé que aquesta acció del Govern d'impulsar les condicions per facilitar la viabilitat de les nostres empreses no ha començat amb la crisi. Sap bé que el Govern està liderant des de l'inici de la legislatura el diàleg amb els agents econòmics i socials per dissenyar el futur de l'economia catalana. Ho estem fent en el marc de l'acord estratègic, precisament amb aquesta orientació de canvi de model de creixement en què estem treballant i amb la qual varem començar a treballar, afortunadament, abans de la crisi. Ho estem fent amb contacte directe i continu amb els actors de la nostra economia, per conèixer de primera mà la realitat laboral i empresarial del país. I precisament d'aquesta feina callada i constant se'n deriven acords rellevants, com, per exemple, i vostè hi ha fet referència, l'acord sobre el Pla de mesures per a l'ocupació juvenil.

Per tant, senyor diputat, hi insisteixo, aquest és un govern que creu en el diàleg social, que el practica en tot moment, i que aplica de forma diligent també els seus resultats. I en aquest moment això representa, crec, un valor inapreciable per la seva utilitat, per la seva utilitat a l'hora d'afrontar els problemes concrets i quotidians. Un diàleg que vostè sap que fem constantment i que espero que doni més fruits també en un futur proper.

A la vegada també, i vostè hi ha fet referència, voldria destacar l'actitud exemplar i responsable dels ajuntaments en la gestió quotidiana de les conseqüències de la crisi, d'uns ajuntaments que saben i que nosaltres sabem que ho estan passant malament, però que tenen i tindran el suport decidit del Govern de Catalunya, perquè vostè sap que no concebem la governació de Catalunya sense la col·laboració estreta i lleial entre el Govern del país i els governs locals, malgrat les dificultats i la limitació de recursos de tothom, també del Govern de Catalunya.

Coherents, precisament, amb aquesta convicció, els governs de progrés en aquests sis anys han incrementat les transferències al món local en un 180 per cent i en

el mateix període s'ha multiplicat per 2,4 el Fons de cooperació local, fins arribar als 151 milions d'euros d'enguany, i la inversió del Pla únic d'obres i serveis, del 2008-2012, ha augmentat un 43 per cent en mitjana anual respecte a l'anterior pla, del 2003-2007. Més endavant explicaré altres mesures que afecten directament també el món local, que tenen com a finalitat aquesta, precisament, que és la de lluitar contra la crisi.

Com pot veure, tota acció de govern que estic exposant té com a norma atendre aquelles persones que pitjor ho estan passant, entre les quals destaquen els milers de famílies treballadores que per desgràcia no arriben a final de mes, que tenen dificultats per arribar a final de mes. I en aquest sentit, i concretant la resposta a algunes de les qüestions que vostè ha plantejat en la seva intervenció, diré que el Govern té previst augmentar les dotacions per als ajuts d'emergència que presten els ajuntaments; augmentar els recursos a aquells aturats que es quedin sense prestació a través de la formació i dels itineraris d'inserció lligats al Prodi; posar en marxa nous plans locals d'ocupació en què crec que és del tot necessari establir aquesta aliança estratègica amb el món local, una aliança per promoure ocupació, per crear una xarxa pública d'ocupació eficient, eficaç, sumant esforços tots plegats.

I això, sense comptar amb els més de 120 milions d'euros que hem destinat a la cooperació amb el món local per a la formació i l'ocupació de persones aturades. El resultat ha estat que més de 32.000 persones se n'han beneficiat. I en aquesta línia, precisament, i responent a situacions socials de desprotecció també obrirem un programa de renda de formació per a les persones sense prestació que participin en polítiques actives. I tenim previst reformar la Llei del 97, la Llei 10, de la renda mínima d'inserció, modificant a la baixa el còmput de mesos necessaris per accedir a la prestació.

Per tant, senyor diputat, polítiques a favor dels més desprotegits, totes les que estiguin al nostre abast –les que estiguin al nostre abast–, de les que siguem capaços, en funció, fonamentalment, no de la nostra voluntat sinó dels recursos que tinguem al nostre abast.

I volia encetar aquesta part de la meua resposta també amb un dels altres temes a què vostè també ha alludit i que constitueix sens dubte també una de les polítiques socials més importants que ha realitzat aquest Govern i que en moments de crisi també pren encara una major rellevància. M'estic referint a la política d'habitatge.

Sap que han hagut d'arribar els governs de progrés per fer una veritable política d'habitatges. Sense anar més lluny aquest matí li deia al portaveu socialista, en aquest cas, que projectes com el de les ARE permetran la construcció de setanta mil habitatges, la meitat d'ells de protecció oficial; que són moltes les polítiques realitzades en aquest àmbit. I m'agradaria explicar amb un cert detall algunes d'elles, tot i que m'allargui una mica.

Per tenir una visió de conjunt de la legislatura és bo saber que hem fet un salt més que notable: de les 55.000 mil llars i 160.000 ciutadans beneficiaris de la política d'habitatge l'any 2007, passarem el 2010 a un total de

340.000 llars i 690.000 ciutadans, és al llarg de tota la legislatura, és sis vegades més.

I no és menys important l'esforç realitzat en matèria de lloguer. Per exemple, els ajuts al lloguer, i concretament pel que fa referència a la convocatòria d'aquest any, de l'any 2009, compten amb una dotació de 59 milions d'euros, el que suposa un increment de més del 51 per cent respecte al 2008 i que permetrà atendre a l'entorn d'unes 28.000 llars.

A més a més, a això caldria sumar-hi els joves del nostre país que poden sol·licitar la renda bàsica d'emancipació, a la qual, en aquest moment, de l'ordre d'uns 37.000 joves ja tenen dret, des de l'inici de la seva implantació.

També hem aprovat l'ordre que convertirà els ajuts per al pagament de lloguer i els ajuts personalitzats a l'allotjament en prestacions socials per a totes les llars que en siguin beneficiàries, oferint la seguretat de la seva percepció amb caràcter mensual.

Però, bé, com li deia abans de la crisi –abans de la crisi–..., ens fa prendre mesures extraordinàries, i les estem prenent, com per exemple el reforç també dels ajuts d'emergència per al pagament de l'habitatge. Vostè sap que un instrument tradicional de la Generalitat és la concessió de subvencions a les llars per cobrir un període transitori de dificultats de pagament de lloguers o de les quotes d'amortització de les hipoteques. Un dels compromisos del Pacte nacional per a l'habitatge és incrementar aquests ajuts en nombre de llars beneficiàries, en nombre de mesos de cobertura i també en l'import mitjà de les quotes a cobrir. Sabem que una de les conseqüències més funestes d'aquesta crisi econòmica sobre les llars és l'increment del risc d'exclusió social per pèrdua de l'habitatge, en cas d'ajuntar-se una situació d'endeutament i la pèrdua, a més a més, del lloc de treball. I per fer front a aquest greu problema de dificultats extremes de pagament de l'habitatge, cal incrementar la dotació pressupostària dels ajuts d'emergència per ampliar-ne el número de beneficiaris, i això és el que farem. Amb l'ampliació es passarà de les mil llars beneficiàries, de mitjana anual, a unes tres mil enguany, i es donarà així cobertura a prop de deu mil ciutadans amb dificultats.

Per acabar amb el repàs de la política d'habitatge, faré esment a la política de rehabilitació. El subsector de la rehabilitació és el que s'ha demostrat més estable i ha mantingut també el seu volum d'activitat en aquest difícil context de la crisi del darrer any. Una part de l'atur que la resta del sector de la construcció ha generat, el més elevat de tots els sectors econòmics, pot trobar sortida reconduint l'activitat des de l'obra nova cap a la rehabilitació.

Els programes que combinen foment de la rehabilitació amb ocupació de mà d'obra aturada són òptims per aconseguir reforçar aquest triple objectiu de millorar les condicions dels habitatges, de mantenir l'activitat del sector de la construcció i d'incrementar la contractació de mà d'obra en atur. I en aquesta línia convé potenciar, precisament, el pla d'instal·lació d'ascensors i altres obres de rehabilitació energètica que entre altres

està portant molt directament l'empresa pública Adigsa. I amb aquest esforç es podrien iniciar obres en prop de cinc mil habitatges beneficiant de l'ordre de quinze mil ciutadans. El total anual de rehabilitació arribaria així a cinquanta-cinc mil habitatges, és a dir, a 150.000 ciutadans beneficiaris, aproximadament.

Voldria ara, en aquesta intervenció, tractar un dels temes, també, als que vostè ha fet referència. Ho ha fet parlant del Pacte d'infraestructures i d'una de les condicions que posava Convergència, que era el transvasament del Roine, jo crec que una cosa que, després de totes les infraestructures que estem construint, que estan ja construïdes, o que estan en procés de construcció, és difícil de mantenir, entre altres coses perquè no tindria cap sentit fer les dessalinitzadores que estem fent, la interconnexió de les conques internes que estem fent i, a més a més, portar aigua no sabem molt bé d'on ni a quin preu ni amb quin cost. Bé, sí que ho sabem. Hi ha costos..., hi ha estudis, com vostès saben, que s'han realitzat al llarg del darrer any que clarament ho desaconsellen, per raons econòmiques, per raons mediamambientals, i per raons, també, de caràcter polític.

Però bé, jo crec que és convenient fer un comentari a l'entorn d'aquestes infraestructures hidràuliques. Ahir deia que és important de cares al futur impulsar també un nou model de progrés que sigui sostenible econòmicament i ecològicament. Vostè hi ha fet referència, entre altres coses, ha dit que..., ha fet referència a la cimera de Copenhaguen, a la reunió prèvia d'aquí de Barcelona, i també a que els temes de la mitigació del canvi climàtic són temes que avui estan a l'agenda internacional i estan a l'agenda internacional de tots els governs, dels governs dels grans països, i no s'entendrien tampoc alguns canvis que s'han produït en la governabilitat mundial sense també aquest factor, diguem-ne, de preocupació pel medi ambient i especialment pel canvi climàtic, fins i tot en països que no tenien aquesta tradició, diguem-ne, que no van signar Kyoto, però que sí que estaran presents a Copenhaguen, i esperem que amb una voluntat també de donar una empenta al conjunt de mesures necessàries per mitigar aquest canvi climàtic.

No cal que recordi que en els darrers temps, parlant del canvi climàtic, vull dir..., no sé si fruit del canvi climàtic o no, vull dir, però vam tenir problemes d'abastiment d'aigua, no?, a causa segurament del canvi climàtic, però també, per descomptat, al fet que durant una sèrie d'anys no es van fer les infraestructures necessàries per garantir l'abastament d'aigua, de manera molt especial a l'àrea metropolitana de Barcelona.

Jo estic segur que coincidirà amb mi que per superar aquesta situació de precarietat ha estat decisiva l'acció dels governs que estem fent les infraestructures hidràuliques que necessita el país, a la vegada que també impulsem un tema molt essencial que és la nova cultura de l'aigua. Estic convençut que la conjunció d'aquestes dues línies de treball està donant al país per primera vegada una política de l'aigua coherent i viable, que ens està permetent superar la incertesa i la imprevisió del passat.

I per això vull recordar amb orgull algunes de les fites aconseguides i alguns dels projectes en curs. El passat

mes de juliol vàrem inaugurar la dessalinitzadora del Prat, que no recordo que cap..., s'ha parlat que totes les obres van començar..., van ser del Majestic i el Partit Popular. No recordo a José María Aznar posant cap primera pedra de la dessalinitzadora. Si de cas van posar una primera pedra del transvasament de l'Ebre cap a València, que no s'ha produït, cap al sud.

Disposem d'una reserva de 75,9 milions d'euros del fons de la disposició addicional tercera de l'Estatut. I vostè ha fet referència a tot el tema del desplegament de l'Estatut, des del punt de vista del desplegament legislatiu que nosaltres hem fet, el que ha fet el Govern central, i especialment de temes importants com el finançament, la disposició addicional tercera, entre altres, que són elements jo crec que essencials d'aquesta legislatura.

Bé, doncs, aquest fons de disposició de la disposició addicional tercera, que disposem d'aquesta reserva, per aplicar-los a la interconnexió Tordera-Cardedeu, que està previst que sigui operativa el segon semestre de l'any 2010. I disposem també d'una reserva de 31,5 milions d'euros del fons d'aquesta disposició addicional tercera, també, per aplicar-los a l'ampliació de la dessalinitzadora de la Tordera, que doblarà així la capacitat de la planta i que està previst que sigui operativa, també, en l'any 2010, el primer semestre de l'any 2010.

Comencem, per tant, a estar en condicions de fer efectiu el compromís..., començarem a estar en condicions de fer efectiu el compromís de reduir també l'aportació d'aigua del Ter, conforme entrin en funcionament aquestes noves infraestructures d'abastament, amb la previsió de reduir la captació del Ter, en una mitjana, en l'horitzó de l'any 2015, a l'entorn de 75 hectòmetres cúbics. En definitiva, decisió, previsió, rigor en l'obra de Govern i també en la política de l'aigua.

Bé, crec que amb això responc i desenvolupo algunes de les qüestions plantejades de les quals vostè ha fet menció. Vostè ha fet menció, evidentment, de moltes altres coses, amb al·lusió, diguem-ne, també, als residus, ha parlat de les polítiques socials de les beques de menjador, ha parlat també de temes als quals he fet referència en intervencions anteriors, sigui contestant el senyor Sirera respecte al Palau de la Música, o evidentment, en les diverses intervencions dels portaveus, de manera molt especial, pel que fa referència a les mesures per afrontar l'atur, a les mesures per afrontar la crisi econòmica, i també pel que fa referència, de manera molt especial, al desenvolupament de l'Estatut i a la posició del Govern, que si hi ha alguns que no la tenen clara, que diuen que és ambigua, jo crec que la posició del Govern i del president són molt clares respecte també al desenvolupament de l'Estatut i a, en fi, la possible sentència del Tribunal Constitucional en aquest sentit.

També crec que tant en la meua intervenció d'ahir com en les respostes que avui he donat, aquestes posicions estan suficientment clares. La llàstima és, evidentment, que el Partit Popular no retiri el recurs que va interposar; que no ho faci el defensor del poble, a qui li vaig demanar, precisament..., el vaig inquirir en un acte a Madrid, al qual va venir escoltar-me, i vaig aprofitar l'ocasió, doncs, per dir que si era poc de rebut el recurs

del Partit Popular, tampoc ho era el del defensor del poble. Vull dir..., crec que aquest tema també el volia posar de relleu.

I res més, senyor diputat. Ho repeteixo, agraeixo la seva intervenció, la valoració que fa de la tasca del Govern, que ens ha de servir, com no, per tenir encara més motivació per treballar més i per fer encara les coses millor. Sempre les coses es poden millorar i es pot treballar més i això és el que farem.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor president. Senyor Bosch, vol fer ús del torn de rèplica? Té la paraula.

El Sr. Bosch i Mestres

Gràcies, president. Molt honorable president, li agraim les concrecions que ha realitzat sobre alguns dels temes que havíem plantejat. Segur que els ajuntaments de Catalunya li agrairan el suport que ha expressat i en concret ho poden fer alguns que, divendres que ve, els membres de l'assemblea de la Federació de Municipis de Catalunya celebren la seva reunió, el seu congrés.

També el fet que hagi desenvolupat les polítiques socials de cara als sectors socials que més estan patint els efectes de la crisi, o la política d'habitatge, o la nova política de l'aigua, o el tema del canvi climàtic, perquè és que, a mi m'agrada que aquest Parlament, que el Parlament del meu país parli dels mateixos temes que s'estan parlant a l'assemblea de les Nacions Unides o als parlaments dels principals estats que són líders al món en la capacitat econòmica o de direcció política.

Però quan valorem una mica la qüestió i també la referència que hem fet a la defensa de l'Estatut, pensem que tot això és la demostració que el Govern d'esquerres ha arrabassat a Convergència i Unió la bandera de l'exclusivitat en la defensa de l'autogovern de Catalunya. Nosaltres som capaços de defensar Catalunya amb més eficàcia del que ho feia Convergència i Unió, i alhora governem a partir d'unes altres prioritats, amb un programa d'esquerres.

Mirem el darrer any: més de vint lleis força importants i d'un gran contingut social aprovades pel Parlament; l'acord de finançament assolit; l'Estatut desplegant-se; i quatre pactes nacionals, aquesta legislatura, en qüestions fonamentals: l'habitatge, la immigració, la innovació i la recerca i, ben aviat, les infraestructures. I l'hospital de Sant Pau remodelat, i la nova dessalinitzadora del Llobregat, i el desplegament territorial dels Mossos d'Esquadra finalitzat, i una política pública d'habitatge que potencia el lloguer i la rehabilitació, i l'aplicació de la Llei de barris, i una política contra la violència masclista amb un programa específic del Departament d'Interior i de l'Institut Català de les Dones, i l'esforç en l'aplicació de la Llei de la dependència, i l'Acord per a l'ocupació juvenil, i la Ciutat de la Justícia, i l'augment de la qualitat democràtica que significa la Llei de fosses.

Queda més d'un any de legislatura. Seria bo no caure en la trampa dels que intentaran convertir tot l'any en una llarga campanya electoral. Nosaltres optem perquè

el Parlament i el Govern aprofitin a fons aquest temps, decidís per sortir de la crisi econòmica i per culminar l'acció de Govern. Hi ha molta feina a fer i seria una irresponsabilitat desviar l'atenció cap a una suposada campanya d'unes eleccions que el president convocarà quan pertoqui.

Aquest any, el Govern haurà de continuar treballant amb uns pressupostos que tinguin com a primera prioritat la lluita contra la crisi. Ha de ser l'any d'actuacions: en favor de la mobilitat sostenible; de l'inici de la recuperació del riu Ter; del nou hospital del Baix Llobregat a Sant Joan Despí el primer trimestre de l'any que ve; del nou centre integral d'emergències a Reus; de la inauguració de la seu del Memorial Democràtic; de l'apagada analògica; de l'aprovació dels plans d'usos i gestió de les zones ZEPA lligades als nous regadius; de la prevenció i control de la grip A des de la transparència i sense fomentar l'alarmisme; de reforçar el paper de la universitat; de tramitar la creació dels parcs naturals de Collserola, de les muntanyes de Prades i el del Montgrí i les Illes Medes, amb la protecció de paisatges emblemàtics com Vilanera, al municipi de l'Escalà; de l'aplicació dels plans de desplegament de la recollida selectiva de la brossa orgànica a partir de gener de l'any que ve; de l'aplicació del Pla d'habitatge 2009-2012; de l'aprovació, entre d'altres, de les lleis del Síndic de Greuges, del llibre segon del Codi civil, de l'acollida de les persones immigrades, de la dels drets i oportunitats de la infància i l'adolescència o la de prevenció i control ambiental de les activitats econòmiques; de l'inici de l'establiment del nou marc legal que l'Estatut preveu per als ajuntaments, i que començarà amb la Llei del consell de governs locals; de revisar els mòduls de subvenció del servei d'escoles bressol, per tal que s'ajustin als costos reals avui suportats pels ajuntaments; del retorn de la darrera documentació catalana confiscada després de la guerra; d'una atenció que reclamem prioritària cap a l'agricultura i el món rural, les bases de la qual haurien de poder-se concretar en la celebració del Ple monogràfic del Parlament que la Unió de Pagesos reclama; de la concreció a Catalunya de l'acord signat pel Govern central i els sindicats pel que fa a la funció pública; de pactar amb els agents socials un paquet de mesures a curt termini derivades de l'Acord estratègic per fer front a la crisi econòmica que inclogui els serveis d'ocupació, les polítiques industrials, la formació professional, l'habitatge, la dependència o la renda mínima; de vetllar perquè les possibles fusions de caixes d'estalvis serveixin per aportar solvència i no per a reduccions de plantilla no negociades, per donar garanties de proximitat al territori i a la gent i perquè la participació dels treballadors en els consells d'administració no en surti perjudicada.

El nostre grup parlamentari continuarà treballant en aquesta línia i donant suport al Govern en l'aplicació dels acords derivats de l'actualització del pacte d'entesa. Estem convençuts que actuant així fem el que la majoria de la ciutadania ens demana, i ho farem des de la lleialtat al programa de govern i des de la nostra forma d'entendre la política.

Nosaltres considerem que és essencial, davant els reptes globals a què ens enfrontem, que les institucions

públiques promoguin el canvi d'uns hàbits socials que han passat a ser insostenibles. Per això valorem de forma especial que la cultura de l'aigua, a la qual vostè, president, feia ara referència, basada en l'estalvi, hagi arrelat entre la ciutadania més enllà de l'episodi de la sequera que vàrem viure l'any passat. O el canvi en el prestigi social que s'atribuïa a valors com la velocitat a la carretera. Avui cada vegada més gent ha canviat la seva consideració sobre els conductors que no compleixen els límits de velocitat a les carreteres; ja no són objecte d'admiració, sinó de preocupació i de rebuig. La reducció del nombre de morts en accident gràcies a la gestió sostenible del trànsit i de la seguretat viària reforça aquesta percepció.

I ens pertoca de vegades impulsar polítiques que provoquen les iras interessades dels grups polítics conservadors. És el cas de tanta intoxicació com s'ha fet amb la Xarxa Natura 2000 i amb les zones ZEPA. És que el Govern de Convergència i Unió no coneixia la política europea amb relació a aquesta qüestió? Per quina raó, sinó per populisme i previsions electoralistes, va crear un conflicte entre les expectatives dels regants i amb la mateixa Unió Europea que hauria pogut suposar moltes milionàries per a Catalunya? Ara el que toca és menys demagògia i bastir un consens territorial bàsic entre administracions, regants i entitats ecologistes per optimitzar les oportunitats que significa el canal Segarra-Garrigues.

Per això, president, celebrem el seu reconeixement que la viabilitat del projecte de transformació agrària i territorial de les comarques de ponent que representa el canal Segarra-Garrigues ha estat possible gràcies a la seva reconducció per fer-lo compatible amb la preservació dels valors ambientals i de la biodiversitat, valors que també són una riquesa d'aquestes comarques si es saben integrar i gestionar d'acord amb les directives europees. Val la pena recordar que aquests condicionants ambientals que avui semblen obvis i són assumits per la majoria van suscitar, durant l'època del Govern Maragall i després, tota mena d'injustes incomprensions i desqualificacions.

I també podríem recordar l'escàndol que es va muntar quan en la discussió dels pressupostos de 2009 el meu grup va plantejar mesures per a l'eliminació progressiva de les bosses de plàstic. Semblava que l'activitat econòmica del país podia enfonsar-se. Mig any després, al mes de juliol, es signava un acord sense precedents entre el Departament de Medi Ambient i totes les organitzacions del sector de la distribució i el comerç per reduir la utilització de les bosses de plàstic. Si les mesures adoptades fossin insuficients, el 2012 es promourà la diferenciació del preu de les bosses del producte adquirit o se'n gravarà el consum. Ara, fins i tot algunes grans cadenes de supermercats, conscients de la sensibilitat ciutadana amb relació a aquest tema, ho utilitzen en campanyes publicitàries com a valor afegit.

O podem parlar de les polítiques públiques de la memòria, recels inicials que un conseller membre del partit hereu del PSUC fos qui liderés la qüestió, i avui, acord majoritari que s'estan impulsant polítiques des de la pluralitat i el respecte.

O les famoses càmeres de les comissaries dels Mossos d'Esquadra, que varen ser titllades de *gran hermano* per l'oposició i que s'han demostrat una garantia per als mateixos mossos, contra denúncies falses, i per als ciutadans. Des del Síndic de Greuges a Amnistia Internacional i altres entitats defensors dels drets humans ho aplaudeixen.

Des d'aquesta especificitat, el meu grup fa seva tota la tasca de govern, des de la primera a la darrera mesura aprovada ahir: el Decret de suport a les famílies monoparentals; i col·laborarà aquest darrer any de legislatura a fer arribar a la ciutadania una activitat que ha capgirat les prioritats de govern de l'etapa de Convergència i Unió, i també els sectors socials a qui van especialment adreçades.

Avui hem conegut les grans propostes de Convergència i Unió: rebaixar els impostos, reformar el mercat laboral, sense dir en quina direcció, i fer un pacte d'infraestructures sense iniciativa. Una mica pobre.

Vostè, president, parlava ahir que aquest Govern catalanista i d'esquerres no serà un parèntesi; per nosaltres tampoc. I miri si ho tenim clar: Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa en un futur pot estar al Govern o a l'oposició, però el nostre compromís públic és que només serem al Govern si aquest és d'esquerres i pacta un programa d'esquerres. Per alguns, això és autolimitar-se les possibilitats de pacte; per nosaltres, és un exercici de transparència i claredat davant la ciutadania.

Moltes gràcies.

(*Alguns aplaudiments.*)

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. En nom del Grup Mixt, té la paraula l'il·lustre senyor Albert Rivera.

El Sr. Rivera Díaz

Gràcies, senyor president. Diputats i diputades, molt honorable conseller..., conseller no: molt honorable president de la Generalitat, honorables consellers... Desde Ciudadanos creemos que el panorama político catalán tiene tres grandes ejes ahora mismo: uno de ellos es el económico; otro es el modelo de sociedad y de libertades que queremos para Cataluña y los catalanes, y otro es la situación institucional, pues, precisamente de eso, de nuestras instituciones, de las instituciones de *todos* los catalanes.

Déjeme, señor presidente, también que valore brevemente el discurso, aparte de las menciones que haremos durante nuestra intervención, que hizo usted ayer, que debo decirle que nos pareció un discurso muy calcado al que ha hecho en otras ocasiones, un discurso de inventario; de inventario respetable, porque un gobierno tiene que hacer cosas, pero este es el debate de política general, un debate que entendemos estratégico, de presente y de futuro. Ayer, con todos los respetos, parecía más que el Gobierno, y usted concretamente, en términos empresariales, era el que estaba al frente del departamento contable de una empresa, que no el con-

sejo de administración o el consejero delegado. Parecía que usted simplemente se dedicaba a leer aquella lista de trabajos hechos y pendientes que tenía su Gobierno. Creemos que eso no es lo que esperaban los catalanes, ni desde luego lo que esperábamos otros grupos parlamentarios.

También debo decirle que también nos preocupa que ustedes desde el Gobierno se apoderen, se atribuyan —como ya habían hecho otros gobiernos, hay que reconocerlo— lo que hace Cataluña y, sobre todo, lo que hace su sociedad civil, incluso la sociedad civil y los entes privados. Lo digo, evidentemente, por la mención..., que si es una broma o una excepción puede ser válida, pero cuando usted hace un listado de lo que hacen nuestras empresas farmacéuticas, de lo que hacen los diseñadores catalanes, de lo que hacen los equipos deportivos de Cataluña, nos parece poco respetuoso incluso con el ámbito privado y esa sociedad civil catalana que, por suerte, a pesar del tripartito sigue existiendo. Por tanto, los éxitos de Ferran Adrià, los éxitos de los diseñadores en Nueva York, los éxitos de los estudios y vacunas que puedan llevar a cabo los equipos e investigadores y algunas farmacéuticas privadas nos parecen respetables y estamos todos muy contentos de que así sean; no nos parece lógico que un presidente de la Generalitat en su discurso intente atribuir eso como un mérito extendible al tripartito. Poco serio nos parece, señor Montilla.

Por otro lado también hizo poca mención a la financiación autonómica —luego entraremos. Esperábamos algunos que aquello que era, como usted decía en sus palabras también, otra de esas *juguines trencades* u otro de esos juguetes que parecía hace tres meses que eran lo prioritario y que con eso íbamos a solucionar todos los problemas de Cataluña..., pues ayer ni palabra, prácticamente; ni nos dijo a qué iba a dedicar esos 2.000 o esos 2.500 millones de euros y cuáles eran las prioridades. Aún lo estamos esperando. Espero que antes de que acabe este debate nos diga cuáles son las prioridades de inversión también de esos recursos que supuestamente, insisto, en palabras de su Gobierno, eran la gran clave para solucionar la situación económica de Cataluña.

Pero entremos en el ámbito económico, que es desde nuestro punto de vista ese eje principal de este debate. Evidentemente que la crisis es internacional, yo creo que eso nadie lo ha negado, y que es una crisis internacional financiera. Nadie ha negado tampoco que hay una crisis española agudizada, una crisis más fuerte en nuestro país que en otros países, y es una realidad, lamentablemente. Ojalá no fuera así, pero es la realidad, por nuestro modelo industrial, por nuestro modelo laboral y por muchas otras causas. Pero en Cataluña también esa crisis está siendo muy dura, incluso de las más duras de todas las comunidades autónomas, es cierto que porque en Cataluña hay o ha habido tradicionalmente más industria, es cierto que porque ha habido más comercio y más gente emprendedora, pero también es verdad..., y luego entraremos en por qué esa gente está sufriendo la crisis con mayor dureza.

Hablemos de datos que desde mi punto de vista, como mínimo, usted debe reconocer que sí que los comparte, no como lo de Ferran Adrià, pero que los 519.000 pa-

rados en Cataluña..., hombre, yo tampoco le voy a decir que son todos culpa del presidente de la Generalitat, pero algo habrán hecho ustedes o habrán dejado de hacer para que Cataluña está liderando España en destrucción de empleo y liderando, por tanto, Europa ahora mismo. Algo no se estará haciendo bien. Yo no le niego que tomen medidas, pero es evidente que con estos datos las medidas no son suficientes ni válidas. Ese paro del 16 por ciento, que en España es del 19, ese 34 por ciento de paro juvenil, ese incremento de más del cien por cien..., esos son los datos reales de lo que afecta hoy a muchos y muchos ciudadanos de Cataluña. Y esa debe ser o esa debería haber sido durante este año la prioridad absoluta de este Gobierno.

Créditos, aquí hemos dado créditos. Y cuando digo «hemos»..., todos los ciudadanos españoles hemos contribuido con parte de nuestro bolsillo a dar avales y cheques en blanco, desde nuestro punto de vista, porque no se ha controlado suficientemente qué hacían cajas y bancos, se les ha dado avales y cheques en blanco a esas cajas y bancos para que dieran crédito a las familias, a las empresas, a los autónomos. ¿Cuál es la realidad hoy? Que muchos catalanes saben qué sucede, que cuando uno va a renovar su póliza como pequeño comerciante, como microempresa a final de año, los bancos y cajas piden garantías imposibles. Eso en el mejor de los casos, piden garantías; en otros, ni siquiera otorgan esos créditos. Y eso sigue igual, señor Montilla, eso no ha cambiado.

Y le repito, como he hecho en alguna otra ocasión en esta cámara: este Gobierno, partidos que forman parte de este Gobierno están en los consejos de administración, mediante personas delegadas, de las cajas de ahorros catalanas. Ustedes tienen algo a hacer ahí, ustedes tienen palabra y voto en las cajas catalanas. Ahí tienen ustedes que hacer un trabajo que no están haciendo, no sé si por miedo a molestar, por no incomodar... Se ha escuchado incluso que las cajas no querían que se supiera a quién se le daba el dinero, a qué caja, para la intimidad o, en este caso, el respeto y la honorabilidad de las cajas, que también, perdóneme que se lo diga, cuando un señor va al RAI o cuando una empresa deja de pagar, bien que queda retratado; cuando una caja está a punto de quebrar, parece ser que no se puede ni siquiera decir a los ciudadanos cuánto dinero se otorga a cada caja.

Desde luego, desde Ciutadans estamos absolutamente en contra de esa política de opacidad. Las cajas de ahorros, sobre todo, y los bancos como empresas, pero las cajas de ahorros tienen una finalidad determinada, Cataluña tiene una tradición en cajas de ahorros, y la participación y la intervención de los políticos y de los representantes políticos en esas cajas no han conseguido hoy que los créditos lleguen al bolsillo de los ciudadanos. Por tanto, podemos decir que hemos dado un cheque a los que más tienen, a los bancos, y los que menos tienen han tenido que otorgar ese cheque. Y luego, esperando recibir esos créditos y esa financiación, no la han recibido. Por tanto, esa es una realidad que seguro que muchos ciudadanos que nos están viendo la conocen, lamentablemente, a la perfección.

Impuestos; usted dijo poco también ayer en ese debate, ya se ha dicho por parte de otro portavoz. Algunos nos lo temíamos, incluso dimos un voto de confianza: desde Ciutadans dijimos que había que esperar a ver qué decía el Partido Socialista respecto a los impuestos. Se especuló mucho sobre la subida de impuestos. Finalmente, la peor de las previsiones: impuestos que afectan a las clases medias y a los más desfavorecidos e impuestos que, según las últimas noticias, ya no son temporales, sino permanentes, es decir, para siempre, impuestos que perduran en el tiempo en plena crisis económica. Es decir que en plena crisis el Partido Socialista, del que usted forma parte y que usted tiene..., y que va a apoyar, supongo, en el Parlamento español, en el Congreso esos presupuestos, apoyan gravar ni más ni menos que el impuesto clave para reactivar el consumo de la economía, es decir, el IVA. Ustedes, en un golpe de efecto..., en un minuto, la señora Salgado, del Partido Socialista, incrementó un 2 por ciento la inflación y el coste de la vida de todos los ciudadanos españoles que contribuyen al IVA, porque, en definitiva, el IVA, como bien saben, afecta de forma general a todos los productos; y no solo eso: de un 7 a un 8, también, en aquellos reducidos.

Por tanto, ustedes no son capaces de hacer propuestas para salir de la crisis. Son propuestas para cubrir las cuentas, que podría parecer un buen argumento, pero no deben olvidar que quien recauda, quien trabaja, quien levanta la sociedad cada día es quien recauda esos impuestos, que son los autónomos, los empresarios, los trabajadores, los ciudadanos que contribuyen pagando ese IVA y ese incremento que ustedes han puesto en marcha. Por lo tanto, ni palabra del incremento... Bueno, perdón, ni palabra, no: el señor Castells sí que dijo algo, que es que eso era una barbaridad; en otras palabras, dijo que no se podían subir los impuestos, y menos este tipo de impuestos, en plena crisis. Pero no lo ha dicho el señor Castells: lo han dicho los sindicatos, lo ha dicho Izquierda Unida, lo hemos dicho desde Ciutadans, lo ha dicho Convergència, lo ha dicho el PP... Lo ha dicho todo el mundo menos el Partido Socialista. Y usted, señor Montilla, que estuvo el día de la Fiesta de la Rosa con el señor Pepiño Blanco diciendo aquello de que habría que gravar a los más poderosos..., yo no sabía que los más poderosos eran todos los ciudadanos que pagamos el IVA por cualquier producto en este país. Pues sí, para el señor Pepiño Blanco, para el señor José Montilla, para el señor Zapatero, los más poderosos son los ciudadanos que menos pueden afrontar la crisis: clases medias y desfavorecidos, en definitiva, todos por igual, que también es una injusticia en el fondo, como recordaba algún otro portavoz anteriormente.

Por tanto, política impositiva en vez de contener. Y aquí también hago un paréntesis: desde Ciutadans no le vamos a pedir ni le hemos pedido nunca —y haga memoria: ni se le hemos pedido nunca— que reduzca usted los impuestos; siempre le hemos dicho que mantenga usted la presión fiscal actual y que invierta mejor la recaudación. Hemos escuchado desde el PP y desde Convergència decir que hay que reducir los impuestos. Nosotros no creemos que sea una cuestión de reducir impuestos. Lo que no podemos hacer es subirlos en

plena crisis. En todo caso, habrá que debatir el modelo fiscal para ver a quién gravamos y a quién no gravamos. Evidentemente, la pose del Partido Socialista se ha visto claramente, absolutamente, diría yo, *enderrocada*, ¿eh?, tirada por los suelos, cuando hemos visto... (*remor de veus*) –perdonen por la catalanada– cómo actuaba su Gobierno.

Otra cuestión importante en la economía: austeridad. Usted hablaba de austeridad, lucía austeridad. No se referirá usted a los informes de 32 millones de euros, con la austeridad, me imagino; informes que han auditado ustedes mismos y que han dicho que no estaban bien hechos, que muchos de ellos no eran útiles, que algunos no existían. Y, por tanto, yo le voy a pedir aquí algo que ya se ha dicho en esta cámara, pero que nosotros hacemos firme hoy, aquí, igual que lo hemos hecho anteriormente. De esos informes que se han auditado por parte de la Generalitat, queremos que ustedes aquí, en la cámara, den explicaciones y depuren responsabilidades políticas. Está muy bien ser transparentes, está muy bien reconocer los errores, pero también está muy bien que los errores, las personas que los han cometido, por lo menos políticamente, respondan.

Yo, legalmente, no digo nada, porque la fiscalía, si no me equivoco, ya tiene siete consejerías investigadas; eso es la fiscalía y los tribunales. Pero en clave política sí que tienen que venir al Parlamento a dar explicaciones. Y, por tanto, yo hoy mismo invitaré también al Partido Popular, que también he escuchado en su discurso que así lo quería; firmaremos un documento para solicitar una comisión de investigación respecto a los informes. Falta un solo partido, según el Reglamento de la cámara. Invito, evidentemente, en primera instancia a Convergència i Unió, como miembro de la oposición y líder de la oposición, pero invito también a los partidos del tripartito a que no fueren una situación de comisión de investigación y sean ustedes quienes comparezcan y digan: «Ha sido este, ha sido el otro, ha pasado esto, en esto se ha cometido error; perdonen, ciudadanos, esto no va volver a pasar.» Por tanto, está muy bien ser transparentes, pero hay también que responder frente a la ciudadanía.

Otro ejemplo de austeridad que ustedes no cumplen: Palau de la Música. Reitero exactamente lo mismo que venimos diciendo hace una semana. También hoy mismo, si no tiene inconveniente el presidente del Grupo Parlamentario Popular, propondremos crear una comisión de investigación en torno al caso del Palau de la Música. Y sí, señor Montilla, sí, el señor Millet, ya lo ha dicho usted, y ya lo dijo él, es un delincuente, pero detrás de delincuentes, que es una cuestión judicial, también hay responsabilidades políticas por no controlar la gestión de los dineros públicos. Y eso, insisto, no es judicial, es político, y ustedes tienen la oportunidad también, que creo por sus declaraciones que deberían ser los primeros en estar interesados en tirar esto adelante, que se cree esta comisión. Por tanto, también les invito –y, si no, explíqueme usted a los ciudadanos de Cataluña por qué no se tira adelante esta comisión– a que se cree esa comisión parlamentaria de investigación sobre qué ha pasado, para que no vuelva a pasar y para que quien haya sido responsable asuma su cargo y su

culpa. Yo creo que es lo mínimo –lo mínimo– cuando se comete un error de este tipo. Insisto, no digo que sea de ni un partido ni de otro, ni de los dos a la vez, que han sido partidos de gobierno, o de los cuatro en este caso, sino que quiero y queremos desde Ciutadans que se abra esta comisión de investigación. I li ho diem aquí clar i català.

Por otro lado... (*Remor de veus.*) Sí, es que se puede ser catalán y hablar en castellano, también, sí, sí. (*Persisteix la remor de veus.*)

Ambaixades, embajadas: 2 millones de euros en embajadas abiertas por el vicepresidente en otras partes del mundo mundial. Bien, eso no es austeridad, ni necesario; sobre todo viendo cómo actúan los representantes que tenemos, es decir, enviando cartas a las revistas para que no hagan no sé qué artículos, haciendo proclamas independentistas contra el Gobierno de España o contra la actuación de España en general a nivel internacional. Eso, ni es leal, ni es útil, ni, desde luego, es digno cuando tenemos una situación económica... Por tanto, no saben ustedes gestionar la austeridad, ni en los informes, ni en las embajadas, ni en lo del Palau de la Música, ni en muchas otras cuestiones.

Administración insostenible. Mire, ya sé que es un tema bastante tabú también, pero algún día tendremos que afrontarlo. Es el debate de si es sostenible la red institucional que tenemos en Cataluña para los ciudadanos que somos y los impuestos que pagamos. Es decir, tenemos casi mil municipios en Cataluña, en la situación económica que sabemos que están algunos; tenemos los consejos comarcales creados, y, como algunos sabemos, algunos más útiles que otros, y yo diría que muchos más inútiles que útiles; tenemos cuatro diputaciones provinciales; tenemos evidentemente el Gobierno autonómico, la parte del Estado, y la Unión Europea. Es decir, los ciudadanos de Cataluña soportan, en este caso, una duplicidad, triplicidad..., una carga de burocracia respecto a la aportación real que se hace a su bienestar que no corresponde con la realidad. Es decir, lo que decía antes el señor Puigcercós, *the party is over*; que creo que no se ha leído el artículo, porque dice justamente lo contrario, señor Puigcercós, es decir que esto no puede ser, que esto de pedir, pedir y no trabajar no puede ser. Por tanto, cuando decía «*the party is over*», se refería precisamente a comportamientos como los que tiene su partido al frente del Gobierno. Acuérdesse que citaba a caciques locales y cosas de este tipo, ¿no?; se refería más a los nacionalismos que no precisamente al Estado de las autonomías.

Pues eso, *the party is over*, la fiesta se acaba efectivamente, y en Cataluña no podemos seguramente sostener..., y no precisamente en profesores, en jueces, no, no, es que hay que reducir esto para repercutir en bienestar. Hay que crear y quitar el envoltorio o quitar y reducir el envoltorio para crear más puestos de profesores, mejores jueces, más policías. Debemos mejorar en lo que realmente afecta la calidad del ciudadano y no en la burocracia y en la partitocracia que se ha creado entorno a este modelo insostenible en pleno siglo XXI.

Por tanto, nosotros somos partidarios de abrir un debate, y así lo presentaremos en nuestras propuestas de resolu-

ción, de abrir un debate de si realmente necesitamos y podemos pagar la estructura, la arquitectura institucional que tiene Cataluña o hay que modernizarla, hay que racionalizarla y hay que trabajar con ventanillas únicas, con consorcios, en definitiva, codo con codo entre administraciones para reducir la burocracia y mejorar la calidad de vida de los ciudadanos. Estoy convencido de que a muchos ciudadanos les parece bien que se reduzca la burocracia y la partitocracia y se incremente la calidad y el bienestar de sus vidas. En todo caso, nosotros lo propondremos.

Pero, claro, esta propuesta hace que muchos partidos, y sobre todo desde el Gobierno, tengan que renunciar a sus clientelismos, a sus chiringuitos, a la colocación de sus cargos públicos en diferentes entes. Claro, no es lo mismo tener uno o dos, que tener siete; es mucho más fácil colocar los cromos.

Pues, bien, yo les invito a que reflexionen, porque si una empresa, cuando hay crisis, se plantea reestructuraciones, si una familia reduce sus gastos, las vacaciones, las inversiones, si los ciudadanos se aprietan el cinturón, la Administración tiene la obligación de preguntarse si es sostenible el modelo que tenemos, si esta red, esta bolsa de treinta años que tenemos creada es sostenible en pleno siglo XXI o hay que modernizarla e ir hacia una administración más eficaz y menos burocrática.

Un altre dels punts importants que volíem comentar: llibertats, drets i avenç democràtic. Molts tenim la sensació i l'evidència, com li demostraré després, que en aquesta etapa del tripartit, en l'anterior també, però en aquesta en què vostè governa, senyor Montilla, hi ha hagut un retrocés en les llibertats individuals dels ciutadans, hi ha hagut una baixa qualitat democràtica i, per tant, no es vol avançar cap a una millor democràcia a Catalunya.

Li posaré el primer exemple: llibertat d'expressió. Aquest mateix any, no cal anar molt lluny, tenim dos episodis claríssims –algun que no és nou, també ho he de dir. Un d'ells, l'operació CAC, l'operació del Consell Audiovisual de Catalunya, que vostès diran: «No, és un paraigua, independentment del Parlament» –sí, sí, ja ens entenem; ja ho saben, els ciutadans, que els diputats que estaven abans asseguts aquí i que ara estan asseguts allà són molt independents, ja ho saben–; aquella operació que deixa sense veu alguns mitjans de comunicació, que prefereix els amics i els que callen, que no els que critiquen el Govern.

I no em diguin vostès que això no és així, perquè aquesta mateixa setmana hem conegut informes, que a un se li cau la cara de vergonya com a demòcrata de llegir el que llegeix en aquells informes. Li dic, senyor Montilla, li ho reconec, no és original de vostè, el Govern anterior de Convergència ja feia aquests informes; la veritat és que són difícils de millorar, entengui'm la ironia, són difícils, però vostè fa informes de 29.500 euros que surten de Presidència per conèixer l'opinió dels periodistes, què diuen i què pensen del tripartit –què diuen i què pensen del tripartit. Al senyor Puigcercós sembla que el preocupa com surt al *Polònia*. Doncs, escolti'm, senyor Puigcercós, no es preocupi, jo no hi surto mai i no passa res –no passa res–, no s'amoïni, no demani informes de dotze mil euros amb els diners dels catalans

per veure com surt vostè i la seva conselleria al *Polònia*, i permeti'm la broma.

És evident que nosaltres no estem d'acord amb aquesta política de controlar els mitjans, de dir què diuen els periodistes i de veure què diuen. Sense anar més lluny, i li ho reconec, hi insisteixo, Convergència ho havia fet, fins i tot arribant a dir com pensava cada periodista, quin accent tenia i quina possible ideologia pensava.

Per tant, és evident que això sembla que és propi del Govern de la Generalitat. Nosaltres volem una Catalunya on no es controli els periodistes, una Catalunya on els periodistes puguin ser crítics, favorables, o no crítics ni favorables, simplement actuïn amb llibertat. I això passa per no fer el que van fer vostès amb el CAC i pressionant els consellers del CAC, això passa per no fer informes com els que vostès fan des de les seves conselleries, que a més a més és amb diner públic, perquè si fos amb els diners del seu partit, doncs, miri, cadascú que inverteixi com vulgui els diners. Per tant, això no ens agrada i volem que canviï aquest model a Catalunya.

La Llei d'educació a Catalunya. Per primera vegada a la història, en aquest cas de Catalunya i d'Espanya, tenim una llei que prohibeix la utilització d'una llengua oficial a les aules com a llengua vehicular d'educació. Vostè s'imagina, senyor Montilla, que a França el senyor Sarkozy o qualsevol regió francesa o departament prohibís ensenyar en francès a una part de França? O a Itàlia? És que és absolutament impensable. De fet, quan ho hem comentat amb persones d'altres països, realment, permeti'm l'expressió també un altre cop, allucinen.

Doncs, bé, això és el que ha fet vostè; s'ha convertit en el primer president que prohibeix la utilització d'una llengua oficial, que a més és majoritària a la societat; la prohibeix per utilitzar-la a les aules. Una idea de pluralitat lingüística i tot això de què s'omplia la boca meravellosa! Això és un retrocés en les llibertats dels ciutadans de Catalunya, que tenen dret, igual que en tenen els fills dels qui els poden portar a l'escola alemanya, a l'escola francesa i a altres llocs, a aprendre no una ni dues, tres llengües –com bé els agrada portar...– als seus col·legis.

Jo respecto molt que cadascú porti els fills al col·legi que vulgui, però li demano coherència si ho voten a favor, i demano que permetin que aquells que no poden pagar aquelles escoles també ho tinguin. Per tant, si algú li agrada que el seu fill aprengui en català, en castellà, en anglès o en alemany, a mi m'agradaria que tots els ciutadans de Catalunya tinguin el mateix dret i el mateix accés a aquesta educació. Per tant, li demano i els demano coherència.

I no els dic res dels EBE, dels espais de benvinguda, aquests espais que SOS Racisme i Ciutadans hem denunciat, perquè són espais absolutament infumables, són espais on vostès solen fer una neteja cultural a les persones que arribin, «perquè s'impregnin de l'imaginari col·lectiu». Sona molt malament això d'«impregnar-se de l'imaginari col·lectiu», sona... No vull referir-m'hi perquè segur que diré alguna cosa que no és convenient dir en aquesta cambra, però ja m'entenen vostès. Això

de l'«imaginari col·lectiu i la consciència nacional». Després ja entraré en això també, en un punt, si em permet, senyor Puigercós, del seu discurs que feia referència a això.

Llibertats, més llibertats. Sancions –sancions–, foment del comerç, foment dels autònoms... Tinc a la meua mà una sanció del 2 de maig de 2007, del Departament del senyor Castells, no del senyor Carod-Rovira, del senyor Castells, del PSC, si no m'equivoco, una sanció, si no m'equivoco, de sis-cents euros, perquè resulta que un ciutadà és tan agosarat –tan agosarat– que posa un cartell a la seva agència immobiliària que posa «pisos en venda». És que ja li val, també, a aquest ciutadà! Mira que posar «pisos en venda» en comptes de posar «pisos en venda»! Doncs, clar, es mereix una sanció, segons el seu Govern, segons el PSC, de sis-cents euros per posar «pisos en venda».

Senyor Montilla, faci un exercici amb mi, un exercici de coherència. Vostè s'imagina que cada vegada que vostè o jo diguem una castellanada ens fiquessin una multa? Això seria una ruïna, eh?; la veritat és que això podria ser una ruïna, perquè la veritat és que ens passa a tots, tots diem castellanades.

Doncs, la realitat és aquesta. Vostè i jo, que sabem que som bilingües, que hauríem de saber que això passa i que pot passar en la realitat comercial i econòmica catalana... Vostè és el president que sanciona, cosa que no havien fet altres governs, s'ha de dir, perquè vostè suposadament no és nacionalista, però altres governs no s'havien ni atrevit a fer-ho. Vostè ho fa i ho fa de mà de la conselleria d'Economia. No ens sembla bé. Des de Ciutadans demanem i demanarem, en aquest cas, que es derogui aquest règim sancionador, que no és bo per a ningú, ni per als que governen ni per a l'oposició; és una mala imatge de cara a l'empresariat, de cara al comerç i de cara a l'autònom. I sé que molts diputats d'aquesta cambra en privat reconeixen que això és un error, sé que ho diuen fora, però aquí no ho poden dir. Jo demano que els diputats que els sembla que això és una barbaritat siguin valents i ho diguin.

Per tant, en aquest sentit, nosaltres demanem, a més a més, que es retornin les quanties a aquestes persones que han estat sancionades per una qüestió com aquesta, perquè no ens sembla just i perquè no és moment de sancionar ningú per qüestions que no importen o que només importen a uns pocs, que són aquells que imposen o que pretenen imposar sancions per usar una llengua o una altra.

Vuitanta quilòmetres per hora. Ja se n'ha parlat; vostès són els reis en aquest cas... Més llibertats. Aquí no he sentit parlar encara de la contaminació; tothom diu ara que era una mesura per reduir els accidents. No, no, no, això estava dintre d'un pla de sostenibilitat, estava dintre d'un pla d'ecologia, d'un pla ecològic; no estava dintre d'un pla de seguretat. I vostès ni han reduït la contaminació..., el que sí que han fet és incrementar quatre vegades la recaptació del 2008 amb sancions a l'àrea metropolitana; quatre vegades ha recaptat més, el tripartit, en sancions! Suposo que això és una forma de fomentar també l'economia i les butxaques de molts catalans.

Doncs, miri, tampoc hi estem d'acord, a sancionar les persones; estem d'acord a fomentar, amb velocitats variables, però no per aquesta via. Vostès són capaços de tenir el millor radar del món al túnel de Cadí; tindrem, segur, estic segur que a Catalunya serem els millors del món en radars de trànsit. Ara, a la justícia encara hi han jutges i jutges que treballen amb màquines d'escriure i que no tenen, ara mateix, no tenen..., o tenen tota la seva documentació en paper. (*Veus de fons.*) Sí, senyora Tura, sí, en paper; en paper tenen encara documents els jutges i encara treballen així molts advocats, i vostè ho sap. Per tant, aquesta és la realitat. Però som els primers en el que volem, en recaptar i en retallar llibertats, però no som els primers a donar serveis als ciutadans.

Llei electoral. Aquí, Ciutadans insisteix des del primer dia que vam arribar a la cambra de fer una llei electoral, la primera de Catalunya. Llistes obertes, senyor Montilla. Digui'm si vol llistes obertes o no? Digui-m'ho, perquè els ciutadans sí que volen saber què pensa el president de la Generalitat. Vostè diu que no toca, la llei electoral. Vam firmar una ponència conjunta o per obrir una ponència conjunta. Hi insistim des de Ciutadans que s'ha d'obrir i s'ha d'acabar, i hem de tenir llei electoral catalana. Els seus propis companys de Ciutadans pel Canvi van intentar per una ILP això mateix. Per tant, vull saber la seva opinió i, si pot ser també, dintre de l'opinió la de Ciutadans pel Canvi i si pot ser també la de tot el Govern. Ja sé que és complicat posar-se d'acord en un tema, però seria bo que en sabéssim l'opinió. Impulsaran vostès i acabaran una llei electoral? Creu que és important tenir més qualitat democràtica, tenir llistes obertes, fer un vot per internet, estudiar les mesures perquè la gent hi participi més, creu que és important? Ho volem saber i ens agradaria que ens contestés.

Per tant, en definitiva, en el camp de les llibertats un té la sensació en acabar la seva..., o els tres anys que porta en la resta final de la legislatura que hi ha hagut un retrocés en llibertats, en drets i en qualitat democràtica.

I l'últim punt, el de la crisi institucional que li deia. Doncs sí, creiem que hi ha una crisi institucional, perquè quan els consellers del seu Govern es dediquen a aplaudir aquells que cometen il·legalitats i referèndums antidemocràtics, quan els consellers, com el conseller Ausàs, diu que tirarà endavant una llei Ibarretxe per poder consultar a Catalunya el mateix que passa als ajuntaments com Arenys de Munt. Perquè quan vostè mira cap a un altre costat i l'únic partit que ha portat i ha fet un escrit per reclamar que es compleixin les lleis als ajuntaments ha estat Ciutadans, i vostè i el PSOE miren cap a un altre costat, què passa? Doncs passa que vostè, per la seva situació en el Govern, no pot ni tan sols fer complir la legalitat a Catalunya. I sap que no pot fer-ho i ho ha de fer un jutge perquè no ho fa la Delegació del Govern. Ciutadans va presentar un escrit a la Delegació del Govern de Catalunya i no li càpiga el menor dubte que ho tornarem a fer amb totes les il·legalitats que es cometin. Però volem veure el president de la Generalitat pronunciar-se.

Senyor Montilla, en política callar és atorgar, mirar cap a un altre costat. L'Estat de les autonomies és el nostre

marc de convivència, en què tots estem d'acord, perquè hi ha un pacte constitucional i una democràcia. Qui vulgui dinamitar l'Estat de les autonomies, qui vulgui passar a una altra etapa i tirar-se en paracaigudes sense paracaigudes, qui vulgui tirar-se en tirolina sense corda, qui vulgui fer salts de pont també sense corda, qui vulgui ser un conductor suïcida i anar al capdavant d'aquell vagó de què parlava vostè d'aquell tren, que ho faci, però que no molesti la resta de ciutadans de Catalunya. Hi ha un 17 per cent independentista? És cert, però la resta no en som. Som gent que l'únic que volem és viure en un estat de benestar, de progrés, amb diferències ideològiques, evidentment, perquè estem en democràcia, però no volem dinamitar la convivència a Catalunya, no volem enfrontar la societat, no volem, com deia la senyora Chacón –em sembla que està molt encertat el seu comentari, ja sé que a algú no li agradarà–, la senyora Chacón va estar molt bé. Suposo que vostè comparteix l'opinió de la senyora Chacón, quan deia que a Catalunya no tot són independentistes i falangistes. Totalment d'acord amb la senyora Chacón, totalment d'acord. És veritat, la majoria no és ni independentista ni falangista, per tant, els que no som ni una cosa ni l'altra volem que els governs de Catalunya respectin aquest pacte. I si a algú no li agrada la Constitució, que se'n vagi a Madrid, que aconseguixi les majories qualificades i que la canviï. I si no en té prou, que aprengui a viure en un estat amb convivència democràtica. El que no podem fer és tenir dinamitant la imatge de Catalunya contínuament amb referèndums il·legals, amb declaracions, amb consellers que volen fer manifestacions contra els tribunals.

Jo li demano, senyor Montilla, que no digui més això que ha dit abans, per cert, que li hem de dir al defensor del poble o al Partit Popular que retiri un recurs, però faltaria més! Des de quan no es pot utilitzar l'estat de dret en recurs constitucional i democràtic, des de quan? Pots compartir-ho o no compartir-ho, però un president de la Generalitat no li pot demanar a un partit vuitanta vegades, com fa vostè, o al defensor del poble, que és una institució a servei dels ciutadans, que retiri recursos sol·licitats pels ciutadans. És increïble, senyor Montilla, és increïble que vostè com a president, assumeixi aquest marc mental absolutament antidemocràtic. No creiem que sigui democràtic anar demanant a les institucions que no exerceixin les seves funcions. Respecti-les. Jo, miri, segurament amb la sentència que surti del Constitucional, segurament ningú hi estarà absolutament d'acord; és probable que des del nostre partit tampoc, però l'acatarem, intentarem políticament treballar, perquè les coses a Catalunya funcionin d'una altra manera. Però el que no volem fer és dir no respecto els tribunals, no respecto la jutge que il·legalitza això d'Arenys de Munt, tenim alcaldes que van fent proclames, tenim consellers que van convocant manifestacions de pressió a un tribunal. Això no és seriós. Els catalans som gent de seny i som gent decent, i som gent tranquil·la i som gent emprenedora, i el que volem són governs que representin la realitat social de Catalunya.

Miri, senyor Montilla –acabo, senyor president– a mi m'agrada la Catalunya que tenim, la real, m'en-

canta, m'agrada com és, m'agrada plural, m'agrada oberta, m'agrada amb gent de tot arreu, però no entenc que les meves institucions es dediquin a intentar fer enginyeria social i canviar la realitat. La Catalunya que tenim deixin-la en pau que ja ens agrada a molta gent. Permeti, en tot cas, que hi hagi modificacions socials que la gent pugui decidir, però no, no, i mai, des de l'enginyeria i des de les institucions. Respecti vostè i el seu Govern aquest espai.

Seguirem després el següent discurs, però sí que deixi'm dir, per acabar, que el que diuen les enquestes a Catalunya és ben clar: la majoria de catalans creuen que Catalunya ha de ser una comunitat autònoma d'Espanya, la majoria de catalans se senten igual de catalans que d'espanyols, i la majoria de catalans –i això ho diu el CEO– parlen o les dues llengües a Catalunya o fins i tot, majoritàriament, el castellà que el català. Si vostès no accepten aquesta realitat és impossible que governin per a una comunitat autònoma com aquesta. Treballin per a la gent que paga els seus impostos, no treballin per a minories econòmiques, polítiques o radicals que volen canviar la realitat del seny català, de la centralitat, del sentit comú i del treball empenedor que sempre fins ara ens havia caracteritzat.

Gràcies.

El president

Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, jo crec que vostè i jo o jo i vostè o vostè i la immensa majoria dels diputats d'aquesta cambra hem assistit a debats diferents del que vostè ha parlat, o vostè no m'ha escoltat, també és possible, o no m'ha entès, també, també podria ser. I també que vivim en països diferents, eh?, això també, em sembla que vivim en països diferents. I aquesta percepció em temo que no és exclusivament meua, sinó que és també, que està compartida, que és una opinió compartida per molts membres d'aquesta cambra.

Vostè, miri, jo no m'atribueixo res, eh?, els èxits de la societat civil, en absolut. Però, vull posar de relleu i volia posar de relleu, entre altres coses, precisament això, que tenim una societat civil amb alguna taca negra, però amb molta empenta i molta iniciativa. Gràcies a la col·laboració del Govern? En alguns casos sí, en altres no. Però vostè, que crec que parla amb poc coneixement de les coses, diu: a què ve atribuir-se les coses que fan els laboratoris i que fan els investigadors? Escolti, vostè sap com es diu el centre en què treballa el doctor Alonso i de qui depèn? Sap vostè què fan? O el doctor Massagué, vostè sap en què està treballant, de qui depèn aquest centre, vostè ho sap? O altres, o el senyor Izpisua, per citar-ne alguns, vostè ho sap? Perquè no depenen, eh?, de cap laboratori ni de cap empresa privada, estan treballant en centres públics o participats majoritàriament per la Generalitat.

Per tant, crec que seria bo que parlés amb una mica més de coneixement de les coses. No precisament perquè

nosaltres ens atribuïm la feina que està fent el doctor Alonso, que és seva i del seu equip, però bé, ho està desenvolupant en un centre situat en un hospital molt important, titularitat de la Generalitat, com és l'Hospital Clínic, per dir alguna cosa, ja que vostè n'ha fet referència.

Escolti, el doctor Alonso, el doctor Perucho, en fi. El doctor Perucho perquè hem inaugurat recentment, fa uns mesos, un centre, precisament a Can Ruti. És un excel·lent investigador que investiga a mig camí entre Califòrnia i Catalunya, un dels molts investigadors que han tornat a treballar aquí, en aquest cas, a casa nostra, després de tenir molta rellevància a fora.

Per tant, no, no ens atribuïm el que fa la societat civil, en absolut, però cal posar de relleu que afortunadament, malgrat la crisi, al nostre país hi ha molts projectes que tiren endavant, molta gent treballant-hi, i al costat d'aquesta gent, si fa falta, quan cal, quan ho demanen alguns, en altres casos no és necessari, també està el Govern, està el seu Govern.

Vostè diu que, bé, que no vaig dir en què s'invertirien els recursos del nou finançament, doncs, Déu n'hi do les coses que he dit! Segurament les darreres, les que he estat comentant en la meua resposta al Grup d'Iniciativa per Catalunya. Crec que he fet un llistat de temes, a més a més, que tenen relació amb aquesta gent de què vostè parla, la més afectada per la crisi, els treballadors, els aturats, eh? Precisament, en això tenen relació algunes de les qüestions que he exposat. Es veu que vostè estaria preparant-se el discurs, el cas és que no, no ha pres nota d'això, no se s'ha adonat o no ho vol reconèixer. És igual.

Miri, de les mesures contra l'atur he insistit en més d'una de les intervencions, ho vaig explicitar el dia d'ahir, avui també, no crec que sigui necessari tornar-hi. Em diu que hem d'acabar amb els avals i els xecs en blanc a les caixes. Digui'm on són, aquests xecs en blanc i qui els ha signat, si és que existeixen. Home, vostè, amb la formació que té, com diu aquestes coses, com diu aquestes coses tan poc serioses i tan poc rigoroses, senyor Rivera? Vull dir, de xecs en blanc i d'avalis en blanc a les caixes... Al contrari, les línies de treball que té l'Institut Català de Finances són molt serioses i molt rigoroses, les hauria de conèixer també abans d'opinar d'aquesta manera, eh?, tan displicent com ho ha fet vostè.

Escolti, els partits no són presents a les caixes. Sap vostè, aquesta és una deformació que té vostè, segurament com a home de partit, perquè vostè, és curiós, parla contra la política des del món de la política, eh?, un llenguatge molt propi dels populistes de dreta europeus, d'aquests que han estat els seus socis i els ha portat aquest gran èxit en les eleccions europees, parlar malament de les polítiques i dels polítics des de la política, eh?, des de la política partidària, eh?, i prou bé que l'ha exercit, no?, la prova és que hi ha hagut canvis fins i tot al seu grup parlamentari.

Escolti, no hi ha els partits polítics, hi ha persones que representen institucions fundadores, en alguns casos, representen entitats, i que al marge poden tenir una mi-

litància política o no, però els partits no hi són. I aquí, a Catalunya, no hem volgut polititzar precisament les caixes d'estalvis, i aquest és un actiu que tenim. No és un passiu, no és un passiu, és un actiu, senyor Rivera.

Impostos. Bé, d'impostos què he d'afegir a les coses que ja he dit, no? Suposo que vostè creu que amb menys impostos es poden fer més polítiques socials. Jo no.

Miri, informes. També seria reiterar coses que he dit al senyor Sirera, que he dit també al senyor Mas. Poca cosa a afegir.

I, escolti, respecte al Palau de la Música vostè té algunes confusions, eh?, respecte al que és una fundació privada, una associació privada. Ho dic perquè vostè que parla que ofeguem la societat, eh?, que ofeguem, que limitem les llibertats, i després m'hi referiré, del que ha de ser conscient és que hi ha unes regles del joc i unes normatives i nosaltres, segons quines coses, en una fundació privada o en una associació no les podem fer. Què s'ha pensat, que això és..., que es pot fer i desfer? És a dir, les coses no són així, i, a més a més, no són les causants dels actes delictius que s'han produït a la Fundació i a l'Associació del Palau de la Música. Que el jutge, els jutges, en un estat de dret, han de dilucidar i que en aquest moment esperem que ho facin amb més diligència del que ho estan fent, això sí, seria desitjable que el jutge fos més diligent, entre altres coses per esclarir les coses a fons i evidentment per castigar les persones que han ficat la mà a la caixa d'una institució privada, a la qual anaven alguns recursos públics, però bàsicament recursos privats també, la majoria dels recursos privats d'aquesta, una part molt important de la societat catalana, de les empreses, d'espònsors i mecenes que, òbviament, en aquest moment segur que no estan molt contents amb aquesta administració i aquesta gestió que han fet els responsables, que a més a més han confessat i s'han autoinculpat.

Després vostè ha tornat als temes recurrents, als seus, diguem-ne, eh?, aquells... Arribarien les preocupacions de la gent del carrer aquí, al Parlament, i deixarien de discutir dels temes identitaris i hem discutit d'altres temes, recurrents i no menys identitaris, miri.

Les ambaixades. Nosaltres no tenim ambaixades, eh?, tenim oficines de representació. Faci el favor de citar les coses pel seu nom, vull dir..., amb tot el respecte cap a les ambaixades, eh? Són, si vostè veu..., no veurà que en un paper oficial, en els acords de creació de les oficines, hi hagi aquest nom. I, per tant... I són necessàries, i són necessàries per als interessos de Catalunya, dels seus ciutadans, per als interessos del país, de les seves empreses, que es mouen en un món global i en una economia cada vegada més globalitzada, malgrat la crisi, i, a més a més, formen part d'una opció de govern legítima, aquesta. Per cert que no som els únics. Hi ha comunitats que no es defineixen com a nació, però ben bé que tenen oficines obertes, i moltes, de diferents colors polítics a més a més –de diferents colors polítics.

Bé, una administració no sostenible. Vostè ha descobert en un moment que tenim tot un conjunt d'administracions i que això cal simplificar-ho. Déu n'hi do, eh? Estaria bé simplificar alguna cosa, però això no és

tan fàcil, eh? Si és com és, segurament, amb el pas del temps que hi ha hagut, és perquè no és fàcil, eh? I, entre altres coses, perquè hi ha institucions arrelades. I també vostè suposo que coneix la realitat institucional d'altres països, vull dir, de països de la Unió Europea. Quina és la realitat institucional de països com Itàlia, que va fer un procés de regionalització molt diferent; no és el del títol vuitè de la Constitució, però... O la situació a Alemanya. Què creu? Que hi ha un nivell, dos nivells, tres nivells d'Administració? Doncs, escolti, no, no, en aquests països tampoc. És a dir, no és un invent això, eh?, ni ho hem creat amb tres dies ni ve de fa quatre dies, i les institucions tenen unes funcions. Una altra cosa és com millorem la coordinació entre totes elles, com som capaços de sumar esforços. Però això no és fàcil. Vostè no ha descobert la sopa d'all, eh?, a aquest respecte.

Ha aprofitat això, parlar de les administracions, per parlar també dels funcionaris, no?, i dels consorcis... Vostè sap perfectament que..., miri, Catalunya està a la cua en nombre de funcionaris per habitant en el conjunt d'Espanya. Però, a més a més, també, ens agradi o no, Espanya no està precisament encapçalant, dels estats de la Unió Europea, el rànquing en nombre de funcionaris per habitant, no ho està. I, vull dir, jo no sóc dels que pensa que l'Administració pública ha de créixer, eh?, o sigui que en això tinc una visió més aviat continguda, però aquesta és la realitat. Per tant, escolti...

Ja sé que hi ha moltes maneres de funcionar i que s'ha d'utilitzar l'Administració en xarxa i l'Administració Oberta de Catalunya. Vostè suposo que coneix alguna d'aquestes coses que funcionen al seu país o que n'és usuari? O encara no les ha descobert? Perquè, vull dir, aquestes coses s'estan fent. Entre altres coses, això comporta també més proximitat als ciutadans, no necessàriament amb l'atenció de funcionaris en determinats casos, que queden superats també per l'avenç de les noves tecnologies i de la societat de la informació. I, per tant... I tot això no està fet amb aquest ànim de..., vull dir, «Vostès tenen molts consorcis i societats perquè són "xiringuitos" per als partits...» Ho repeteixo, en aquest sentit, m'ha semblat escoltar un rerefons de vostè que és el discurs aquest, contra els polítics i contra els partits, fet des d'un partit polític i des del màxim dirigent d'un partit polític.

Menys llibertat. Escolti, no, menys llibertat, no, més llibertat. Més llibertat sempre, més llibertat –més llibertat. Si de cas, hi han coses en què discreparem, eh?, perquè vostè sembla que temes com el de..., vull dir, el català, llengua vehicular, ho acaba de descobrir ara; això és de la Llei d'educació, abans no era vehicular, el català no era llengua vehicular abans. Doncs, escolti, abans també ho era, i vostè ho sap perfectament des de fa anys, i les raons perquè això s'ha donat i perquè crec que és un element fonamental també per al desenvolupament de l'educació i del futur del país.

I en això no estarem d'acord, és obvi, és obvi que no hi estarem d'acord. Vostè té una posició, legítima, com totes, però minoritària. No és això el que pensa la majoria dels ciutadans de Catalunya, que poden tenir una certa idea d'això a què vostè feia referència, però no dedu-

eixi vostè que, perquè es consideren que són catalans i espanyols la majoria, o espanyols i catalans, vull dir, el que hi ha, doncs, això vol dir que vostè triomfarà a les properes eleccions. Em sembla que les coses no van per aquí precisament.

Miri, vostè ha tret això, aquí, de la sanció aquesta, eh?, de la sanció de l'Agència Catalana de Consum i tal, dient: «una sanció per retolar en castellà». Això és una falsedat, escolti. No és per retolar en castellà: és per no retolar en català. Pot retolar en castellà, però en català també, especialment quan s'està informant..., no és un nom comercial. «El Corte Inglés», vostè ho veu, no és «El Tall Anglès», no l'hi hem obligat, eh? Vull dir, no, no... Escolti, perquè està informant d'una activitat, i ho ha de fer com a mínim en català, i, si ho vol en castellà, en castellà, i si ho pot fer en anglès, també, eh? El motiu no és que estigui en castellà, sinó que no es faci en la llengua també pròpia del país. En això és evident que no ens posarem d'acord; vostè i jo tenim posicions molt clarament diferents, no? Vostè, el problema és que, en el tema de la llengua, busca problemes on no n'hi ha.

Ha parlat dels controls dels periodistes i del CAC. A mi no m'ha quedat clar de què parlava vostè. No sé si és una informació, que no sé si era d'avui o abans-d'ahir, d'un expedient que ha obert el CAC a una emissora pirata del Jiménez Losantos. No sé si és que vostè, en fi, defensa els pirates que ocupen l'espai radioelèctric que es dona per una concessió. No sé si és això, amb tots els respectes cap al CAC, eh?, o sigui, aquest menyspreu de: «Ja se sap, com, en fi, això ho nomena el Parlament i no...», home, no... Sí, el nomena el Parlament, com el Parlament nomena en part, per exemple, doncs, altres institucions i com altres parlaments nomenen institucions que no es posarien en qüestió, excepte tal com vostè ha fet aquí avui.

La reducció de la velocitat. Miri, entre altres coses, ha comportat... Era derivada, evidentment, que hi ha una legislació comunitària. La contaminació a les grans ciutats d'unes determinades partícules..., hi ha una legislació comunitària a aquest respecte, hi han uns límits. Escolti, per què? Per reduir la contaminació, sí. I també per què? Per fer que el trànsit sigui més fluid, i ho és. I també per què? Per reduir els accidents, també. Per això ha servit, miri, per a tres coses.

Llei electoral. La paraula la té el Parlament, no és el Govern el que fa la Llei electoral, eh?, vull dir, és el Parlament –el Parlament–, amb dues terceres parts, i, per tant, doncs, depèn del Parlament. I no depèn exclusivament dels tres partits del Govern; ni que estiguéssim d'acord seria possible, eh? Fan falta més vots, com vostè sap: dos terços. Ja sé que vostè, doncs, pensa que igual..., però, miri, jo crec, sincerament, que a la seva formació política i a vostè no els salven ni les llistes obertes, sincerament. (*Rialles.*)

Miri, les lleis no les aprova un conseller. Vostè ha dit: «La llei que va aprovar el conseller Ausàs» i tal. El conseller Ausàs no pot aprovar una llei, el president tampoc; les lleis les aprova el Parlament. Per tant, amb el seu vot favorable o contrari, però també amb la seva participació.

Ho dic per aquesta excursió que ha fet i aquestes consideracions respecte als referèndums i les consultes. Miri, respecte a aquest tema, el problema és que, respecte a la visió de país, vostè i jo tenim idees i projectes molt diferents. Per exemple, vostè ha dit que..., vull dir, és curiós, perquè parlant de la defensa i de les llibertats i, després, de respecte a determinats temes..., que el que actua i es delata és amb por.

Miri, respecte a les lleis, jo sempre defensaré les lleis i faré defensar les lleis i, dintre de les lleis, escolti, la democràcia, la participació. O no? –o no?

Miri, jo no posaré al mateix nivell els falangistes i independentistes tampoc, eh? Vostè ha tret de context una cosa, vull dir... Entre altres coses, perquè uns són una formació totalitària, que, entre altres coses, té uns records al país –ja es pot imaginar vostè quan–, i altres, independentistes..., que suposo que hi ha de tot, eh?, perquè això és com..., però els independentistes als quals vostè fa referència, que suposo que són els que hi ha presents en aquesta cambra, són un partit inequívocament democràtic –inequívocament democràtic–, que defensen una opció –la independència– que no és la meua, però que respecto profundament.

Miri, amb aquesta reflexió, acabaria una mica la resposta a les diverses qüestions que vostè ha plantejat, de fet, perquè moltes altres, com he dit abans, al començament, han estat desenvolupades o han estat contestades en les diverses intervencions que he fet durant el dia d'ahir i al llarg del dia d'avui. Tot això dit amb el màxim respecte i consideració cap a vostè i cap al seu grup, senyor Rivera.

El president

El senyor Rivera té la paraula.

El Sr. Rivera Díaz

Gràcies, senyor president. Bé, intentaré respondre alguna de les qüestions, perquè a mi personalment m'agrada fer debats i, per tant, si vostè ha fet una sèrie de reflexions, a mi, més que mirar el paper, m'agrada contestar el que vostè ha dit en aquesta tribuna.

I deixi'm començar pel final, per la llei electoral. Normalment, a les llistes obertes li té por qui no confia massa en el que puguin pensar els ciutadans d'ell mateix. Als que creiem en la democràcia i creiem que els ciutadans han de triar els candidats, i no els partits, ja ens va bé, en aquest cas, que siguin els ciutadans. Per tant, jo el convido, senyor Montilla, que a dintre del PSC es modernitzin una mica, que la búlbara ja no es porta, que obrin les llistes... Ja sé que no és tradició dintre el seu partit, ja va acabar el senyor Maragall com va acabar, vostè ho sap perfectament, no?, però jo li demanaria que confiés en la seva candidatura, que hi confiï i que obri les llistes i que els ciutadans diguin què pensen de la seva capacitat en aquesta tribuna, del seu lideratge, de la seva forma de liderar el Govern, de la seva fermesa al Govern, la seva emprenedoria... Que ho valorin els ciutadans. Jo ara firmo perquè hi hagin llistes obertes a la propera llei electoral; no sé si vostè hi estaria en

condicions. Per tant, de por, cap. Tot el contrari: com més democràtic, millor.

Per tant, li demano que vostè es Mulli i tiri endavant la llei electoral, que cada cop està més clar que qui no ho vol és vostè, senyor Montilla, se li està veient una mica el llautó. Portem ja massa temps, vam signar un paper, ara diu que és el Parlament, però aquí hi ha un president a qui sembla que no li agrada gaire. I, perdoni que li ho digui, segons les enquestes, vostè tampoc es salva de cap manera, perquè de moment no suma ni el tripartit, amb la qual cosa, de guanyar les eleccions, ni en parlem. Però bé, en qualsevol cas, suposo que ho té molt present, i per això el seu discurs a la defensiva.

Per altra banda, vostè ha parlat de polítiques populistes. Miri, polítiques populistes és el que fa el senyor Chávez a Veneçuela, això són polítiques populistes: de controlar els mitjans de comunicació, de no donar llicències a qui no m'agrada, de controlar què diu tal periodista a tal columna... Això són polítiques populistes, les que estan fent vostès.

I això del CAC, senyor Montilla, vostè ha dit de..., s'ha fet referència, no ho sé, amb to despectiu, a alguns mitjans de comunicació. Suposo que el senyor Del Olmo vostè també el considera dintre d'aquest paquet, perquè li van treure tres emissores a la seva cadena. No sé si l'hi considera, no ho sé, eh?; ho ha dit vostè, jo no ho he dit. Però per què hi han als tribunals molts grups mediàtics recorreguts i recorreguda la sentència o, en aquest cas, la resolució del CAC? És casualitat? És un caprici de Ciutadans? O és que hi han molts grups mediàtics que van sortir malmesos de la seva política sectària amb els mitjans de comunicació? Jo ho pregunto, eh? Alguns estan per aquí; ho podríem consultar i preguntar per què van fer un recurs. Poder és que són tots sectaris i tots són no sé què i tots són dolents; tot el que no sigui el seu Govern és dolent.

Menys impostos? Jo no... Ho veu?, vostè tampoc m'ha escoltat a mi, senyor Montilla. Jo no he parlat de menys impostos. Li he dit que els mantinguem, que no els apugem, que no apugem l'IVA, que no gravem els autònoms, els empresaris, els ciutadans que consumeixen. No m'ha escoltat, o no m'ha volgut escoltar. Jo li dic que mantingui els impostos que tenim, que no els apugi, que tots els partits no els volem apujar, que els volem mantenir; que en crisi és norma que no s'apugin els impostos ni es gravin les persones en el consum. Necessitem que consumeixin.

Sap què pensen, vostè, els comerciants de Catalunya? Vostè em preguntava abans de no sé quin ens públic. Jo li pregunto ara: vostè trepitja el carrer?, vostè es reuneix amb els comerciants de Catalunya?, els ha preguntat com estan de contents amb les línies de crèdits que no arriben?, els ho ha preguntat? Perquè sembla que vostè mai ha demanat una línia de crèdit, ni mai ha estat autònom. Hi ha molta gent que sí, hi ha molta gent que aixeca la persiana cada dia. Vostè, com que ha anat a una carrera política determinada, poder no coneix el que és aixecar la persiana cada dia. Jo li ho respecto, però els ciutadans de Catalunya saben què és aixecar la persiana cada dia. I aquells no tenen crèdit.

I vostè diu: «Els partits no podem fer-hi re.» Miri, el senyor Narcís Serra, que jo sàpiga, no va ser ministre de Ciutadans, va ser ministre del PSOE i del PSC. I vostès... Ara parlem molt clar. Vostè podrà fer tot el numeret respecte a la institució. Miri, al final són les diputacions, en algunes caixes, al final són governs, al final són expolítics i la militància que tenen facultats per canviar les coses. Si per vostè, quan li interessa, són militants, i quan no, són ens independents, doncs, miri, la realitat és ben diferent.

Jo li demano que vostè quan es reuneixi amb les caixes d'estalvi els digui que obrin el crèdit. Li ho demano, senyor Montilla, però li ho demano en nom de molts catalans que m'ho demanen a mi. Sí, perquè també parlem amb molts catalans; catalans que obren la persiana cada dia, eh?, això també és veritat. Doncs, li demano que ho faci en nom de tots aquests catalans, que obrin el crèdit. I en aquest sentit, senyor Montilla, crec que és molt important que donem, com a mínim, la imatge que els ciutadans que representem, que tenim l'honor de representar en aquest Parlament els ciutadans de Catalunya, fem alguna cosa per canviar les coses. No val dir: «Quins avals, quins xecs?»

Miri, precisament –i es referia vostè a la meua formació–, si algú sap com funcionen les caixes d'estalvi és algú que ha estat i és –amb excedència– treballador d'una caixa d'estalvis. A mi també m'ha tocat cobrar una nòmina, eh?, a mi també m'ha tocat treballar en una empresa, i també m'ha tocat respectar les normes d'una empresa. Però precisament algú que confia en les caixes d'estalvi, com sóc jo, li diu que tenen una funció. I, precisament com que hi confio, tinc tota la legitimitat, i la tenim des del nostre partit, per dir que faci la seva funció. I no és atacar ningú; és que vostès exerceixen de govern.

Qui va aprovar el pla de rescat? Jo no tinc diputats a Madrid, vostè en té vint-i-cinc, i van votar a favor del pla de rescat. Vostè, com a secretari general del PSC, té vint-i-cinc diputats que van prémer el botonet –el Partit Popular també, per cert– per donar aquells xecs..., no xecs –ja m'entén vostè, políticament, què vol dir–, avals, línies; en definitiva, pla de rescat a la banca. I això ho han fet altres països del món. Sí, en sap la diferència? Que ens altres països li han dit: «No pots pagar aquests sous als consellers o als consells d'administració. No pots repartir o has de repartir aquesta línia de crèdit amb aquesta condició.» I aquí a Catalunya, i a Espanya, no s'està..., ni s'ha volgut controlar, perquè els bancs les caixes han dit que, d'això de dir quant es dóna a cada banc, ni parlar-ne; que d'això de ficar un senyor dintre del consell d'administració, com ha passat a Anglaterra, ni parlar-ne. Doncs, escolti'm, això és un xec en blanc, quan vostè no té control dels diners que atorga o dels avals o del... En definitiva, pla de rescat que vostè dóna a la banca. Això és el que volen saber els ciutadans: on estan aquestes línies de crèdits que vostès suposadament van firmar. Quan dic «vostès»..., Partit Socialista i Partit Popular.

Miri, simplificació d'administracions: no confongui. Jo estic molt satisfet i em sembla perfecte el marc de convivència de l'Estat de les autonomies. Jo no he dit

en cap moment ni reduir ni retallar en aquest àmbit. Li he dit que, com a tot arreu, s'han de plantejar les coses. I vostè és molt conservador en això, senyor Montilla. No vol ni parlar-ne; ni d'això, ni de la llei electoral, ni de les llistes obertes... Allò, immobilisme. Abans deia el senyor Puigcerçós que els conservadors són els immobilitistes i els progressistes són els que volen canvis, són emprenedors. Doncs, miri, el senyor Puigcerçós l'ha descrit a vostè com un immobilitista i un conservador, perquè és el que fa vostè amb les seves polítiques. No vol obrir debats, modernitzar la societat, no vol tirar endavant, no vol canviar les coses, perquè sembla que, com van des de fa trenta anys, a alguns ja els va bé. Altres ciutadans pensen, o pensem, que han de canviar.

Funcionaris: tampoc m'ha escoltat. Jo li he dit que precisament si hem de tenir austeritat és per pagar els sous de més treballadors, de més mossos, de més mestres, de més sanitaris, de més jutges... Li he dit això; que precisament estalviem en coses imprescindibles per invertir en coses absolutament imprescindibles.

Per altra banda, vostè ha parlat també del tema de la llengua. Miri, els problemes els creen aquells que prohibeixen les coses, aquells que les imposen; no els que volem que n'hi hagin tres. M'entén, no? Jo tinc dues mans; prefereixo utilitzar-ne les dues. Perquè em prohibeix vostè utilitzar l'esquerra o la dreta? Doncs, no prohibeixin vostès utilitzar un dels dos instruments vehiculars que tenim, que són les dues llengües oficials. És molt senzill, és tan senzill com això. Però vostès ho volen prohibir. Això sona al passat, a retrògrad, a antic, al que van fer aquí durant molts anys prohibint que s'utilitzés el català a les aules. I vostès ara prohibeixen que s'utilitzi el castellà a les aules, amb una finalitat absolutament benèfica. Doncs, no. Vostès tenen un objectiu, construeixen un model de societat entorn d'un model cultural. Nosaltres no hi estem d'acord. Estem, i li ho he dit, orgullosos de la Catalunya real, la que parla dues llengües, la que té orígens diferents, la que es barreja, la mestissa, la Catalunya mestissa, no la Catalunya homògena, que és la que volen vostès.

Vuitanta quilòmetres per hora: li ho repeteixo, són vostès que han recaptat quatre vegades més, i ho saben bé els ciutadans que agafen cada dia el cotxe a l'àrea metropolitana, són vostès els qui han recaptat quatre vegades més. Per tant, donin explicacions, donin explicacions de per què recaptin quatre vegades. S'ha abaixat –i vostè sorprèn que no ho sàpiga, senyor Montilla, o no ha volgut dir-ho–, només s'ha abaixat un 2,3 per cent la contaminació, només un 2,3, quan s'ha reduït un 7 per cent la utilització del cotxe. Si és que s'ha incrementat la contaminació en termes reals! Per tant, no em vengui que és una mesura ecològica; és una mesura de recaptació que afecta les butxaques de molts catalans. És una realitat que tothom veu i que vostès no volen veure.

I, miri, finalitzaré perquè a nosaltres, des de l'oposició, se'ns acaba el temps abans. Vostè ha apostat per un altre tripartit; ho ha dit públicament, senyor Montilla. Va dir ahir que vostè creu que és un model a aplicar. Des de Ciutadans creiem que el model tripartit d'aquests dos tripartits està esgotat, s'ha esgotat, és el final d'una etapa. I aquest final d'etapa ha de començar amb una Catalunya

que reconegui la seva pluralitat, que vulgui governs que ens treguin de la crisi, que vulgui governs que tot i defensar i treballar en l'autogovern de Catalunya siguin generosos, lleials, i treballin colze amb colze amb les altres administracions i amb l'Estat, i volem una Catalunya que lideri una altra vegada, econòmicament, socialment, culturalment, Espanya. Volem això. Que a alguns ja els he dit abans que volen tirar-se amb paracaigudes, sense paracaigudes? Que s'hi tirin –que s'hi tirin. Nosaltres no, i la majoria de catalans no volen saltar amb paracaigudes, sense paracaigudes. Nosaltres no volem anar de la mà dels que volen aixecar fronteres a Espanya, no volem aixecar fronteres a Espanya. Ja sé que els seus socis sí que les volen aixecar. Li ho deia abans el senyor Sirera... (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) –acabo senyor president–, li deia a vostè, senyor Montilla: «S'ha adonat vostè ara que és independentista?» No, si el problema és que ens en vam adonar molts fa temps i vostè segueix governant.

Per tant, l'any 2003, senyor Montilla, molts catalans vam tenir l'esperança que podia haver-hi un canvi polític, molts catalans; i molts pensàvem que de la mà precisament del PSC, que reconeixem que és l'únic partit que té la clau per canviar el model social de Catalunya. I vostès han defraudat molt i molt molts ciutadans, votants del PSC, que pensen que vostès se n'han anat i han deixat, en aquest cas, conduir el vagó, conduir el tren, a aquells socis de govern. Vostè, senyor Montilla, aposta pel tripartit un altre cop. És evident que, si vostè aposta per aquest model, vostè no està habilitat per liderar un canvi que vostè ja va defraudar l'any 2003, ho va fer l'any 2006 i ho tornarà a fer l'any 2010.

Des de Ciutadans creiem que algú altre –algú altre– haurà de conduir l'autocar –algú altre haurà de conduir l'autocar–, i que no sigui un conductor suïcida, ni i que sigui un conductor amb les mans lligades. Ha de ser un

conductor ferm, que reconegui la pluralitat de Catalunya, i que treballem tots plegats per tirar endavant... Des de Ciutadans comptarà..., sigui qui sigui aquell futur president, si accepta aquesta Catalunya plural, aquest model real de Catalunya, si l'accepta, nosaltres hi estarem al costat per tirar endavant Catalunya i la vida dels catalans. Mai estarem al costat del qui vulgui, en aquest cas, anar per camins, no inexplorats, sinó camins que acaben sempre amb una paret, amb enfrontament social i amb divisió. Nosaltres creiem en una Catalunya que sigui per a tothom, una Catalunya oberta, moderna i del segle XXI. S'ha acabat el temps del victimisme, comença el temps del lideratge.

Gràcies, senyor Montilla.

El president

Acabat el debat, aquesta presidència fa avinent que, per tal de donar compliment a l'article 133 del Reglament, la tramitació de les propostes de resolució subsegüents a aquest debat serà la següent: el termini per presentar les propostes de resolució acabarà..., es farà demà de vuit a nou del matí; la comunicació dels grups parlamentaris de les propostes admeses es farà a un quart de deu; el termini per presentar les propostes transaccionals es farà de dos quarts de deu fins a dos quarts d'onze; la comunicació als grups parlamentaris de les propostes admeses es farà a tres quarts d'onze; finalment, la comunicació a la Mesa de les propostes de resolució que els grups parlamentaris volen que es votin per separat s'hauria de fer abans de dos quarts de dotze, i, tot plegat, acabar amb la sessió pel debat i votació de les propostes, que reprendríem a les dotze del migdia.

Se suspèn la sessió.

La sessió se suspèn a un quart de vuit del vespre i set minuts.